cauza directă a variaţiilor suferite de razele infra-roşii.

Această emanaţie putea să fie sau o substanţă, care intercepta complect razele menţionate, sau o formă de energie capabilă să varieze intensitatea radiaţiei.

E probabil însă că avem aface mai degrabă cu o substanţă. Intr'adevăr, în cursul unei prime şedinţe, doctorul Osty a putut să vadă un soi de condensaţie de nouraşe alburii formându-se în apropierea obiectelor destinate să dea loc la fenomene de levitaţie. Totuş, acest nouraş n'a mai apărut în şedinţele ulterioare, în care doctorul Osty a folosit un aparat cu înregistrare automată. Deasemenea, nu se putea distinge nimic în plăcile fotografice. Aşa că, dacă e vorba într'adevăr de o substanţă, ea trebue să fie de o consistenţă extrem de variabilă şi atât de rarefiată încât nu devine vizibilă decât în anumite condiţii excepţionale.

Experienţele doctorului Osty, a căror dare de seamă a fost publicată în revista franceză „Revue Metapsyhique", par foarte convingătoare. Dealtfel, rezultatele lor au şi fost confirmate în parte în cursul şedinţelor organizate la laboratorul naţional de studii psichice din Londra.

Se pare că aceste emanaţiuni sunt în general urmarea unei activităţi muşchiulare foarte intense şi rămân, într'o anumită limită, sub controlul efectiv al subconştientului medium-ului.

Este această emanaţie o substanţă materială sau numai o formă a energiei, analoagă cu electricitatea sau lumina? Iată o chestiune care n'a putut fi încă determinată.

PERSPECTIVE VASTE IN VIITOR

Dacă această emanaţie ar dobândi o intensitate excepţională, ea ar putea deplasa obiecte. Fiind mai puţin intensă, ea poate totuşi intercepta — şi lucrul e confirmat de experienţele doctorului Osty — un mănunchiu de raze infra-roşii, care reprezintă în definitiv, o formă de energie, tot atât de concretă ca şi aceea produsă de un dinam sau de o locomotivă cu aburi.

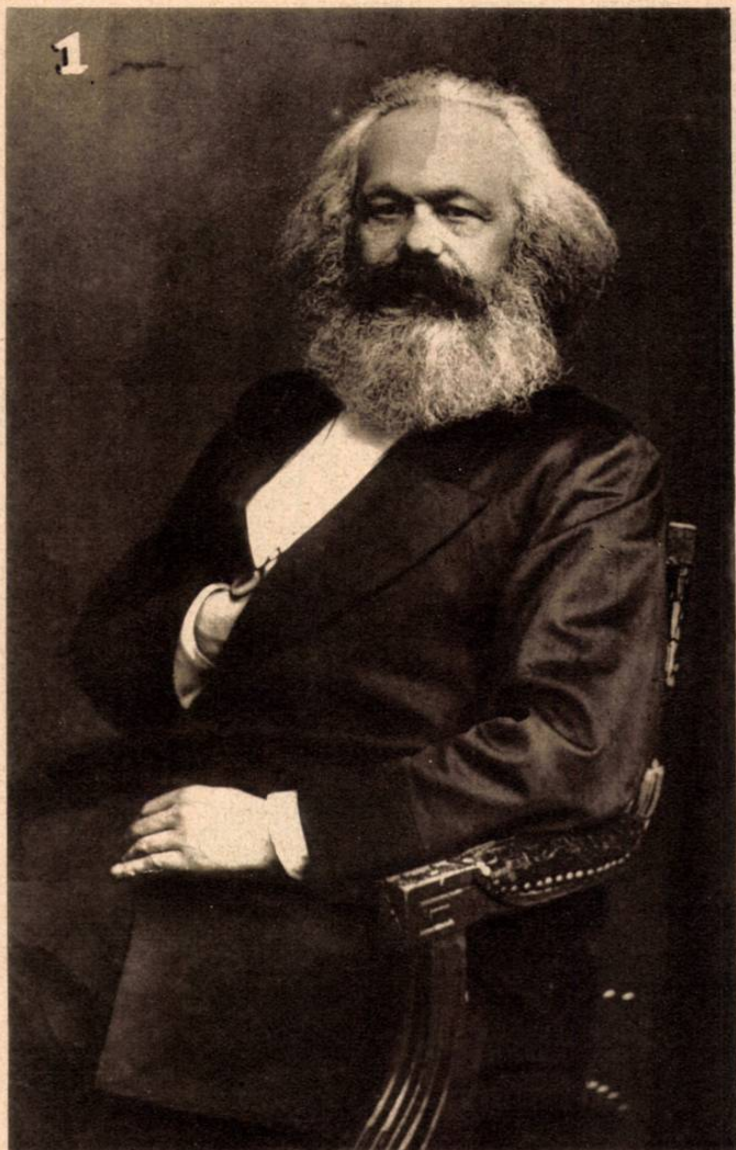
Insfârşit, emanaţia poate fi controlată de medium în ceeace priveşte acţiunea ei în spaţiu şi aceasta la o depărtare de câţiva metri, fără ca să existe cea mai mică intervenţie materială a muşchilor sau a nervilor subiectului.

După cum vedem ne găsim în faţa unui fenomen cu totul nou, a unui mod de acţiune necunoscut până acum în ştiinţă, situat între domeniul material şi acel al fenomenelor psihice. E vorba de un instrument, care permite gândirii şi voinţei să se transforme într'o acţiune *fizică*, într'o formă oarecum inedită.

E lesne de înţeles cât de pasionant e interesul discuţiunilor deşteptate de aceste descoperiri. Nimeni nu ar putea prevede în momentul de faţă tot ceeace ne rezervă încă viitorul pe acest tărâm. Avem încă de străbătut o cale întreagă în această direcţie. Totuş suntem în măsură să afirmăm că rezultatele experienţei doctorului Osty pun, — ca să zicem aşa — în mâinile ştiinţei, cheia cu care se va putea deschide un nou domeniu al cunoştinţei omeneşti.

Prof. JULIEN HULEY

Actual

Berlin, la fel cu.cele din toa
manifestează în toate felurile
organizează marşuri în dife
Capitalei sau ale oraşelor
3) De 50 de ani n'a căzut
Anglia ca în anul acesta. In
stră un şofeur de autobuz î
şina din sârmele de telegra
mânt de vifor.
4) Săptămâna trecută, m
lian la Londra, d. Bruce, în

1) La 14 Martie se împlinesc 50 ani dela moartea fondatorului socialismului ştiinţific, Karl Heinrich Marx. S'a născut la 5 Mai 1818, fiul unui avocat şi la 1842 a devenit redactorul şef al ziarului radical „Rheinischer Zeitung". La 1845 a fost expulzat şi dela 1849 a lucrat la Londra la opera sa de seamă „Capitalul".

La 1866 a fondat asociaţia internaţională a muncitorilor, după ce la 1848 publicase „Manifestul comunist" împreună cu Engels.

2) In vederea alegerilor, organizaţiile naţional-socialiste din

...ități

...tă Germania, se ...e, țin adunări și ...itele centre ale ...portante.

...atâta zăpadă în ... fotografia noas... ...și descurcă ma... ... trântite la pă...

...inistrul austra... ...numele poporu-lui australian a predat președintelui Reichului tabla crucișătorului „Emden", care în timpul războiului a fost distrus de crucișătorul australian „Sydney". In fotografia noastră, doi marinari duc tabla în cancelaria Reichului.

5) Regele și Regina Italiei au fost săptămâna trecută în Egipt și împreună cu Regele Fuad au vizitat piramidele dela Gizeh. In fotografie regele Victor Emanuel al Italiei (la extrema dreaptă) Regele Fuad (al doilea la dreapta) și regina Italiei (la extrema stângă).

6) In sala de marmură al grădinei zoologice (Berlin), a avut loc o întrunire a tuturor germanilor cari au făcut parte din vechile societăți studențești din Weinheimat. Fotografia noastră înfățișează masa societăței „Goestphalia".

7) Buna dispoziție ajută la însănătoșire, deaceea „Scala" a organizat într'o sală de prelegere a carității a spitalului din Berlin, o reprezentație de binefacere, în fața bolnavilor, și le-a oferit astfel o oră de petrecere.

8) La un concert dat pentru mărirea fondului de ajutor, în curtea Prefecturii Poliției din Paris, a cântat și Prefectul de poliție Chiappe împreună cu soția lui .

La Școala Centrală de Fete

DELICATEȚEA și acea linie de conduită morală pe care femeia o poartă apoi în tot lungul vieții, fără îndoială e o puternică amprentă a anilor de școală. Cu sufletul ca o floare abia răsărită la lumină mica făptură intră în acel laborator psichologic, primind dela un mănunchiu bogat de dascălițe aportul splendid al frumuseții științifice.

O țară își întărește puterile prin atmosfera de seriozitate care domină în școale. Acolo este pregătită copila pentru responsabilitatea pe care o are mai târziu femeia și mama. Elementele care nu se pot aclimatiza cu munca și ordinea nu urcă scara anilor de învățătură.

Anchetele revistei noastre ne-au adus și la școala Centrală din Capitală. Vizitarea acestui select liceu e o împrospătare sufletească, buna lui organizare din toate punctele de vedere putând să servească drept pildă tuturor școalelor superioare din țară. Au trecut peste opt decenii decând i s'au pus temeliile și drumul pe care l'a croit atâtor generații e o pagină interesantă de istorie. „Pensionatul Domnesc de fete" a fost prima numire a liceului de astăzi. Era o școală a protipendadei, căci printre eleve găsim multe fete de serdari și comiși. Prima directoare a fost polcovniceasa Ana Iacobsohn, bunica cunoscutului doctor de copii Iacobsohn. Dacă pe la liceul Sf. Sava au trecut toți literații și politicianii țării, la Școala Centrală au prins rodul sănătos al învățăturii toate femeile de seamă ale noastre: surorile Rosetti, Ana Maiorescu, d-na Negruzzi etc. Cea mai mare parte din absolvente, după terminarea studiilor intră în învățământ și astăzi ele ocupă locuri de inspectoare, directoare și profesoare.

Am călcat pragul distinsei instituții cu acel sentiment de respect pe care-l simți la intrarea într'o biserică. O liniște profundă domnia în jur. Din micul vestibul la dreapta, pătrund în sala de primire a părinților. Acolo se dau toate deslușirile asupra activității școlare a celor peste cinci sute de eleve. D-na directoare Elena Pogoneanu își face apariția. E o persoană în care distincția se unește cu acea comunicativitate în care întrevezi o doză puternică de înțelegere și bunătate. E tocmai ceia ce trebue capului suprem al unei școli pentru pătrunderea acelui complex de caractere care-i trec prin mâini, an după an. Cu o rară bunăvoință d-sa ne conduce rând pe rând prin toate încăperile. Intreaga clădire — lucrarea arhitectului Mincu — e o operă de artă. Așezată pe un teren imens — 16.000 m. p., cu două fațade: una spre grădina Icoanei și alta spre str. Polonă, dela etajul superior ochiul se pierde într'o splendidă priveliște a grădinilor și vilelor înconjurătoare. Școala e un dreptunghiu imens, ocolit de jur împrejur de clase și coridoare largi, spațioase pline de lumină. Nu știi la ce să te oprești ca să admiri.

Treci prin dormitoarele cu confort ultra modern, în care higiena își are aici rolul principal. Paturile distanțate... în fund alcovul pedagogelor. Sus globuri mari cari dau lumină ca de zi. Intre dormitoare compartimente cu dușuri și lavabou-uri. Privesc în jur. Totul sclipește de curățenie, cașicum n'ar fi viețuit acolo în orele de noapte un roiu de fete tinere. Facem o vizită prin clase, unde un ochiu oricât de expert n'ar putea descoperi cea mai mică neregulă. Copilele dau impresia că sunt scoase din cutie, atât de îngrijite li-e întreaga înfățișare. Mergem și în sala de gimnastică, în bibliotecă, unde zeci de ochi cuminți stau ațintiți pe filele cărților. Mi se atrage atenția că această cetate se îmbogățește necontenit, prin cotizațiile lunare ale d-nelor profesoare și ale elevelor. Venitul ei se urcă la 50.000 anual, plus donațiile. Școala are și o impozantă sală de festivități, un teatru veritabil cu scenă spațioasă și aproape o mie de locuri. Perdelele cari cad în falduri grele împrejmuind scena sunt din pânză de sac vopsită de menajera instituției, dar tavanul e o pânză de cinematograf care se coboară când rulează vr'un film instructiv. E de remarcat aerul pur care brăzdează atmosfera, căci la recentele reparații în toate clasele, în toate sălile, zidurile groase de peste 80 cm., au fost străpunse pentru ventilatoare. Astfel găsești până în cel mai intim colț un aer vecinic pur.

Stg. sus: *Școala Centrală.*
La mijloc: *Directoarea școlii d-na Elena Pogoneanu.*
Jos dreapta: *Ora de teză.*

In cabinete întâlneşti lucruri cari nu pot fi elbise Instalaţiile cele mai moderne cu uşi care rămân deschise imediat ce nimeni nu mai e înăuntru şi o curăţenie exemplară, căci cimentul este impecabil spălat, de câteva ori în cursul zilei.

Ne reîntoarcem iar pe sălile lungi, curate ca'n palmă, cu pereţii vopsiţi în roşu pompeian, în contrast atât de plăcut cu albul de afară. Pereţii sunt împodobiţi cu privelişti româneşti, minunate fotografii cari au făcut recent atâta vâlvă în ţară şi străinătate.

Toate cele descrise mai sus sunt doar o slabă imagine din tot ceiace ochiul cercetător poate descoperi la fiecare pas. Am neglijat voit partea educativă căci faima perfecţiei ei este îndeajuns cunoscută. In aceastǎ şcoală prin tradiţie se dă o deosebită atenţie limbilor străine. Repetitoare elveţiene, franceze, germane, cu educaţie distinsă, sunt angajate instituţiei.

Sentimentul de caritate ocupă şi el locul lui de vază. Organizate într'o societate cu numirea de „Crucea roşie a tinerimii" elevele au adoptat în cartier sărac — Tei — sub conducerea a două profesoare D-na Anina Pogoneanu şi d-na Tomescu, ele cercetează nevoile oamenilor nevoiaşi, dăruind copiilor obiecte de şcoală şi îmbrăcăminte. De sărbători câte un camion încărcat cu alimente porneşte spre această suburbie săracă a Capitalei, umplând de bucurie sufletele celor sărmani. Când câte un copil rămâne orfan o clasă îl ia imediat sub protecţia ei. Nici nu se poate cultiva, mai minunat sublimul sentiment al milei.

Dar despre această şcoală superioară de educaţie unică în ţara noastră se poate vorbi la nesfârşit. Oaspeţii străini — americani, francezi, germani — cari o vizitează rămân încântaţi aducând elogii d-nei directoare Elena Pogoneanu, care a ştiut să imprime instituţiei acel suflu de eleganţă spirituală, pe care-l întâlneşti la fiecare pas. Un corp profesoral de elită predă aici lumină. Câteva nume sunt de ajuns ca să ne edifice complect: d-rele Mărăcineanu, Malaxa, Golescu, Tomescu, Hristescu, Chiacioiu, Măciucescu, Rarincescu, Naneş, Demetriade etc.

Această instituţie model merită să fie cunoscută de toate persoanele în legătură cu şcoala, porţile ei cuvenindu-se să fie deschise şi străinilor, dornici de a avea o imagine a învăţământului aşa cum se practică la noi.

D-nei Elena Pogoneanu care se află în capul acestei mari mişcări de emulaţie spirituală, lucrând cu râvna şi entuziasmul apostolului, i se cuvin toate omagiile generaţiilor ce se perindă luând rând pe rând lumina dela admirabila făclie înţelepciunii omeneşti.

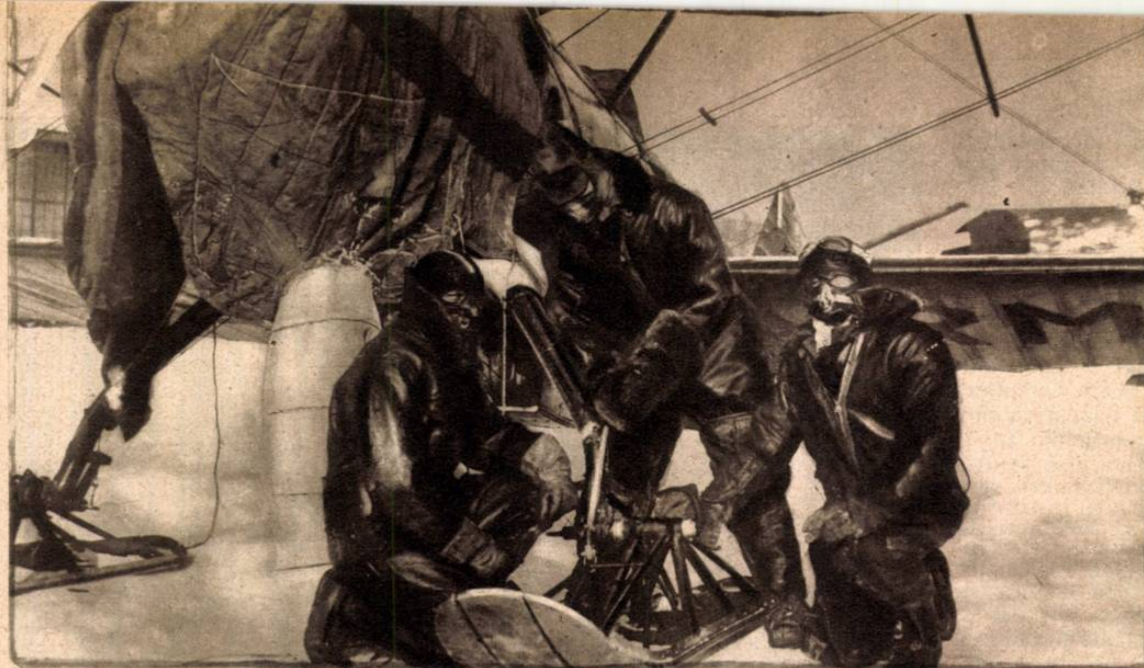

Dr. sus: *Elevele în recreaţie.*
Mijloc: *O lecţie de gospodărie. Profesoara explică cum se aşterne un pat.*
Dr. mijloc: *Ora de gimnastică.*
Jos: *In bibliotecă.*

ECHIPAMENTUL DE IARNA AL UNUI AVION ŞI AL CONDUCĂTORILOR SĂI

In fotografia noastră este înfăţişat un avion militar din Statele Unite, care pe vremea de iarnă, trebue să plece in recunoaştere. Avionul este prevăzut cu tălpici pentru aterisarea pe zăpadă, iar conducătorii — spre a se apăra de frigul usturător — poartă pe faţă măşti. Deşi motorul fusese învelit cu o apărătoare, totuş el a îngheţat şi a întârziat plecarea aviatorilor.

ŞOBOLANII INTELIGENŢI

IN experienţele făcute ani de zile de profesorul Iohn V. Snephard dela universitatea din Michigan, dar care nu au fost incă descrise în publicaţiunile ştiinţifice, se constată că şobolanii sunt şi ei în stare să raţioneze. Ca şi alţi experimentatori, profesorul Shephard, dă drumul şobolanilor săi, după o perioadă de antrenament, în labirinte complicate, la al căror capăt se află cutiile lor cu mâncare.

In timpul perioadei de antrenament, spune profesorul, şobolanilor li se arată mâncarea, într'o cutie pe care o explorează în voe. Se familiarizează în felul acesta cu diferite cutii. Pentru a se hrăni trebue ca fiecare să-şi caute cutia. Vor reuşi şobolanii să-şi facă drum prin labirintul complicat pentru a-şi găsi hrana?

Unii din şobolani săi, afirmă profesorul Shephard, sunt atât de proşti, încât după ce au încercat de mai multe ori să-şi găsească drumul, renunţă, de a-l mai căuta, refuzând să se mişte. Cei mai inteligenţi sfârşesc prin a explora labirintul.

Pentru a le măsura inteligenţa, savantul, numără de câte ori fac drumul până învaţă să cunoască labirintul. Unele galerii sunt făcute cu portiţe, care se pot ridica, pentru a înlesni drumurile scurte. Şobolanii deştepţi pătrund prin noua deschizătură, o explorează, recunoscând pe urmă drumul scurt, care duce mai curând la cutia cu mâncare. Cei proşti trec pe lângă portiţă fără a-i da vre-o atenţie.

Părerea profesorului Shephard ar fi că multor oameni le-ar fi mult mai greu, decât inteligenţilor săi şobolani să se orienteze prin acel labirint.

MODĂ

DACĂ vreţi o anticipare asupra aspectelor pe care moda le va arbora în primăvara ce vine, Parisul e singurul punct de documentare, întrucât influenţele lui se resimt în fiecare din capitolele ce constituesc imaginea elegantei. Profitând de ultima-mi trecere prin această metropolă a fanteziei, am căutat să prind, pentru cititoarele „Realităţei Ilustrate", trăsăturile de esenţă ale nouilor colecţii spre a vă da o idee pe baza căreia să puteţi face târgueli economice şi de un gust sigur totodată.

Să analizăm acum cele cinci schiţe din această pagină şi să vedem ce se oferă marelui public feminin.

Avem astfel un costum format din rochie şi jachetă creeat de Worth, un complet format dintr'o rochie de mătase imprimată şi un mantou de lână, dela Mainbocher, o toaletă de după amiază dela Schiaparelli, o rochie de stradă neagră, dela Augustabenard şi somptuasa toaletă de seară dela Patou.

Ce observaţi nou în toate aceste idei ? Linia taliei: tendinţa de coborîre a acestei părţi mobile în anatomia modei, care se observa încă din sezonul trecut, se afirmă încet dar constant.

Modelul care se bucură de cea mai largă interpretare la Paris este cel format din rochie completă şi jachetă. Ideea e în sine foarte practică, întrucât vă oferă două costume: mai întâiu rochia singură şi apoi purtată cu jacheta. Schiţa pe care o dăm aci e una din cele mai nostime realizări. Vă fac atente asupra efectelor de capă ale mânecilor, asupra bogăţiei de cerculeţe şi asupra cutelor, ce dau lărgime jupei. Observaţi deasemeni că linia gâtului e foarte montantă şi foarte simplă

Cum imprimeurile sunt foarte ispititoare primăvara, şi cum climatul nostru reclamă neapărat un pardesiu, v'am ales un complet dela Mainbocher, format din pardesiu şi rochie. Caracteristica o constitue aci dublul rând de nasturi pe partea superioară a mantoului — aceasta e ultima pasiune a Parisului, iar din careul larg al decolteului răsare gulerul suplu al rochiei imprimate, drapat ca un şal.

Rochia dela Schiaparelli are mâneci scurte, ce se opresc exact sub cot, — o dimensiune foarte obicinuită în colecţiile primăverei — şi e confecţionată dintr'un crêpe de lână. E una din cele mai ideale toalete pentru după amiază, de o linie simplă dar aristocratică.

Rochia neagră ar fi un admirabil costum de „toată-ziua" pentru o femee ocupată, şi s'ar putea face fie dintr'un lenaj, cum a arborat-o Augustabernard, sau într'un crep mat. Are mici garnituri în bleu-turquoise care sunt foarte vesele şi oferă oarecum avantagiul originalităţei, întrucât această culoare e până acum foarte puţin utilizată.

Toaleta de seara din satin alb, a fost creaţia favorită a lui Patou în recentele colecţii. Observaţi cât e de dreaptă linia. Au dispărut cu totul ajustările de dasupra şi de desubtul taliei. Centura de catifea cerise simţitor coborîtă spre şolduri, dă acestei toalete o notă de strălucitoare distincţie.

YVETTE

O crimă într'o grădină

Nuvelă de J. J. Bell

De câteva săptămâni în şir sosirea corespondenţei lui Philip Bolsover Wingard îi pricinuia neplăceri, însă nici odată atât de îngrijorătoare ca în dimineaţa aceia. Scrisoarea era de la vărul lui, Philip Merivale Wingard, omul căruia îi datora o sumedenie de bani şi pe care-l ura mai mult decât orice pe lume.

Din vila lui de la ţară, Philip îi scria lui Bolsover, căruia i se zicea astfel spre a nu fi confundat cu cellalt Philip :

„Iţi trimit alăturat ţipătul de „desnădejde şi strâmtorare al „unei femei adânc îndurerată, „căreia i-ai dat numele meu în „locul aceluia al d-tale. De azi „înainte nici nu vreau să te mai „cunosc. Află că dacă stărueşti, „te voi urmări pentru faptul că „mi-ai falsificat semnătura pe o „poliţă de 500 livre, ceeace nu „mi s'a adus la cunoştinţă decât „abia azi dimineaţă. In faţa a„cestor două crime, e de prisos „să-ţi mai reamintesc că vre„me de şapte ani de zile m'am „silit din răsputeri să am încre„dere în d-ta şi să te ajut mate„rialiceşte. Iţi dau patruzeci şi „opt de ore ca să părăseşti ţara. „Bancherul meu are instruc„ţiuni ca să-ţi plătească cinci „sute de livre, din care te rog „să trimiţi jumătate doamnei „care iscăleşte scrisoarea alătu„rată. Numai cu condiţia acea„sta şi atâta timp cât vei rămâ„ne în streinătate, consimt să „tăinuesc crima d-tale.

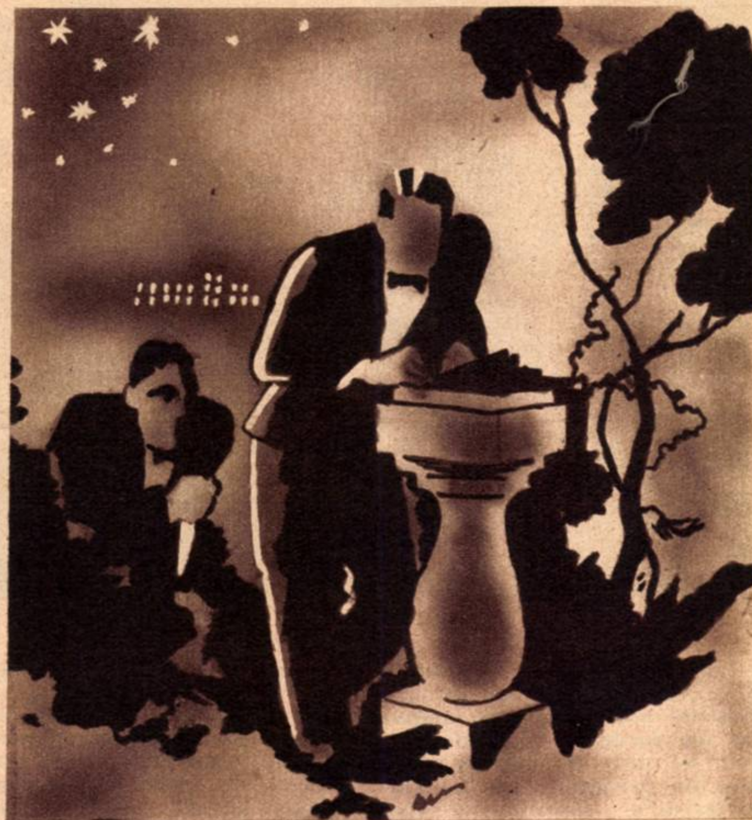
„Aceasta să-ţi fie ca o ultimă „şansă de scăpare.

Philip Merivale Wingard"

Bolsover rămăsese încremenit. Citi încă odată rândurile de mai sus... Nu-l chinuia scrisoarea anexată decât numai pentru că avea să-l coste două sutecinci zeci de livre. Dar vestea descoperirei falsului îl năuci: era o lovitură care-l găsea cu totul nepregătit! Nu-şi închipuia de fel că tocmai cămătarul fusese acela care-i arătase vărului său poliţa ce trebuia să vie la scadenţă abia peste şase săptămâni... Cum îl mai păştea nenorocul!... Bolsover reciti scrisoarea pentru a treia oară, căutând să afle printre rânduri o licărire de speranţă. Până atunci, îl socotise pe vărul lui ca o fire lesne de înduplecat, dar acum vedea limpede că fiecare termen al scrisorii era pornit dintr'o inimă lipsită de îndurare, de la unul care nu mai era dispus să-şi plece urechea la fiece păs al lui...

Până atunci, nu-i trecuse prin gând că în scurgerea acestor şapte ani de zile, Philip fusese acela de pe urma căruia trăise... Ceeace-l mâhnea mai mult era dezamăgirea ce-i pricinuise întoarcerea lui Philip care, dacă ar fi pierit în războí, astăzi, în locul lui, ar fi fost el, Bolsover! De aci pornea toată duşmănia lui, hrănită la început de invidie şi apoi de gelozie, încă de pe vremea când Philip cucerise femeia pe care-o iubea Bolsover.

Bolsover îşi simţia gâtul uscat. Se întoarse la masă, unde băut cafeaua aproape rece. In orice caz, trebuia să-l vadă pe Philip, pentru ca acesta să-şi mai îndulcească condiţiile, sau să-l înduplece a-i plăti datoriile. Dar totalul acestor datorii era considerabil, iar pe de-asupra, unele din ele nici nu puteau fi mărturisite. Oricum, trebuia să facă şi această ultimă încercare, deoarece situaţia era disperată.

Philip se împletici, scoase un geamăt surd şi se prăbuşi...

Ştia că vărul lui da o recepţie în seara aceia. Invitaţia ce-o primise cu trei săptămâni înainte, se afla pe cămin. O clipă îl munci gândul de a se duce la serbare, ca şi cum nimic nu s'ar fi petrecut între ei. Dar judecând după blestemata aceia de scrisoare, nu mai încăpea îndoială că Philip ar fi pus servitorii ca să-l dea, pur şi simplu, afară!

Se uită la ceas: zece şi douăzeci de minute; şi eşi ca să telefoneze.

Perspectiva de-a rămâne ziua întreagă, în starea aceia de nesiguranţă, îl scotea din minţi. După câteva clipe, Philip răspundea la capătul cellalt al firului:

— Cine-i la aparat?

— Philip ! — răspunse Bolsover. Am primit scrisoarea... Sunt hotărît să mă supun voinţei tale, totuşi trebue să-mi acorzi o ultimă întrevedere... Sunt lucruri....

— Nu!... N'am nimic de spus şi nu vreau să mai aud nimic de la d-ta !...

— Sunt lucruri pe cari trebue să ţi le explic...

— De prisos!... Sunt grăbit. La re....

— Philip, îngădue-mi să viu astăseară, numai o clipă...

—Cum !... Să te las să vii printre femeile cari vor fi aci, după scrisoarea nenorocitei aceleia ?... Nu, niciodată !

— Atunci, dă-mi o întâlnire undeva, afară din casă... Nu te voi reţine mult... Ascultă, Philip, am să fiu la orele zece la cadranul ceasornicului de soare, unde am să te aştept... Nu-mi nesocoti această ultimă rugăminte, pe care n'o voi mai repeta nici odată !...

Urmă o clipă de tăcere, după care Philip răspunse :

— Fie. Dar te previu că întâlnirea aceasta nu va schimba intru nimic hotărîrea mea...

O asprime din ce în ce mai pronunţată se vădia în ultimele cuvinte ale vărului său. Aşa dar, nu era nimic de sperat dela întâlnirea aceasta !...

Pentru un om ca Bolsover, ruşinea trecea pe planul al doilea. Ceeace-l îngrijora mai mult era teama de-a nu rămâne fără bani. In viaţa lui, avusese deseori momente de grea cumpănă, dar niciodată atât de anevoioase ca astăzi. Pentru întâia oară se gândi la moarte, ca la un mijloc de salvare, ştiind, totuşi, că nu va avea niciodată curajul să se omoare. Dar urmări ideia aceasta cu atâta înverşunare, până când închipuirea lui o înfăţişă sub un aspect cu totul opus. „Dacă ar fi murit Philip?". Ideia, la început obscură, prinse să se înfiripeze din ce în ce mai limpede în creerul lui. Nu era aci scăparea?

In privinţa moştenirei, Bolsover nu-şi făcea iluzii, ştiind bine că nu va căpăta nici un ban; totuşi, la moartea vărului său, trebuia să-i revie, de drept, o mică proprietate, liberă de orice sarcini... Servitoarea intră, aducându-i dejunul de dimineaţă.

— Nu prea vă simţiţi bine, în dimineaţa asta, domnule Wingard...

— E cald!... zăpuşeala asta parcă sufocă... nu-i aşa ?

— Da... şi tocmai de aceia mi-e teamă să nu se stârnească vre-o furtună... Mai doriţi cafea ?

— Nu..., mulţumesc; trebue să ies acum.

Luă câteva cocktail-uri, prânzi, bău şampanie, apoi mai înghiţi un lichior, la cafea, după care se simţi oarecum întremat... Din ce în ce, nădăjduia că Philip nu vai mai stărui cu atâta încăpăţânare în pretenţiile lui şi se mângâia cu presupunerea că scrisoarea fusese făcută într'un moment de grabă şi de necaz. La drept vorbind, datoriile lui nu se urcau la mai mult de şapte mii de livre. Negreşit, Philip se va împotrivi la început, dar la urma urmei tot avea să capituleze. Dimineaţa, fusese supărat, dar se pricepea el să scornească o altă poveste cu care să-l îmbuneze!... Fumă o ţigare şi apoi adormi. Se deşteptă pe înserate, ca să mai bea un pahar şi apoi un altul. Acum, mânia făcuse loc urei ce-o nutrea de vreme îndelungată împotriva vărului său care-i împiedica drumul spre salvare. Deschise un sertar, unde se afla un revolver cumpărat cu câţiva ani înainte, în ajun de a pleca într'o călătorie, — şi un pachet cu cartuşe, neatins...

Se vedea lângă cadranul ceasornicului de soare, în grădina lui Philip, cu arma încărcată în buzunar. Prin întuneric, îl zăria pe Philip, venind dinspre casa plină de lumină şi de muzică. Atunci se gândi că locuinţa nu era atât de departe şi că ecoul detunăturei s'ar auzi prin tăcerea nopţii. Trebuia găsit altceva. Inchise sertarul la loc şi se apucă iarăşi să bea...

Se îmbătase de-abinelea, totuşi nu părea să fie când eşi din casă şi intră în magazinul unui cuţitar din Padington. Ii explică acestuia că pleca într'o expediţie de vânătoare şi avea nevoe de un cuţit.

După dejun, se îmbrăcă cu multă îngrijire. Sticla cu whisky îl ispitea; îşi servi un pahar şi porni să ia trenul care avea să-l ducă la gara cea mai apropiată de vila vărului său. Cu câteva minute înainte de orele zece, era în grădină. Vechiul ceasor-

nic de soare se afla în mijlocul unor răzoare de trandafiri despărțite de casă printr'o alee mare și o pajiște înverzită. Răzoarele de trandafiri erau încercuite de jur împrejur cu tufișuri; dincolo, spre vale, curgea râul...

Noaptea era întunecoasă, atmosfera apăsătoare... Lui Bolsover i se părea, în așteptarea lui nerăbdătoare, că furtuna avea să se deslănțue dintr'o clipă într'alta și se temea ca nu cumva un potop de ploaie să nu-l împiedice pe Philip de-a veni la întâlnire. Deși strângea cuțitul în mână, își spunea în gând că nu se va sluji de el decât ca obiect de amenințare și că-l cumpărase numai spre a-și face curaj... Cu tot abuzul de băutură, mintea nu i se amețise. Rezemat într'o rână pe lespedea de granit, privea pe de-asupra tufișurilor luminile din casă, auzia sgomote nelămurite și râsete vioaie... Când pătrunse în grădină, muzica tocmai încetase... Așteptarea i se păru peste măsură de lungă. Își închipui, apoi, că Philip, în dorința de a ține secretă întâlnirea aceasta, nu va eși din casă decât în toiul unui dans. In cele din urmă, muzica reîncepu să cânte și, când Bolsover exasperat de atata așteptare, își zicea că dansul trebuia să se sfârșească în curând, auzi scârțâitul unor pași grăbiți pe nisip, apoi văzu prin umbră o siluetă neagră.

Philip Merivale Wingard se afla în curând fața'n față cu vărul lui.

— Așa dar, ai venit, cu tot avertismentul meu !...

— Philip,... am venit să-ți cer....

— E în zadar. Ai ridicat banii ?

— Da, mulțumesc.

— Ai trimis jumătate femeei aceleia ?

— Firește. (Mințea). Dar lasă-mă să-ți explic....

— Nu !... îi curmă vorba celalt. Sunt dispus să-ți mai dau cinci sute de livre pentru ca să te poți stabili în streinătate. Iți voi trimite suma aceasta de îndată ce primesc adresa d-tale de acolo. Dar în cazul acesta, trebue să capăt promisiunea d-tale scrisă că, timp de cinci ani, nu vei mai încerca să pui piciorul în Anglia fără consimțământul meu... Vrei să iscălești ?...

Bolsover se simți atins de inimă și un fel de mânie oarbă puse stăpânire pe el.

— Haide, zise Philip, punând o foaie de hârtie pe lespedea de granit. Iată un toc... Am să aprind un chibrit până iscălești... Grăbește-te însă, mai 'nainte de-a ne fi văzut cineva...

Bolsover, cu mâna dreaptă în buzunar, ocoli masa, ca să se apropie de vărul lui.

— Ia tocul acesta, — repetă Philip.

— Un moment... — răspunse Bolsover în șoaptă și, scoțând arma, o împlântă cu repeziciune între umerii vărului său... El se miră de ușurința cu care pătrunsese lama; apoi scoase cuțitul din rană și se dădu un pas înapoi...

Philip se împletici, scoase un geamăt surd și se prăbuși peste cadranul ceasornicului, cu mâna agățată de marginea mesei de piatră. Hârtia, mișcată din loc, își luă sborul și, fâlfâind, căzu la picioarele lui. Bolsover o luă, o puse în buzunar și plecă. Dar abia făcuse câțiva pași, că se întoarse iarăși, auzind un vaet sfâșietor. Ascultă... Apoi se făcu liniște. Il omorîse pe Philip? Nici el însuși nu știa ce făcuse: o massă omenească prăbușită pe lespedea de piatră, tresărind în răstimpuri, și apoi, aceiaș massă omenească, spăimântătoare în înțepeneala ei !....

Cu pași de lup, el se strecură, tiptil, pe lângă malul râului. Liniște pretutindeni. Puse pumnalul în teacă și-l aruncă departe, în întuneric. Rupse hârtia în bucăți cari se împrăștiară pe luciul apei. După aceia, pe un drum mărginaș, răzbi la cărarea care ducea de-a dreptul spre vilă și, cu sângele cel mai rece, bătu la ușă. Servitorul care-l cunoștea, îl introduse fără să-i observe paloarea. Bolsover juca acum un rol, deși într'o anumită măsură, uitase pentru ce anume îl juca. Amestecat în mulțimea invitaților, el saluta pe cei cunoscuți, spunându-le că sosise tocmai atunci și că-l căuta pe stăpânul casei. Un pastor, prieten intim cu Philip, și pe care Bolsover nu-l putea suferi, îi spuse că-l văzuse pe vărul lui eșind din bibliotecă, cu zece minute înainte.

— Pare-mi-se că nu vă priește căldura, d-le Wingard, și aveți o înfățișare aproape speriată, — adause el.

— Da, mi-e sete... — răspunse Bolsover, puțin cam în răspăr, îndreptându-se spre bufet, când o fată pe care cavalerul ei o dusese până la răzorul de trandafiri, năvăli îngrozită înăuntru, strigând că d-l Wingard zăcea peste ceasornicul de soare, — mort — asasinat !... Vestea aceasta sosise mai curând decât se așteptase Bolsover, astfel că o clipă, rămase și el încremenit. Dar se prefăcea. De altminteri, el fu cel dintâi care să-și recapete stăpânirea de sine și cum aceasta îl privea de-a dreptul pe el, luă măsuri să se telefoneze doctorului și poliției și adună câteva persoane care să-l însoțească până la locul nenorocirei.

— O să avem nevoe de lumină, — se amestecă d-l Minn, pastorul, căruia Bolsover nu-i ceruse nimic. Mă duc să-mi iau lampa de buzunar...

Porniră cu toții spre răzoarele cu trandafiri. Cavalerul fetei care dăduse alarma se afla acolo și-i pregăti, prin câteva cuvinte, să vadă îngrozitorul spectacol.

— ...Era încă în viață, când l-am găsit noi, dar acum și-a dat sfârșitul!... Tânărul adause : — sunt încântat că ați venit, deoarece întrebuințasem toate chibriturile... .

— A vorbit? întrebă pastorul, pe când ceilalți făcuse cerc în jurul ceasornicului de soare.

— Oh ! nu !... nici nu și-a dat silința, sărmanul om... Totuși, mi se pare că a încercat să facă niște semne...

— Cum așa ?

— Pe cadranul ceasornicului... și apoi mi s'a prăbușit în brațe. Dumnezeule !... sunt plin de sânge !....

— Intoarceți-vă acasă și luați un pahar cu whisky, — îl sfătui pastorul. Dar așteptați o clipă... V'ați uitat pe cadran ? Este ceva anormal, acolo ?

— Sânge.... și un stylou...

— Un stylou ?

— Da, lângă acul ceasornicului.

— L-ați luat ?

— Nici nu l-am atins. E un stylou de aur cu o piatră verde..

— E al lui!... exclamă d-l Minn. Dar dece? Bietul Philip!. Cel mai bun prieten al meu, cel mai bun dintre oameni!...

El se alătură grupului. Bolsover vorbea:

— Ar trebui să-l duce în casă... Dar putem s'o facem înainte de sosirea autorităţilor?...

— Cred că e mai bine să aşteptăm... — îşi dădu cu părerea un musafir.

— Am simţit o picătură de ploaie, zise un altul. Nu putem să-l lăsăm aci, dacă începe furtuna... Ce părere aveţi, d-le Minn?

Pastorul se prefăcu că n'aude proectând lumina lămpei peste ceasornic.

— Domnilor, — zise el emoţionat, iată styloul cu care Wingard a scris pe cadran ceva ce nu s'a uscat încă!...

Invitaţii se aplecară cu toţii, afară de Bolsover care se trase înapoi, îngrozit. Nu cumva mortul lăsase o destăinuire scrisă?...

— Nişte cifre!... exclamă un invitat.

— Da, un unu — un trei — un zero — un şase — un opt — un alt zero şi ceva care ar fi, probabil, un patru, dacă mâna nu i-ar fi tremurat...

13o6sov

O picătură mai mare de ploaie căzu pe mâna lui Bolsover. Acesta tresări ca şi cum era sânge.

— Dacă furtuna se deslănţue acum, rândul acesta se cifre care este, poate, cheia dramei, se va şterge! Nu cumva unul dintre dv. ar vrea să se ducă să caute un impermeabil ca să acoperim cadranul? Vă rog, repede!... zise d. Minn.

Un invitat porni în fugă... O altă picătură de ploaie şi apoi o alta: D-l Minn întinse lampa vecinului său.

— Aveţi bunătatea şi proectaţi lumina peste cifre. (El îşi scoase din buzunar un carnet). Am să iau o copie cât mai exactă cu putinţă...

Se scurse câteva clipe de tăcere în timp ce el desena, mai curând de cât scria. Spaima lui Bolsover se risipise. Nu era nimic în cifrele acelea mari şi rău conturate care să atragă atenţia asupra lui. De aceia, îndulcindu-şi glasul îl întrebă pe pastor:

— Oare cifrele acestea vă spun ceva?

— Nimic!... (D-l Minn ridică din umeri). Dar oricare ar fi rostul lor, ele reprezintă, fără pic de îndoială, gândul de pe urmă al prietenului nostru, asasinat atât de mişeleşte!...

Un fulger orbitor spintecă văzduhul; sgomotul asurzitor al unui trăznet, căzut prin apropiere, cutremură firea întreagă şi apoi, după o scurtă clipă de linişte prin întunericul adânc al nopţii, ploaia începu să răpăie cu furie...

După sfârşitul anchetei, se dădu o ordonanţă de neurmărire. Presupunerea că Philip avusese duşmani, rămânea încă un mister. Mister de asemenea şi cifrele scrise pe ceasornicul de soare. Toate cercetările făcute printre hârtiile lui Philip, rămaseră zadarnice: nimic nu corespundea cu ele. D-l Minn fu felicitat de către procuror pentru iscusinţa de care dăduse dovadă. descoperindu-le. Bolsover câştigă simpatia tuturor, pentru liniştea şi sinceritatea cu care răspunsese întrebărilor procurorului.

Trebuia ca o mică proprietate să-i revie lui, dar încolo nu era nimic altceva de aşteptat de la moştenirea vărului. El spuse tuturor că în noaptea fatală, fusese reţinut până târziu în oraş şi că ajunsese la vărul lui pe la orele zece; se putea prea bine ca crima să fi fost săvârşită chiar în momentul sosirei sale, dar el nu auzise nimic...

A doua zi, la înmormântare, unde conducea doliul, avea înfăţişarea sdrobită a unei epave omeneşti. După ceremonia funebră dela cimitir, nu-i mai rămânea de îndeplinit decât o formalitate: să asiste la deschiderea testamentului. Actul acesta fusese făcut cu cinci ani înainte. Bolsover asculta lectura, plictisit, până la...

„Iar vărului şi prietenului meu, Philip Bolsover Wingard, îi las cincizeci de mii de livre".

Era cât pe ce să leşine...

Bolsover se scuză că nu mai putea să rămâie. Era departe de a se simţi bine şi dorea să consulte un medic, în oraş, cât mai de grabă cu putinţă.

— Aveţi dreptate...— îi spuse d-l Minn. Infăţişarea dv. chiar ne arată cât de mult suferiţi şi faptul nu-i surprinzător. Dar mai nainte, aş vrea să vă spun câteva cuvinte... Să mergem aşa dar până la răzorul cu trandafiri, unde nu ne va stingheri nimeni...

Bolsover nădăjduia să nu se mai întoarcă niciodată la locul dramei, dar acum n'avea nici un motiv ca să refuze o plimbare până acolo. Străbătură grădina în tăcere şi, pe nesimţite, ajunseră la ceasornicul de soare. Acolo, d. Minn se descoperi, zicând:

— Indurarea cerească să-l ierte pe vinovat, tot astfel precum Ea a şters şi urmele crimei!... (Se acoperi). D-le Wingard, trebue să vă arăt ceva...

El îşi scoase carnetul.

— Cifrele!... — murmură Bolsover.

— Da! — răspunse d. Minn — şi se apucă să reproducă cifrele pe piatră, cu multă luare-aminte... — Pare curios că unind cele dintâi două cifre, adevărul n'a eşit de îndată la iveală. Nici eu nu mi-am dat seama decât azi dimineaţă şi vreau să vă dovedesc, cu tot dinadinsul, că semnele acestea nu sunt cifre!

— Atunci sunt orb!...

— Toţi au fost orbi, dar acum vedem. Uitaţi-vă la acest unu şi la acest trei: unindu-le, avem un B; (d-l Minn desenă un B mare pe cadranul ceasornicului) atunci, zero devine O şi, ceace noi am luat drept un şase, e în realitate un L, (scriu: O, L,), iar ceeace putea să treacă drept un opt este un S — iată — şi apoi avem un alt O şi V aproape întreg. Aici, mâna trebue să fi şovăit. Dar nu mai încape îndoială, domnule, că e de-ajuns ca să vă facă să înţelegeţi ultimul gând al vărului d-voastră.

Pe cadranul solar apărură aceste două rânduri, scrise cu roşu:

13o6sov

Bolsov(er)

Chipul lui Bolsover se întunecă, înţelegând acum rostul acelor semne sângeroase. Urmă o tăcere care păru să nu se mai sfârşească şi apoi Bolsover înălţă capul, îngrozitor la vedere. Cutremurat de spaimă, făcu o mişcare ca să fugă, dar braţele vânjoase a doi poliţişti eşiră din desimea tufişului, încolăcindu-l strâns ca într'un cleşte!...

— Prietene, — îi zise pastorul, galben de emoţie, — am să mă rog pentru sufletul d-tale...

Trad. de G. RĂDULESCU

Humor

America (către Europa): *„O să-ți scot toți dinții de aur. Dacă n'ai ce mânca nu mai ai nevoie de dinți".*

(Mucha, Varșovia)

— „Ține, sărmană femee. Trebue să fie foarte greu pentru d-ta să tot împingi scaunul soțului".

— „Nu atât de greu, domnul meu. Eu îl împing dimineața și el după amiază".

(Evri body's)

— „Nici să nu-ți pese... Se ocupă ei de noi la Geneva!"

(Le Rire, Paris)

La Oficiul pașapoartelor

Funcționarul: — Domnișoară, abia acum observ că am făcut o greșală la redactarea pașaportului dv. Am scris părul blond și văd că în realitate este negru.

Domnișoara: — Voiți să îndreptați dv. greșala, sau să o repar eu la coafor?

IUBIREA APROAPELUI

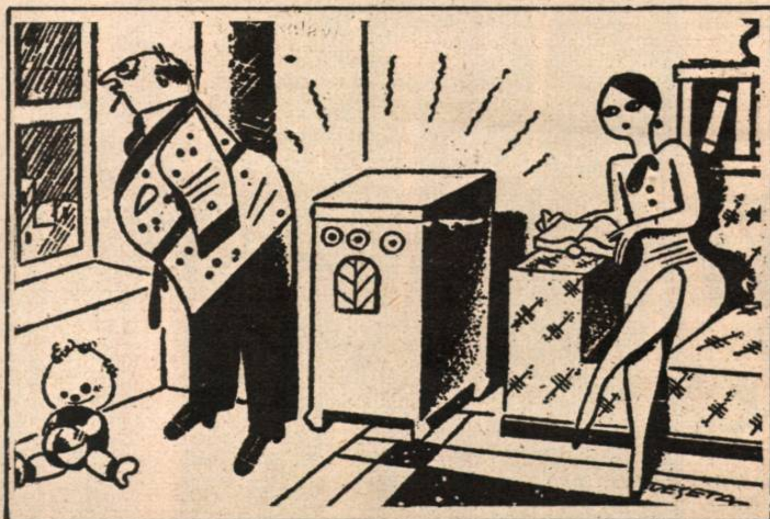
Profesorul explică limpede, ce înseamnă iubirea de-aproape și cere elevilor săi un răspuns:

— „Așa dar, copii, dece trebue să facem bine semenilor noștri? Ce ne conduce la aceste acțiuni de caritate?"

Nici un răspuns.

— „Să luăm un exemplu: pentru ce vă dau eu lecții ore întregi, dece sunt totdeauna atât de drăguț cu voi, cu toate că de multe ori sunteți obrasnici și nesuferiți? Ei, Popescule?"

— „Pentrucă trebue să vă câștigați și dv. existența, domnule profesor."

— „Spunea la radio că o să fie o zi senină și când colo ia te uită ce potop!"

— „Ți-am spus eu că aparatul nostru nu e bun!"

(Il Trovasso)

— „Ce bine-mi pare că vă 'ntâlnesc. Sunteți prima persoană interesantă pe care o găsesc în această reuniune".

— „Crezi? Ei bine, ai mai mult noroc decât mine".

UN SFAT BUN

Mitică se prezintă la un magazin de automobile.

— „Am cumpărat eri de aci o mașină și aș vrea s'o schimb."

— „Dece?" întreabă vânzătorul.

— Nu-i place soției mele."

— „O mașină atât de frumoasă nu-i place soției dv.?"

— „Nu."

— „Atunci v'aș sfătui să vă schimbați nevasta, domnule."

— „Desigur că e vina lui... Eu sunt la volan pentru prima dată... El Dumnezeu știe de câți ani e pieton!"

(Fuori Sacco, Turin)

— „In fiecare dimineață primul meu gând e pentru d-ta".

— „Fratele d-tale mi-a zis exact acelaș lucru".

— „Da, dar eu mă scol cu jumătate de oră înaintea lui".

(Tit-Bits)

LA ȘCOALĂ

Profesorul explică metodele de nutriție.

— „Prin urmare, după cum am spus, carnea animalelor se mănâncă. Dar cine-mi poate spune ce se face cu oasele lor?"

Georgică: — „Le pune pe marginea farfuriei."

— „Dacă plătiți un dolar suplimentar, sbor cu dv. peste o colonie de nudiști".

(Life)

Oricât ar fi de trist, dar trebue să ne obicinuim cu gândul că un om n'are o valoare prea mare. Indiferent că ești tot atât de genial ca Nietzsche, tot atât de însemnat ca Lenin, atât de mare politician ca Mussolini, sau un idiot perfect, valoarea e aceeaș!

Acest fapt, foarte „inveselitor" pentru regele Firii, l-a descoperit un savant englez, anume doctorul T. E. Lawson, căruia îi datorăm cercetarea valoarii materiale a individului, făcută în orele sale de răgaz. El a luat trupul unui semen de al nostru, în greutate de 65 de kg. și l-a descompus în componentele lui chimice. Rezultatul a fost constatarea că omul e compus în

D-ta NU VALOREZI DECÂT 200 lei

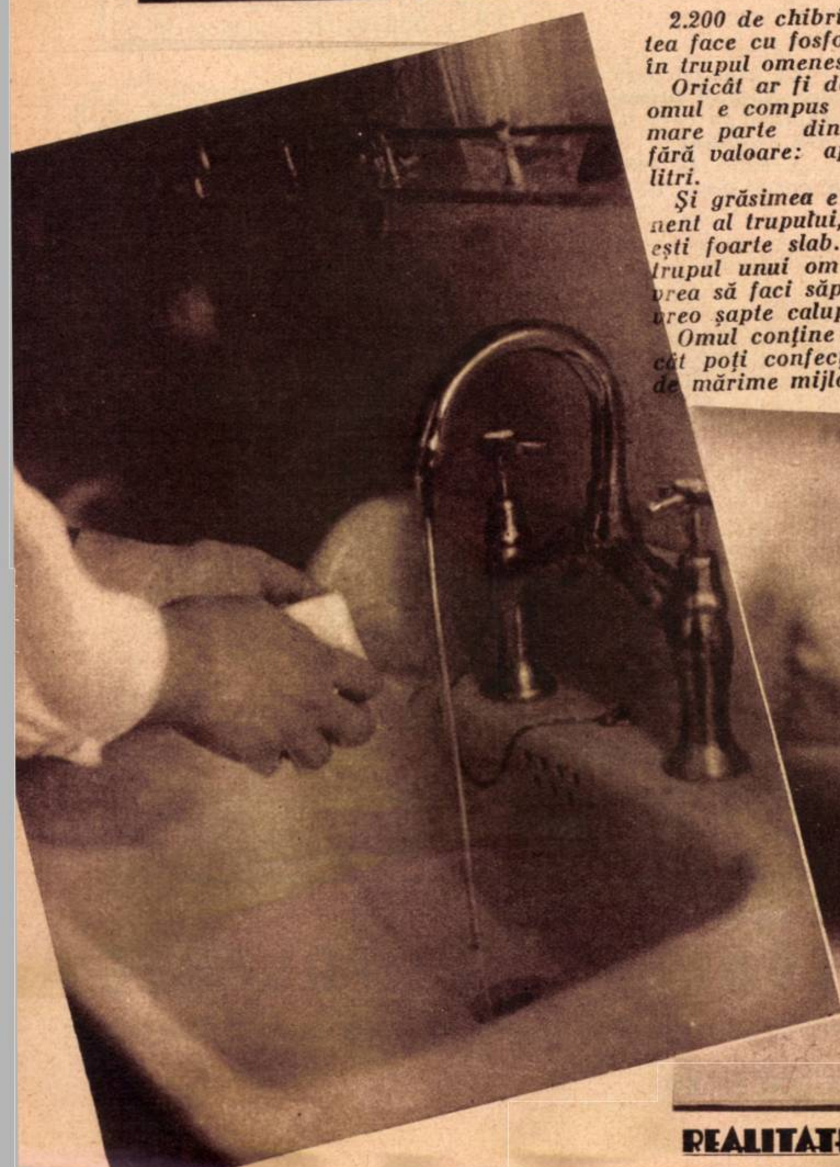

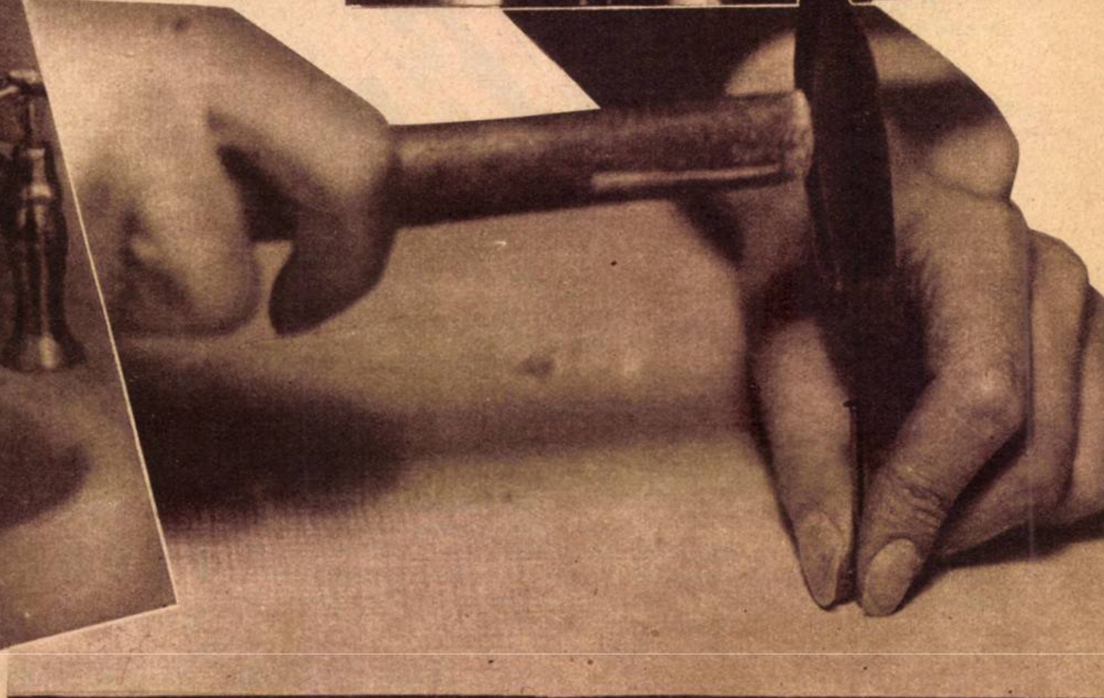
2.200 de chibrituri s'ar putea face cu fosforul conținut în trupul omenesc.

Oricât ar fi de jalnic, dar omul e compus în cea mai mare parte dintr'un lichid fără valoare: apă, circa 45 litri.

Și grăsimea e un component al trupului, — chiar de ești foarte slab. Dacă din trupul unui om normal ai vrea să faci săpun ai scoate vreo șapte calupuri.

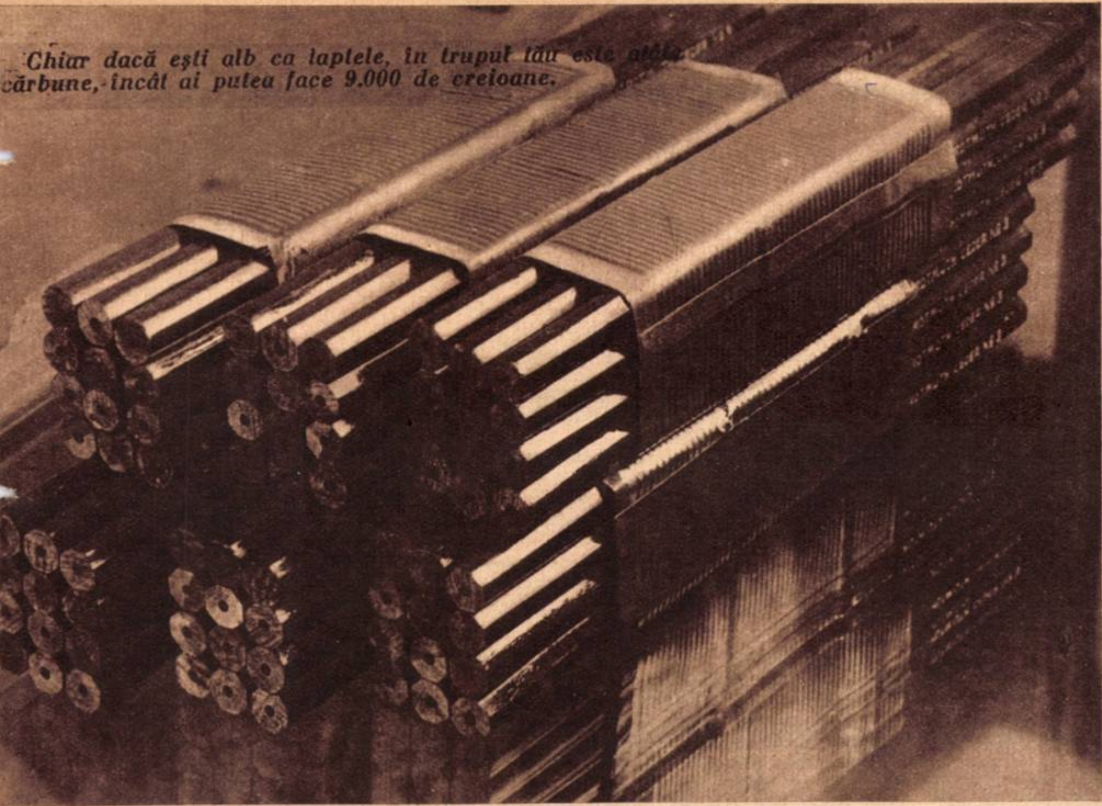
Omul conține și fier, atâta cât poți confecționa un cui de mărime mijlocie.

cea mai mare parte din... apă. In procesul de ardere chimică, a obţinut aproximativ 45 de litri din acest lichid. Ceeace-a mai rămas a fost grăsime şi cărbune, adică mai bine spus compuşi de-ai carbonului. Deasemenea, puţin sulf, fosfor din oase şi magnezium sunt componenţi ai „Stăpânului Naturii". Toate acestea însă, ca valoare comercială nu se ridică peste suma de **200 lei.**

La Londra, se spune că doctorul Lawson, care mai înainte de constatarea sa era un om mulţumit şi cu încredere în sine, de când cu experienţa buclucaşe, a devenit foarte melancolic şi suferă o totală depresiune morală. E într'adevăr dezolant cât de puţin preţuieşte un om: mai puţin decât o pereche de curcani!

Chiar dacă eşti alb ca laptele, în trupul tău este atâta cărbune, încât ai putea face 9.000 de creioane.

Atenţie! Dacă luaţi un vârf de cuţit de magnezium înghiţiţi atâta cât conţine trupul omului.

Ce nu ştie toată lumea

1. Adela Hugo, fiica lui Victor Hugo, n'a scos un cuvânt timp de 65 de ani!

Tragica ei poveste se aseamănă cu una din acelea scrise de tatăl său. In tinereţe a fost părăsită de iubitul ei (pe care-l urmase în America) şi trista-i experienţă a determinat-o să-şi închidă buzele pentru totdeauna.

2. Regele Dahomeyului — Africa de Vest, „Behanzin Boaiere Hosu Bowle" a fost tatăl a 902 copii, dintre cari 60 au domnit iar 202, au fost măturători de stradă.

3. O pisicuţă cu cioc se află în posesiunea Doamnei Geo Donner, din Chicago.

5. Cu cât călătoriţi mai repede cu atât timpul întrebuinţat scade mai încet. Sporindu-vă viteza... economisiţi pe milă

dela 10 la 20 mile pe oră	180 sec.
„ 20 - 30 „ „ „	60 „
„ 30 - 40 „ „ „	30 „
„ 40 - 50 „ „ „	18 „
„ 50 - 60 „ „ „	12 „

Autorul spune: Nuvela mea e cea mai bună:

CĂPITANUL BLOOD

Rafael Sabatini **In româneşte de N. L. Roteanu**

— „El ştie că mă ţin de vorbă", interveni căpitanul. „A fost cu mine pe mare şi-ţi va putea spune că un cuvânt al lui Blood, e valabil chiar şi pentru spanioli.

— „Se poate. Eu însă nu-ţi dau crezare. M'am legat să te predau viu, la miezul nopţii şi când pornesc la o treabă, trebue so îndeplinesc. M'ai înţeles?"

Căpitanul Blood se uită în ochii lui şi zâmbind, zise:

— „Perfect, după cum văd, n'ai nici o imaginaţie". Blood îşi dădu repede seama că Sam era acela care făcuse înţelegerea cu agenţii spanioli şi că se temea să se abată, de frica răfuelii care ar urma.

— „Aşa e", îl asigură Sam. „Şi dacă nu-ţi ţii limba îţi voi strica puţin confortul, vârându-ţi un căluş în gură".

A înţeles într'adevăr căpitanul, că trebue să abandoneze cramponarea sa disperată pe firul de pai, singurul pe care-l descoperise în greaua sa situaţie. Işi dădu seama că va trebui să zacă aşa strâns în chingi, până va sosi ora când cei însărcinaţi cu preluarea lui vor veni să-l ridice şi să-l ducă amiralului Don Miguel de Espinosa. Şi după aceea ce are să se întâmple? Blood cunoştea cruzimile de care sunt capabili spaniolii îndârjiţi şi-şi putea lesne închipui furia cu care l-ar fi tratat amiralul spaniol.

Un val de groază se revărsă deasupra chipului său. Era scris într'adevăr ca să-şi termine aventuroasa lui carieră în felul acesta? Se putea ca acela care a răscolit învingător mările, s'o termine astfel, adâncit în noroiu? In faptul că Hayton şi tovarăşii ceilalţi vor porni să-l caute, nu vedea nici o scăpare. Despre ceeace spunea, că vor răscoli târgul, era perfect încredinţat. Dar în acelaş timp era sigur că vor veni prea târziu. Vor fugări probabil pe trădătorii săi, le vor aplica o răzbunare teribilă, dar vorba e cum să dea de dânsul?

Nori de ceaţă se'ngrămădiră în mintea sa; disperarea îi covârşi puterea de gândire. Avea la o mică distanţă, aici în Tortuga, aproape o mie de oameni devotaţi — şi trebuia totuş să zacă legat şi fără apărare, gata să fie predat justiţiei răzbunătoare a Castiliei. Gândul acesta insistent lovia în mintea sa, întocmai ca o pendulă, distrăgând-o dela funcţia ei normală.

După aceea, întro oarecare măsură, îşi reveni. Mintea se limpezi din nou.

Pe Cahusac îl cunoştea drept un om venal, care n'ar fi fost credincios nimănuia, dacă ar fi văzut în trădare vreun profit. Şi, probabil că nici celălalt nu era mai de soi; poate chiar mai rău, fiindcă numai interesul pentru banii spaniolii îl puseră în această slujbă. Socoti deci că prea repede a abandonat încercarea de a scăpa în acest mod din mâinile amiralului spaniol.

* * *

O clipă îi urmări cu atenţiune, observând strălucirea ochilor lor, în vreme ce aşteptau cu lăcomie ca zarurile care cădeau, să le aducă noroc, în jocul la care se angajaseră pentruca vremea să treacă. Jucau aurul şi obiectele de cari îl despuiaseră pe Blood.

Apoi vorbi:

— „Vă sbateţi acolo pentru nişte gologani, când o adevărată avere umblă pe lângă voi".

— „Iar ai început?" rânji Sam.

Căpitanul continuă totuş cu încăpăţânare:

— „Aş răscumpăra banii amiralului spaniol pentru Blood oferind patruzeci de mii de piese. Dau cincizeci de mii de piese pentru libertatea mea.

Sam, care se ridicase cu asprime, încremeni la auzul unei sume atât de mari.

Cahusac sări şi el în picioare; amândoi stăteau acum drepţi, fiecare la o margine a mesei. Excitarea care îi cuprinsese se putea citi după paloarea care li se aşternuse pe feţe şi după ochii cari li se dilataseră. Insfârşit, franţuzul rupse tăcerea:

— *„Dieu de Dieu!* Cincizeci de mii de piese! Şi repetă cuvintele încet, caşicum ar fi vrut ca cifra să impresioneze tot astfel şi pe tovarăşul său. Şi apoi: „Cincizeci de mii de piese! Câte douăzeci şi cinci de mii de fiecare! *Pardi!* Dar asta merită oarecari riscuri! Eî, Sam?"

— „O groază de bani, într'adevăr", răspunse Sam gânditor. Şi apoi reveni:

— „Bah! Ce-i o promisiune, tovarăşe? Cine-i poate da crezare? De îndată ce-i liber, cine va fi în stare să-l facă să ne plătească, mai ales că el..."

— „Plătesc întotdeauna", zise Blood. „Cahusac poate să certifice aceasta. Gândeşte că o asemenea avere, chiar înjumătăţită, va face pe fiecare din voi să trăiască o viaţă fără muncă şi îmbelşugată. *Mucho vino, muchas mujeres!* râse Blood. „Ca să fii sigur trebue să fii înţelept".

— „Se poate face", zise Cahusac tovarăşului său în mod convingător. „Incă nu-i nici ora zece, aşa că până la miezul nopţii ne-am putea pune la adăpost de prietenii tăi spanioli".

Sam nu era însă omul care se poate convinge cu uşurinţă. Dânsul rămase pe gânduri, căutând să găsească calea cea bună. Găsi însă că aluneca spre o îndoită primejdie. In această dilemă, cerca totuş nici să dea înapoi, dar nici să dea cu piciorul ademenitoarei oferte. Intre furia spaniolilor — dacă ar fi lucrat fals — şi răzbunarea probabilă a lui Blood, de îndată ce-ar fi iar în libertate, Sam se văzu sdrobit în mod inevitabil. Mai bine deci să aleagă o sumă de cinci mii de piese asigurată, s'o cheltuiască în linişte, decât o probabilă sumă de douăzeci cinci mii, însoţită de asemenea riscuri.

— „Nu se face!" strigă dânsul supărat. „Aşa că să nu mai vorbim de asta. Te-am prevenit adineauri".

— *„Mordieu!* strigă Cahusac cu necaz: „Eu văd totuş că se poate, şi cred că merită riscul".

— „Asta o spui tu, nu-i aşa? Şi mă rog, unde e riscul pentru tine? Spaniolii nici nu ştiu măcar că te afli în afacerea asta. E foarte lesne să vorbeşti despre riscuri, pe care nu ţi-e dat să le întâmpini. Cu mine însă lucrurile nu prea stau tot aşa. Dacă voi trăda pe Don, dânsul va vroi să cunoască motivul. Şi, în tot cazul, m'am înhămat la o treabă şi sunt un om care se ţine de vorbă. Să nu mai aud deci vorbindu-se de asta".

Tună şi fulgeră, feroce şi determinant; iar Cahusac, după o căutătură amară în faţa aceasta lungă şi hotărîtă, scoase un oftat de exasperare şi se aşeză din nou.

Blood văzu limpede furia care-l consuma pe franţuz. Oricât de răzbunător ar fi fost faţă de căpitan, ticălosul venal prefera aurul dușmanului său şi era uşor de ghicit amărăciunea cu care îşi vedea înăbuşită satisfacţia sa, incomparabil mai mare, din cauza neacceptării asociatului său, speriat de riscuri.

O bucată de timp tovarăşii nu scoaseră nici o vorbă. Şi Blood găsi de cuviinţă să nu mai adaoge nimic la cele ce spusese până atunci.

* * *

Când, insfârşit, rupse din nou tăcerea apăsătoare, vorbele-i păreau a nu avea vreo legătură cu situaţia.

— „Cu toate că înţelegeţi să mă vindeţi Spaniei, nu cred să fie vreun motiv ca să mă lăsaţi să mor de sete. Am un gât de parcă ar fi îmbibat cu sărurile dela Saltatudos."

Deşi avea un anumit scop de servit pentru care dădea setea ca pretext, totuş, setea era reală şi o suferia împreună chiar cu capturatorii săi. Aerul din această odăiţă, ale cărei ferestre şi uşi erau bine baricadate, sufoca cu adevărat. Sam zise:

— „Drace, căldura! Şi mie mi-e tare sete."

Cahusac îşi linse buzele uscate:

— „Nu se găseşte oare ceva de băut prin casa asta?".

— „Nu. Dar ne găsim la un pas de „Regele Franţei" răspunse Sam. Şi se ridică. „M'oi duce să umplu o cană cu vin".

Nădejdea bătu sălbatec în pieptul căpitanului Blood. Fără îndoială, că pentru aceasta întinse cursa. Cunoscând obiceiul lor de a bea şi cât de uşor s'ar prinde o astfel de sugestie, nădăjduia să se debaraseze de unul dintre ei. Şi credea că acela va fi Sam. Cu Cahusac era sigur că va putea încheia un târg pe dată.

Dar apoi, Cahusac, prostul, ruină totul prin înflăcărarea sa excesivă. Dânsul, de asemeni, era în picioare.

— „O cană cu vin! Da, da! strigă Cahusac. „Fă bine, şi eu sufăr de sete".

Vocea-i avea un sunet neobişnuit.

Urechile lui Sam îl prinseră. Stătea drept măsurându-şi tovarăşul şi citindu-i în faţă intenţia trădătoare.

Zâmbi.

— „In al doilea rând", zise el liniştit, „mai bine ar fi să te duci, iar eu să rămân de pază".

Gura lui Cahusac rămase deschisă; aproape că păli. Căpitanul Blood îl străfulgeră ca pe un întreit prost.

— „Va să zică, nu ai încredere în mine?" întrebă dânsul.

— „Nu prea-i vorba chiar de aşa ceva" îi răspunse celălalt. „Dar eu voi fi acela care o să rămân".

— *„Ah ça!"* strigă furios Cahusac. Dacă tu nu vrei să mi-l încredințezi, ei bine, nici eu nu te las cu dânsul".

— „Nici nu-i nevoe să te gândești la asta. Știi prea bine că nu prea sunt setos de promisiunile lui. Deaceea, trebue ca eu să rămân".

Cahusac se liniști, îl măsură pe Sam și apoi se'ntoarse. La urma urmei își dădu și el seama că ceeace spunea Sam era adevăr curat. Un minut își roti ochii gânditori și apoi:

— „Ah, bah, mă duc!" murmură el, și o porni întins.

De îndată ce ușa se'nchise în urma francuzului, plecat, Sam se reașeză la masă. Blood ascultă sgomotul pașilor iuți cari se îndepărtau, până se pierdură la distanță. Apoi tăiă tăcerea printr'un râs sonor.

Sam îl privi cu atenție.

— „Și acum ce oare te amuză, căpitane?"

După cum știm, Blood ar fi preferat să negocieze cu Cahusac. Cahusac era o certitudine. Sam întruchipa cu mare greu abia o posibilitate, obsedat fiind, cași mai înainte, de spaima Spaniei revanșarde. Dar totuș, posibilitatea trebuia exploatată, oricât de irealizabilă ar fi părut.

— „Ce neprevedere, pe onoarea mea! răspunse Blood. N'ai încredere să-l lași cu mine și-i dai totuș drumul în afară de privigherea ta".

— „Și ce dracu ar putea să facă?"

— „Ar putea să nu se 'ntoarcă singurel", zise căpitanul apăsat.

— „Mii de bombe!" strigă Sam. „Dacă ar încerca asemenea trucuri, o să-l impușc în față ca pe un câine. Așa servesc pe acei cari vor să mă vândă!"

— „Înțelept te-ai purta dacă vei face-o, în orice caz. E o speță de trădător, după câte îl știu eu. Și unde mai pui că l-ai cam necăjit astăseară. Nu prea e dânsul omul care iartă așa lesne. Purtarea lui față de mine ar putea să-ți fie o pildă. Dar nu prea îți dai seama. Ai ochi Sam, dar nu mai multă vedere decât o păpușe oarbă. Și un cap, Sam, dar tot cu creeri de pepene dacă există. N'ar trebui de fel să eziți în alegerea dintre Spania și mine".

— „Ha-ha, de asta-i vorba, nu-i așa?"

— Tocmai de asta — tocmai cincizeci de mii de piese, pe care ți le ofer și mă leg în plus pe onoarea mea, să nu caut niciodată răsbunare. Chiar și Cahusac te asigură că un cuvânt al meu e valabil — și dânsul era chiar gata să-l accepte".

Blood tăcu. Vânătorul raxal îl măsura tăcut, fără nici o schimbare în fața sa cleioasă.

— „Cincizeci de mii de piese, ai spus?" chestionă el cu răbdare.

— „Contează pe ele. Și chiar nu vădi nevoia de a le împărți cu ticălosul de francuz. Îți închipui oare că dânsul ar fi împărțit cu tine dacă ar fi avut prilejul să-ți înfigă un cuțit în spate? Haide, Sam, fă un pas norocos spre avere. Alungă-ți frica față de Spania! Spania e o fantomă! Eu te voi proteja față de Spania. Poți să te îmbarci fără grije pe vasul meu de comandă".

Brigandul rămase iar pe gânduri.

— „Cincizeci de mii. Ah, dar riscul!"

— „Fii pe pace nu-i nici un risc. Nici jumătate din riscul la care te-ai băga când se va afla că m'ai vândut Spaniei așa cum se va întâmpla desigur. Omule, nu vei mai părăsi Tortuga, în viață. Și de vrei reuși chiar, pescarii mei te vor fugări până la sfârșitul pământului".

— „Cine le-o va spune oare?"

— „Se găsește totdeauna cineva care să vorbească. Ai făcut o prostie când te-ai înhămat la treaba asta dar una și mai mare când ți-ai lua de tovarăș pe Cahusac. Dânsul va fi cel dintâi om suspectat, fiindcă vorbește deschis de răzbunare. Și când vor da de dânsul, oricând vor voi, fără îndoială că va vorbi de dumneata.

— „Pe ceruri, asta ți-o cred!" strigă omul, în fața faptelor la cari nici nu se gândise până atunci.

— „Și în ceeace privește restul, e'n regulă, Sam" spuse căpitanul Blood în mod persuasiv.

— „Așteaptă! Lasă-mă să mă gândesc!"

Din nou Blood găsi de cuviință că a vorbit destul. Succesul lui față de Sam era mult mai mare decât slaba nădejde pe care o avea la început.

Minutele sburau și Sam cu coatele pe masă și capul între mâini, tot stătea îngândurat.

Când însfârșit se'ntoarse și lumina gălbue se așternu din nou peste fața sa, Blood observă că era albă și tremurândă. Căută să pătrundă, cât de adânc a lucrat otrava pe care i-a introdus-o în minte. Acum Sam smulse un pistol din cingătoare și-i examină încărcătura. Asta era semnificativ. Dar și mai semnificativ era faptul că nu-și puse pistolul la loc în cingătoare. Stătea și-l mângâia cu mâna. Buzele-i se încleștaseră cu semnificație.

— „Sam", zise liniștit căpitanul Blood, „ce hotărîre ai luat?"

— „Voi face să nu mai fie cu putință ca uriciosul de francuz să mă dea de gol", zise piratul.

— „Și altceva nimic?"

— „Restul poate să aștepte".

Încă odată căpitanul Blood își reținu răsuflarea agitată, ca să aibe o înfățișare liniștită.

A urmat un timp de așteptare, după aparență interminabil, într'o liniște turburată doar de tictacul ceasornicului căpitanului, care se găsia pe masă. Apoi, mai întâiu nedeslușit, dar din ce în ce mai limpede, se auzia de afară pași care se apropiau. Ușa se dădu la o parte și Cahusac își făcu apariția, ducând o cană mare negricioasă.

Sam sări în picioare dela masă.

— „Ai întârziat cam multișor!" bombăni el. „Ce oare te-a reținut?"

— „Eram grozav de'nsetat și mi-am băut partea mea în tihnă chiar acolo".

Cahusac era palid și respira greu, cașicum ar fi alergat mult. Blood, cu mintea sa ascuțită, știind că nu prea a alergat, căuta explicația în altă direcție. Ghici că s'ar datora excitării și fricei de surprize.

Puse cana pe masă.

Și în aceeaș clipă, Sam întinse pistolul și-i trimise un glonte drept la inimă.

Prin rotocoalele de fum care umplură încăperea și-i pătrunseră în gâtlej c'un gust acru, Blood asistă la o scenă pe care urma s'o țină minte probabil până la sfârșitul vieții sale. Cu fața în jos, pe pardoseală, zăcea Cahusac, într'un lac de sânge, care se îngroșa mereu. Sam stătea deoparte a mesei urmărindu-i svârcolirile.

— „Nu mă bag în riscuri cu porci de francuzi ca tine", explică el, cașicum victima ar mai fi putut auzi. Apoi depuse pistolul pe masă, ridică cana cu vin și-i trase o înghițitură zdravănă, gâlgâitul făcând pronunțate curbe pe gâtlejul său unsuros. Își șterse buzele de îndată ce puse din nou cana pe masă. Pe urmă, cași cum ar fi vrut să alunge o amăreală care i se depusese pe fundul limbei, făcu o strâmbătură și un gând îi pătrunse pe dată în minte, revărsându-se apoi prin toată făptura sa. Înșfăcă cu înfrigorare cana din nou și-și vârî nasul într'însa, mirosind-o adânc, ca un câine întărâtat. După aceea, cu ochii dilatați de groază privindu-l pe Blood, rosti un singur cuvânt:

— *„Manzanilla!"*

Se roti în jurul mesei, sughițând și bombănind blesteme sângeroase și înfricoșătoare, și vărsă rămășița de conținut al canei peste mortul care zăcea pe jos.

După o scurgere de câteva clipe, fu apucat de crampe și mâinile-i strângeau ori netezitau stomacul. Căuta totuș să se stăpânească și fără să se mai gândească la Blood sau la altceva, se târî dealungul camerei și dădu ușa larg în lături. Efortul acesta părea că-i grăbește agonia. Din nou fu apucat de crampe îngrozitoare care îl ghemuiau și-l determinau să urle ca un animal blestemând de data aceasta prin cuvinte nearticulate, aproape de neînțeles. Se prăbuși pe pardoseală în frigurile și durerile unei morți care-și cerea tributul fără multă zăbavă.

Căpitanul Blood îl privi cu oarecare surprindere.

Aici nu mai trebuia adăogat nimic. Niciodată poate, ca de-aceastǎ dată, n'au fost răsplătiți o pereche de ticăloși cu o recompensă mai poetică și mai promptă. Cahusac a băgat în vin otrava ucigătoare care se poate atât de lesne procura în Tortuga. Cu asta era convins că va putea încheia târgul cu Blood fără grije, păstrându-și pentru sine întreaga avere oferită de căpitan. Și-a omorât tovarășul în acelaș timp când acesta, cu aceeaș intenție, îl întâmpină pe el însuș. Dacă căpitanul Blood avea să se felicite pentru fericita sa argumentare, trebuia totuș să mulțumească mai mult norocului său proverbial, care nici de dată aceasta nu-l părăsise.

De data aceasta, Blood începu să-și dea atenția sie-și, risipind de acum câteva minute în sforțări grele, pentru a se putea mișca din strânsoare. Un sgomot ce veni dinspre ușa alcovului, îi reaminti de prezența femeei care-și pierduse cunoștința la început, pentru a încerca să-l salveze.

— „Sparge ușa!" îi strigă Blood, „nu se mai găsește nimeni aci afară de mine".

Din fericire ușa, care era din scândurele subțiri, cedă de îndată ce femeia o împinse de câteva ori cu umerii. Ciufulită și cu ochii sălbăticiți, femeia năvăli în cameră, apoi rămase înmărmurită la scena care i se înfățișa.

Căpitanul Blood îi vorbi tăios, ca s'o readucă în simțuri.

— „Acum, nu te mai lamenta pentru nimicuri, draga mea. Amândoi sunt tot atât de morți ca și scândurile dușumelei, și morții nu mai pot face niciun rău. Ia cuțitul de colo și tae odată aici afurisitele de curele".

În câteva clipe Blood era liber, scuturându-se de legăturile impovărătoare. Puse îndată mâna pe spadă, pistol, ceasornicul și tabacheră. Aurul și juvaerurile le strânse movilită în mijlocul mesei și se adresă femeii:

— „Fără îndoială, vei avea un cămin undeva în lumea asta. Astea îți vor fi de un folos, fetițo".

Își luă pălăria, bastonul său elegant și urându-i noapte bună, păși afară din cocioabă.

Zece minute mai târziu, se găsia în mijlocul unei bande excitată de bucurie, care fremăta cu torțe aprinse în mâini pe dig, de unde *Hagthorpe* și *Wolverstone*, organizară cetele care să pornească la târg, pentru căutarea căpitanului. Unicul ochiu al lui Wolverstone, zări cel dintâiu pe Blood.

— „Unde dracu ai fost căpitane?"

— „Am făcut observații asupra norocului care însoțește banii lui Blood", răspunse căpitanul.

— SFÂRȘIT —

MARELE CONCURS DE FRUMUSEȚE

organizat de „Chicago Tribune" și Realitatea Ilustrată

51 de candidate vor pleca pe socoteala organizatorilor, la Expoziția din Chicago

In anul acesta, cel mai important eveniment mondial va fi desigur deschiderea expoziției internaționale din Chicago, cea mai mare manifestare de acest gen din câte s'au organizat până azi, o expoziție care urmărește să oglindească întregul progres realizat de omenire într'o sută de ani.

Cel mai mare ziar din lume, „Chicago Tribune", în înțelegere cu organizatorii expoziției, au hotărît ca deschiderea expoziției, ce va avea loc la 1 Iunie 1933, să fie prezidată de o regină a frumuseții, și de curtea ei, formată din cele mai frumoase domnișoare și doamne de pe glob.

Va fi cel mai grandios concurs de frumusețe din câte s'au văzut.

In România, spre a asigura reușita concursului nu se putea încredința organizarea lui decât revistei „Realitatea Ilustrată", bine cunoscută peste Ocean, dela concursurile din anii precedenți.

Concursul „Chicago Tribune—Realitatea Ilustrată" este caracterizat prin perfecțiunea sistemului de selecțiune și discreția sa. El se face prin fotografii, suprimându-se astfel prezentarea stânjenitoare a candidatelor, in fața juriului. Iar spre a evita ca modestia concurentelor să sufere, fotografiile pentru acest concurs nu trebue să fie numai decât trimise de candidate. Ele pot fi trimise de către prieteni, rude sau cunoscuți.

Sunt admise la concurs toate doamnele văduve sau domnișoarele care au trecut de 21 ani. Fotografiile se vor trimite, însoțite de cuponul pe care-l publicăm mai jos, completat cu datele cerute. Inscrierile se pot face până la 1 Aprilie a. c. Fotografiile trebuesc să aibe formatul carte poștală și revista noastră va publica din fotografiile primite, pe acele care sunt mai bune.

De fiecare fotografie publicată, noi vom plăti direct persoanei fotografiate câte 100 lei.

Fotografiile vor fi supuse pentru selecționare unui juriu din Chicago.

Dela concurs sunt excluse doamnele sau domnișoarele care din frumusețea lor și-au făcut profesie.

Notăm că nepublicarea unei fotografii în revista noastră, nu înseamnă că respectiva concurentă a fost respinsă dela concurs. Se poate adică întâmpla să fie aleasă o domnișoară sau doamnă a cărei fotografie n'a fost publicată. La publicarea fotografiei se ține seamă în primul rând de posibilitățile technice de reproducere.

In momentul în care juriul din Chicago — format din artiști renumiți — va alege vreo candidată, ni se va anunța aceasta telegrafic și noi vom publica rezultatul în revistă.

Se vor alege în total 51 de candidate. Acestea vor pleca în condițiuni excepționale, la Chicago, așa încât să fie acolo cu câteva zile înainte de deschiderea expoziției. Tot timpul candidatele vor avea o întreținere princiară, distracțiuni și toalete. Dintre cele 51 de candidate, expoziția din Chicago va alege pe regina expoziției și pe cele două doamne de onoare ale ei.

Candidata care va avea norocul să fie aleasă regina Expoziției, va primi un premiu de 5.000 dolari (850.000 lei).

Iar celor două doamne de onoare li se vor da:

primei un premiu de 3.000 dolari (500.000 lei)
celei de a doua 2.000 dolari (340.000 lei)

Cu cât trimeteți mai repede fotografiile la revistă, cu atât e mai bine. Cercetați printre cunoștiințele dv., printre rudele sau prietenele pe care le aveți, dacă aveți vreuna care să poată concura. Trimeteți fotografia ei, la „Realitatea Ilustrată", strada C. [illegible]-11 pentru că s'ar putea ca astfel s'o fericiți!

N. B. — Foto Studio Wells din București face fotografii gratuite pentru concurente.

Concurentele din Constanța ne vor trimite fotografii făcute numai la Foto Păsculescu.

BULETIN DE INSCRIERE PENTRU CONCURSUL „REGINA EXPOZIȚIEI DIN CHICAGO"

Alăturat vă trimit o fotografie pentru concursul de alegere a unei regine și a curții ei de onoare, la Expoziția internațională din Chicago, și declar că mă voi supune regulamentelor publicate de dv. Deasemeni, vă acord dreptul de-a publica aceastá fotografie, oriunde veți crede de cuviință.

Numele persoanei din fotografie, este . . . .

. . . . Adresa, str. . . . . No. . .

Orașul . . . . Vârsta . . . Ocupația . . . . .

Culoarea părului (blond, brun, sau roșu). Culoarea ochilor

este . . . . Greutatea . . . . Inălțimea . . . .

Trimeasă de . . . .
(Semnătura persoanei care trimite fotografia).

Concursul de bridge 1933

Campionatele de bridge organizate de „Realitatea Ilustrată" continuă în saloanele *Clubului Aero-Chimic, din B-dul Brătianu No. 36.*

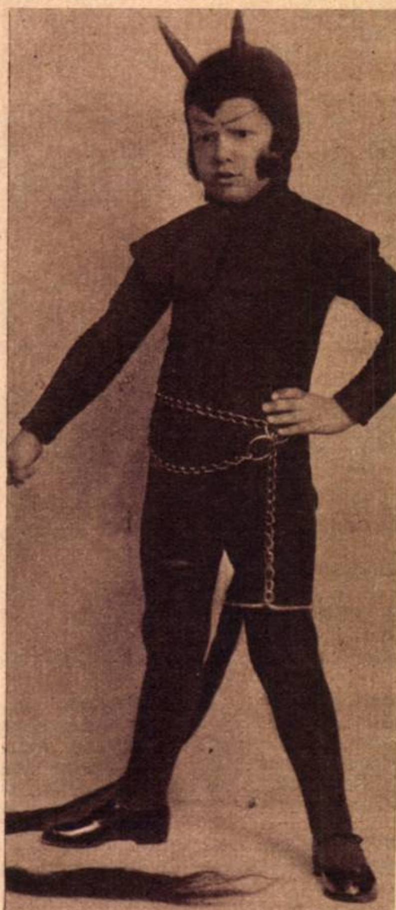
In săptămâna trecută au avut loc trei ședințe: Ziua II-a pentru Doamne (proba problemelor) și zilele I-a și II-a pentru Domni (problemele și o parte din proba jocului academic).

La campionatele pentru domni au luat parte cei mai tari jucători din Capitală. Cităm : Serge Băicoianu, Radu Cesianu, maior Drăgulinescu, Dinu Dețliu, avocat Haimovici, inginer Nazarie, locot. Manoliu, Alex. Pitișteanu, G. Polizu-Micșinești,, G. Pulief, I. Sanielevici, P. Vignali, St. Weissmann.

Ședințele au fost foarte animate și au dat cele mai interesante rezultate. Atât la probleme cât și la jocul academic a fost cu deosebire interesant de urmărit concepția și mecanica fiecărui concurent, pus în fața acelea și împărțeli și reacționând în chip diferit.

Vom reveni la timp cu o analiză a cazurilor caracteristice.

Ședințele sunt publice, — adică pot participa la ele spectatori. Au prezidat concursul rând pe rând domnii Paul Prodan, colonel Drosu, Alex. Darvary.

Fotografia noastră reprezintă pe micul Puiu Bogdan, în vârstă de 5 ani, fiul d-lui Colonel Bogdan, comandantul regimentului 9 jandarmi din Timișoara. Micuțul a luat premiul I la un concurs de costume, care a avut loc în cadrul unui bal.

AȚI VAZUT VIENA?

Sâmbătă 11 Martie crt., la orele 9 seara, d. Prof. George Lefteriu va ține la Fundația Universitară Regele Carol I, o conferință intitulată: „O plimbare prin Viena și împrejurimi".

Conferința va fi însoțită de proecțiuni luminoase și are drept scop cunoașterea frumuseților naturale, a tezaurelor de artă din frumoasa Vienă. Indemnăm pe cititorii noștri, mai ales pe acei cari intenționează să facă o excursie în capitala Austriei, să participe la această conferință.

Spirit sportiv

CÂND Marcel Thil, campion mondial a fost învins la puncte de cubanul Kid Tunero hotărîrea arbitrilor n'a plăcut prea mult publicului. Atmosfera era încordată și probabil din această pricină s'a petrecut incidentul de mai jos:

Doi domni, unul înalt și altul scurt s'au ciocnit eșind din palatul de sport, unde avusese loc reuniunea. Ciocnirea aceasta aduce cu sine un schimb de cuvinte, care se termină cu un pumn final lansat de cel mic în ochiul domnului înalt. Acesta ridicând asupra agresorului bățul amenințător și sufocat de mânie, ținându-și ochiul care-l doare, spune:

— „Asta nu rămâne așa!"

— „O nu, poți să fi sigur, răspunde boxeur-ul ocazional. O să se umfle".

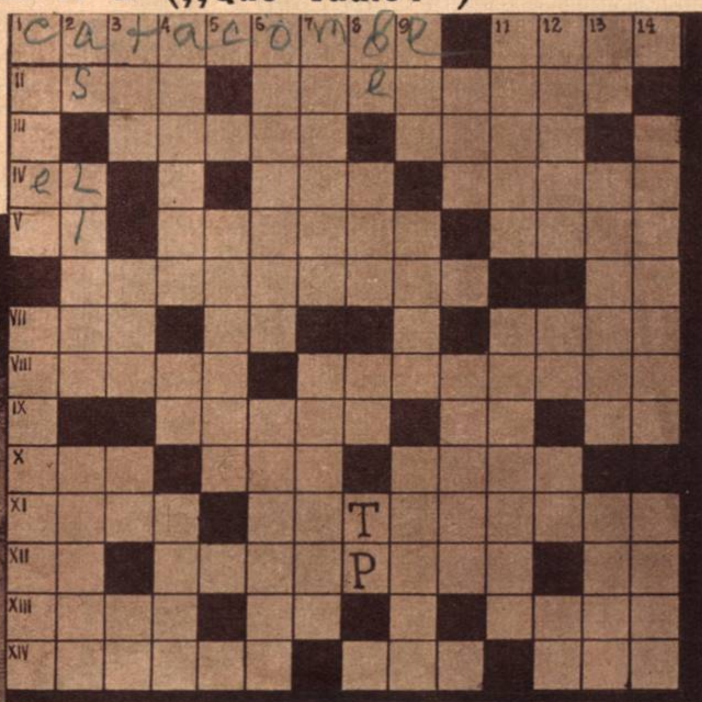
Intoxicarea stomacului

Pagina JOCURILOR

CONCURSUL NOSTRU PE LUNA MARTIE

Problema II-a („Quo Vadis?")

ORIZONTAL: I) Subteranele în care se întruneau creştinii pe vremea persecuţiilor. — Acolo duc toate drumurile.

II) Quo Vadis?... (Cine?) — Prigoniţi în „Quo Vadis".

III) Simbolul creştinismului, la început. (Astăzi are cu totul alt sens). — Diminutiv.

IV) Articol. — Râu în Elveţia. — Mărgean.

V) — Conjuncţie. — Dorit cu înfocare. — Butoiu ambulant.

VI) „Ave Caesar, morituri te salutant"! (Sing.). — Interjecţie.

VII) Articol german. — Apucă — Joïadah.

VIII) Oştire. — Ascunşi.

IX) Apărătorul lui 2 vert. („Quo Vadis") — Persecuţiile au durat mai mult. — Subsemnatul.

X) Int. — Zeul vânturilor. — De acelaş neam cu d. Venizelos.

XI) Corp (nu „ceresc"). — Personagiu din „Quo Vadis" (iubea pe 2 vert.).

XII) Nelipsita cămaşă. — Mama lui 10 vert. (In istorie se spune că a fost ucisă de 10 vert., însă eu cred că a murit de „gripă"!). — Pronume.

XIII) Unde-i... nu-i putere". — Din ce a eşit Elena? (sic! v. Horaţiu). — Autoarea precedentului.

XIV) Ţăran. — Zeu domestic la roman. — Fiul lui Noe.

VERTICAL: 1) Ucenic, elev. — Tatăl lui 10 vert.

2) Campion. — Pers. fem. din „Quo-Vadis". — Locul unde 9 oriz. scăpă pe 2 vertical de pe spinarea taurului.

3) Int. (imită săritura). — Cadavru. — Negaţie. — Si diez.

4) Dar... văzui alţii mai frumoşi, etc. — D-ta. — Palide.

5) Suflare lină.

6) Soţia lui 10 vert. ucisă din ordinul lui. — Podul grajdului.

7) Peşte, se vânează mai ales în Olt şi Dunăre. — Odată ivit ascute-ţi briciul!

8) Pronunţia unei litere. — Cult. — monedă romană.

9) Levant. — Haine purtate de Romani. — Boală modernă (în Occident face ravagii).

10) Ustensil şcolar. — „Ce mare artist pierde lumea!"

11) Categoric, hotărît. — Panem et circenses!"

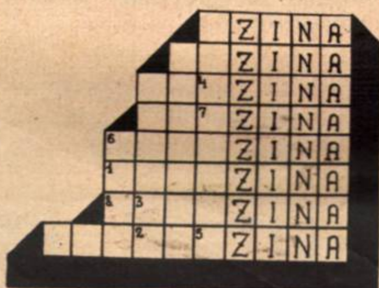
12) Cinste. — Creştini (fig.). — dar (însă nu cadou). — Plec, cu alte cuvinte.

13) Fa bemol. — Cel mai devotat însoţitor al lui Enea. — Incotro?

14) Bărbatul lui XII oriz. otrăvit de ea. — Regatul în care în 1861 s'a fondat decoraţia „Elefantul Alb".

CĂRHĂNIU VALENTIN

Problema III-a
(Reconstituire)

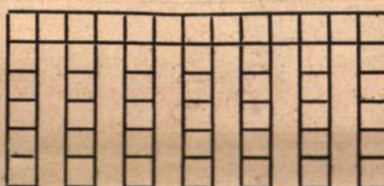

Complectaţi figura de mai sus, adăogând fiecărui cuvânt restul literelor.

Primele patru litere vor da pe primul criminal, iar restul (5, 6, 7, 8), victima lui.

ZINA APOSTOLESCU

Problema IV-a
(Pieptenele)

Se dau următoarele litere: AAAAAAAAA, C, DD, EEEEEE, G, IIII, LLL, M, NNNNN, O, PPP, RRRR, SSS, TT, UU, V.

Punându-se câte o literă în fiecare căsuţă, veţi obţine cuvinte cu următoarele semnificaţii:

Pe rândul de sus, orizontal: sensul firului tras de o greutate.

VERTICAL: 1) Lăcaşul muzelor. 2) Rege din a XIX-a dinastie egipteană. 3) Opera lui Virgiliu. 4) Apropo de părul lui Samson! 5) Conţine pâine, foc şi cenuşă. 6) Răsăritul. 7) Figură la jocul de şah.

Condiţiile de participare

Pot participa la premiile noastre toţi cititorii cari au deslegat jocurile publicate în două numere consecutive.

Rezultatul se publică lunar.

PREMIILE

Premiul I-iu: 300 lei, în numerar.

Premiul II-lea: 200 lei, în numerar.

Premiul III-lea: o sticlă cu apă de Colonia.

Deslegările se trimit timp de 7 zile, după apariţia numărului, al doilea.

Se va menţiona pe plic: „Secţia jocurilor".

„Măscărici"

Aşa se chiamă romanul d-lui N. Pora, desprins din viaţa agitată şi amuzantă a actorilor.

„Măscărici" a apărut în editura Cartea Românească şi, din primele zile, obţine un frumos succes de librărie.

CUPON DE JOCURI
No. 319

Numele şi pronumele ....

....

Adresa ....

„REALITATEA ILUSTRATĂ. — *Director* Nic. Constantin.
Redacţia şi Administraţia: Str. Const. Mille 7—9—11, Telefon 359/99
Imprimată la foto-rotogravură în atelierele „Adevărul" S. A.

Actualități

St.: *La „Școala Ortodoxă a Femeilor Române", s'a sărbătorit în ziua de 5 Martie, Duminica Ortodoxiei. La solemnitate au participat Regina Maria și ex-regina Elisabeta a Greciei. In fotografia noastră vedem asistența și pe doamna Alexandrina Cantacuzino, ținându-și cuvântarea ocazională.*

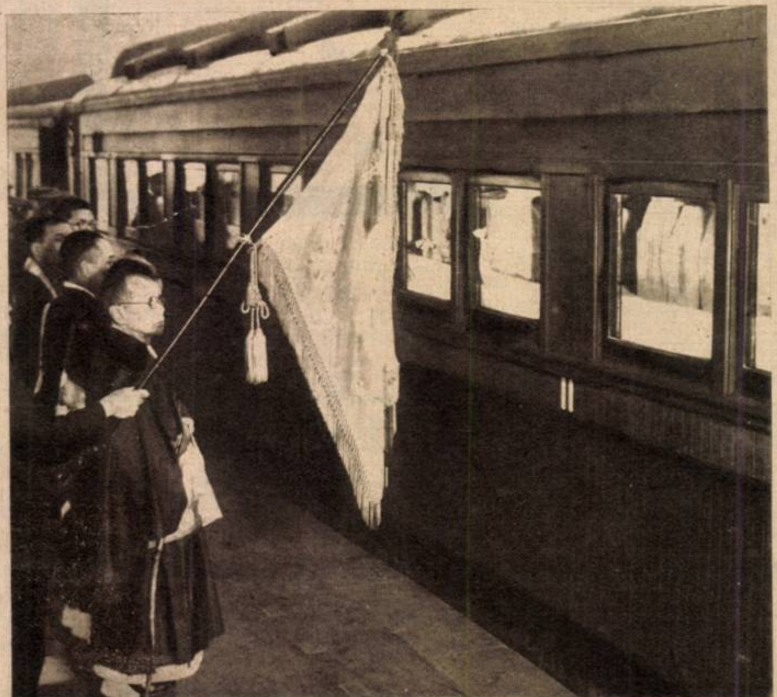
Jos: *D. Thomas Massaryk, președintele republicei cehoslovace a împlinit 83 de ani. Cu acest prilej s'a organizat la liceul Lazăr o serbare, în cadrul căreia d. Jean Seba, ministrul Cehoslovaciei la București a ținut o frumoasă cuvântare, arătând personalitatea șefului statului vecin.*

Jos în mijloc: *Cu toate că zăpada încă nu s'a topit complet, cluburile noastre sportive au început antrenamentul, în vederea matchurilor din primăvară. In fotografia noastră vedem antrenamentul primelor două echipe ale clubului „Juventus".*

Jos: *La Tokio au sosit într'un tren special, urnele conținând cenușa celor 700 soldați japonezi, cari au căzut în luptele pentru ocuparea orașului Shanghaikwan. In gară, preoții budhiști au binecuvântat rămășițele.*

Olandezul Marius van der Luebe, care ar fi dat foc palatului Reichstagului german, la 28 Februarie a. c.

REALITATEA ilustrată

ANUL VII, Nr. 320
16 MARTIE 1933

10 LEI

CÂNTĂREAȚA

Josef Schmidt

Un om se îmbolnăveşte, zace şase luni în spital, timp de şase săptămâni rămâne în transă magnetică, iar când se însănătoşeşte, devine un medium spiritist.

CÂND îl vezi pe Josef Schmidt pentru prima oară, îţi vine în minte refrenul din „Carmen":

„*Toreador, în gardă...*"

Intr'adevăr, figura mare, ochii albaştri, cufundaţi în orbitele adânci, bărbia adusă în afară, pomeţii obrajilor foarte accentuaţi, barbetele prelungite şi privirea fixă, îţi evocă pentru o clipă figura clasică a toreadorului în arenă.

Schmidt şi-a terminat studiile la Cernăuţi. A urmat cursurile şcoalei normale şi şi-a luat diploma de profesor de gimnaziu. După realipirea Bucovinei, a fost încadrat ca învăţător, în corpul didactic român.

In anul 1930, suferind de o gravă afecţiune cardiacă, a fost internat în Spitalul Central din Cernăuţi, unde a zăcut timp de 6 luni. In această vreme însă, a căzut într'o transă magnetică, din care n'a putut fi trezit timp de şase săptămâni în şir. Cât a stat în transă magnetică, gura fiindu-i încleştată, a fost hrănit artificial, prin injecţii, iar lichidele îi erau introduse în stomac prin nas.

Intrat în convalescenţă, Josef Schmidt a constatat că-şi pierduse personalitatea şi că se simţia om nou. Medicii spitalului, în frunte cu d. dr. Piticariu, docent universitar şi director al instituţiei, observând fenomenele magnetice manifestate de pacient, au încercat să utilizeze devinaţiunea şi clar-viziunea lui, pentru stabilirea diagnosticelor pacienţilor cu boli necunoscute. Experienţele au reuşit de minune, clairvoyant-ul punând diagnosticurile în mod precis, iar terapia era întotdeauna aceeaş pe care o prescriau medicii, pentru cazurile similare.

Şi astfel şi-a început Schmidt cariera de clairvoyant, de favorit al spiritelor din zonele astrale. (Termenul nu este al nostru, ci al unuia dintre credincioşii lui).

Un vechiu cunoscut al său, care l-a vizitat adesea la Cernăuţi, în spital, ne povesteşte:

— „Doctorul Piticariu e un magnetizor puternic, şi astfel căderile lui Schmidt în transă erau foarte uşoare. Dar într'o seară, fiind adus la spital un pacient în stare foarte gravă, clairvoyantul a fost transportat de urgenţă în cabinetul directorului, unde s'a făcut examinarea şi s'a pus diagnosticul noului pacient. La un moment dat însă, fiind chemat telefonic în oraş, la un bolnav care intrase în comă, medicul a plecat grăbit şi a uitat să-l trezească pe Schmidt din transă. Pe la orele 2 noaptea, „omul magnetic", s'a revoltat şi a început să strige: „Daţi-mi sufletul înapoi. înapoiaţi-mi sufletul!" Toţi oamenii de serviciu disponibili au fost trimişi în oraş după doctorul Piticariu, care uitase complet de bietul favorit al spiritelor. Abia la orele 3 noaptea a fost trezit din transă şi a căzut într'un somn odihnitor".

Eşind din spital şi neavând prea mult de lucru, Josef Schmidt a fost pus sub observaţiunea spiritiştilor din Cernăuţi şi aceştia au stabilit următoarea înrudire spirituală:

Călăuza lui Schmidt în lumea astrală, este spiritul profesorului egiptolog Ernst Lang, care a murit pe la mijlocul secolului trecut, la Heidelberg, în Germania. Acesta, împreună cu spiritele altor savanţi şi medici, fac parte într'un mic grad ierarhic din cenaclul spiritual prezidat de Menephtah, fiul lui Ramses al II-lea, şi urmaşul acestuia la tronul Egiptului. Acest cenaclu ar fi unul dintre cele mai exclusiviste, iar în comunicările lui, spiritul profesorului Lang este foarte brutal şi nervos.

Fiind foarte cunoscut de medicii din capitala Bucovinei, Josef Schmidt a început să ţină şedinţe de spiritism, în care bolnavii cari cereau o consultaţie nu puteau veni, decât însoţit de medicul curant, iar certificatele pe care le posedă, arată că niciodată diagnoza n'a fost greşită.

Clar-viziunea lui este atât de pătrunzătoare, încât cu ocazia unei crime comisă într'o comună din a-

St.: *Clairvoyantul în transă magnetică.*

propierea Cernăuţilor, organele poliţieneşti a recurs la ajutorul lui, pentru identificarea şi arestarea asasinului. Intr'adevăr, într'o singură şedinţă, Schmidt a identificat pe criminalul în persoana fiorosului bandit Teodorovici, — care a terorizat multă vreme Bucovina, — a reconstituit crima în toate amănuntele şi a dat indicaţii precise, asupra locului unde se afla ascuns banditul. Arestat, Teodorovici a recunoscut crima şi reconstituirea spirituală a crimei s'a dovedit identică cu aceea operată de autorităţi în casa crimei. Pe această temă ziarele din Cernăuţi au scris coloane întregi şi gazetele din Capitală au înregistrat şi ele cazul.

Am citit cronicile ziarelor, — Schmidt s'a stabilit în Bucureşti, — şi am consultat certificatele particularilor cari i-au cerut ajutorul, precum şi pe acel al doctorului Piticariu, care este strălucit.

Gazetarii au scris cum au crezut, şi cum au înţeles. Unii l-au ridicat în slăvi (e vorba de spiritism, nu-i aşa?) alţii i-au persiflat activitatea, dar între certificatele particularilor cari l-au consultat, am găsit numele multor magistraţi, comercianţi, profesori, medici şi militari.

Mediumul scrie dela dreapta la stânga, comunicările spiritiste

Aţi asistat vreodată la o şedinţă de spiritism? Majoritatea cititorilor noştri vor răspunde desigur cu un *nu* hotărât. Dar în paginile noastre au apărut câteva cronici în care erau descrise uzanţele în asemenea ocazii. La Schmidt însă, n'am găsit nici un fel de masă miraculoasă, nici o sonerie pe care o o pun în mişcare spiritele, nici o massă de ghips în care corpurile astrale îşi lasă amprentele digitale, nimic din ritualul obicinuit al şedinţelor de spiritism.

Două camere luminoasee în care principalele mobile, sunt: un divan, o masă şi o maşină de scris. Schmidt cade în transă prin concentrare. Gâtul i se încleştează, înghite cu extremă greutate, şi după câteva clipe, la întrebarea unuia dintre asistenţi, se prezintă spiritul lui Ernst Lang, foarte grav şi... combativ.

In seara când am asistat la o asemenea şedinţă, era invitat printre alţii, un distins gazetar dela direcţiunea presei din Preşedinţia Consiliului de miniştri, un medic bucureşetan şi alte două-trei persoane. Pacienţii erau: un domn suferind de o complicaţie la articulaţiile unui picior (acesta venise însoţit de medicul său curant) şi o doamnă al cărei copil zace de două luni de zile şi a fost supus unei serii întregi de tratamente medicale, dar nici un doctor n'a putut stabili precis diagnosticul boalei.

Ambii aveau fixată ora 11 jumătate pentru invocarea spiritelor. La 11.25 Schmidt a căzut în transă. Colegul fotograf şi-a fixat aparatul la o distanţă de 2½ m. de divan, a pregătit magneziul şi conform unei înţelegeri prealabile, am urmărit pe obrazul lui o contracţiune cât de mică a muşchilor feţii, în timp ce flacăra magneziului isbucnia impetuoasă. Nimic.

La 11 jumătate fix, într'o stare de nervi extraordinară, medium-ul a cerut hârtie şi creion. Deobiceiu, scrie dela dreapta la stânga, invers, cu caractere latine, în limba germană, alte ori scrie astfel, încât comunicările nu pot fi citite decât cu ajutorul unei oglinzi.

In seara aceasta însă, omul care în viaţa lui n'a studiat limbile vechi şi al cărui unchiu a fost vicarul Episcopiei catolice din Cernăuţi, a dat atât prima cât şi a doua comunicare în limba ebraică, scrisă curent însă tot invers, şi cu indicaţii strigate guturral, atunci când scria o literă greşită şi nu putea reveni. Ca să scrie, Schmidt, care este întins pe divan, fără nici un sprijin la picioare, se ridică într'o serie de mişcări, pe care nici cel mai exercitat gimnast nu le-ar putea executa.

Berman pune a doua oară aparatul la punct, la doi metri distanţă.

— „Fă-ţi mâinile pâlnie la ochi şi urmăreşte-l", îmi spune el. Mă execut. Flacăra magneziului izbucneşte din nou. Pe faţa medium-ului care scrie, nici o contracţiune.

Ambele comunicări s'au terminat. Acum intervine secretarul lui, care a stenografiat tot ce a vorbit. Acesta e singurul în măsură să descifreze exact scrisul clair-voyantului şi să-l copieze la maşină. Schmidt e tot în transă. Ziaristul de care am pomenit mai sus, pune o întrebare în legătură cu viitorul.

— „Nu l-a întrebat nimeni!" strigă furios spiritul profesorului Lang, şi nu-i răspund nimic! Să-şi noteze că aci nu suntem la varieteu".

Dar nici doamna căreia i s'a pus diagnosticul pentru copilaşul bolnav, nu crede. Şi atunci riscă o întrebare:

— Vreţi să mă faceţi să cred?"

— „Vorbiţi, doamnă", îi spune conducătorul şedinţei.

— „Am o moşie în judeţul Vlaşca. Trei membri ai familiei mele au fost înmormântaţi la diferite epoci în cimitirul de pe lângă biserica satului. Voiu crede numai în cazul când îmi va fi citit inscripţiile de pe cele trei cruci".

Conducătorul transmite prin medium cererea. Faţa lui Schmidt se contractează dureros, se luptă par'că cu puteri invizibile, dar după câteva minute răspunde cu vocea clară, numele celor trei inşi înmormântaţi în curtea bisericii din satul X.

Un amănunt interesant: dintre cele trei cruci, una are inscripţia în caractere cirilice, iar celelalte două cu caractere latine. Aceste infomaţii ni le dă doamna interesată în cauză, iar un preot, care se află printre asistenţi, porneşte într'o serie de cruci şi mătănii interminabile. La un moment dat poate să mai rostească numai:

— „Piei, ucigă-te toaca!", şi pleacă mânat par'că de furii.

Medicul examinează diagnosticul şi tratamentul prescris de Schmidt. Pentru diagnostic, terapia este perfectă. Omul care n'a studiat niciodată medicina sau farmaceutica, a dat reţete cu indicaţii în grame şi centigrame.

In sala de aşteptare, cer medicului părerea asupra medium-ului. La întrebările mele răspunde:

— „Domnule, ştiinţa noastră este practică. Dacă omul are transe veritabile este într'adevăr un fenomen extraordinar. Dacă este însă un înşelător, e de o inteligenţă formidabilă şi a acumulat o ştiinţă cu care s'ar putea mândri orice medic cu reputaţie.

Noi nu putem crede în exactitatea comunicărilor spiritiste. Mai ales în ceeace priveşte transa magnetică, este însă în mintea tuturor cazul unui distins profesor universitar bucureştean, care a lucrat timp de patru ani cu un medic clairvoyant, care punea diagnoza şi ale cărui transe s'au dovedit în finală excrocherii patente. Dar nu-i mai puţin adevărat că în 90% din cazuri, diagnosticele erau exacte".

In viaţa de toate zilele Josef Schmidt vorbeşte limba germană, foarte puţin româneşte şi limba ruteană. Din hârtiile lui precum şi din afirmaţiile intimilor săi se poate constata că în stare de transă, clairvoyantul vorbeşte 23 de limbi, dintre care 16 au fost controlate cu experţi. Unul dintre asistenţi, care nu lipseşte dela nci o şedinţă a lui Schmidt, ne povesteşte că într'o seară, în timpul unei transe, a vorbit prin intermediul medium-ului spiritul preotului Tudorică Cojocaru, fost paroh al unei biserici dintr'un sat, aproape de Turnu-Măgurele.

Vorbia atât de curent româneşte încât toată lumea a rămas uimită. Amănuntele pe care le-a dat asupra bisericii în care oficia asupra localităţii în care a locuit şi asupra rudelor şi ale cunoscuţilor săi au fost notate şi identificate apoi de domnul despre care vorbiam mai sus. Şi să ne'nţelegem: acest domn este un respectabil magistrat pensionar.

In timpul şedinţei la care am asistat, Schmidt a exclamat foarte multe cuvinte necunoscute, despre care secretarul său ne-a spus că ar fi în limba veche egipteană. Dar cine putea să-l controleze acum? Schmidt a fost prezentat până acum mai multor medici, cari cu toată rezerva impusă de aceste cazuri excepţionale, au admis totuş că este dotat cu o putere extraordinară de clarviziune.

Noi relatăm cazul aşa cum l-am văzut, neavând putinţa să controlăm ştiinţificeşte manifestările sale magnetice. Iar dacă transele ar fi simulate nu putem repeta decât reflexia medicului care a asistat cu clientul său la şedinţă.

L. Mir.

In seara de Miercuri 15 Martie va avea loc în sala Fundaţiei Dalles recitalul de pian al d-rei Irena Lăzărescu, premiată a conservatoarelor din Bucureşti, şi Leipzig, care va interpreta Bach, Brahms, Schumann, Reger, Rameau, Moussorsky şi Rachmaninoff.

Biletele se găsesc la agenţia Jean Feder.

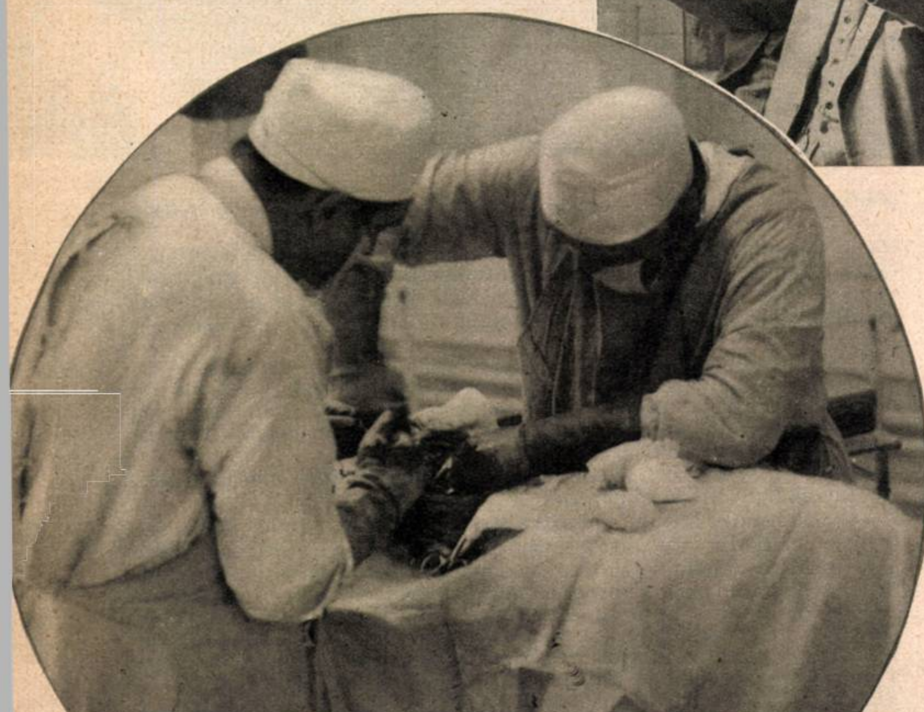
LUPTA CONTRA CANCERULUI CU AJUTORUL CERCETARILOR CHIMICE

RELAȚIE DOVEDITĂ INTRE CREȘTEREA CELULELOR ȘI FURNIZAREA OXIGENULUI. - SĂRURILE DE CUPRU SPECIFICE. - PROFESORUL VOLGTLIN RAPORTEAZĂ RESTRÂNGEREA BOALEI PRIN EXPERIENȚE DE LABORATOR

Știința duce o luptă acerbă împotriva cancerului, groaznicul flagel care bântue omenirea. Cele mai recente rezultate ale cercetărilor, sunt cuprinse în cele ce urmează.

TREI descoperiri privind natura fundamentală a procesului cancerului, făcute recent la Institutul Național de Sănătate din U. S. A. la Washington, au fost descrise înaintea forului științific al societății electrice din New-York, ținut la Casa corpului inginerilor de către profesorul C. Voegtlin din personalul secției chimice a acestei instituții. Sunt speranțe, a spus prof. Voegtlin, ca aceste metode științifice pentru controlarea bolnavilor de cancer, să dea în viitor rezultate însemnate.

Sus: *Dr. Bendieu un mare luptător contra cancerului;* stg.: *O operație de cancer;* jos: *Cancerul tratat cu radium.*

Dr. H. I. Cumming, șef chirurg al serviciului public de sănătate din U. S. A. a fost președintele forului, căruia patru membri din personalul institutului i-au expus diferite faze din lupta rațională contra acestei boale. Una din descoperiri — a spus prof. Voegtlin — arată relația între creșterea celulelor și furnizarea oxigenului de sânge.

A doua arată că sărurile de cupru vor împiedeca diviziunea celulelor.

A treia observație arată că arderea incompletă a zahărului, produce o cantitate excesivă de acid lactic în țesăturile canceroase, precum și în țesăturile normale din jurul lor și această aciditate este cauza acțiunei destructive a țesuturilor normale invadate.

Celulele, — declară prof. Voegtlin — au fost create să se multiplice la infinit fără a produce albumină și protină, fiindcă protina face parte din structura celulelor. Ne-am pus întrebarea: ce condițiuni chimice favorizează sau nu creșterea sau distrugerea albuminei celulelor?

DESCRIEREA REACȚIUNEI OXIGENULUI

Acum un an descoperisem că distrugerea albuminei unor țesuturi normale și canceroase în tubul de cercetări, este favorizată prin reducerea presiunei oxigenului. Aceasta a sugestionat că presiunea înaltă de oxigen în condițiuni identice, ar putea produce creșterea albuminei.

Lăsând celelalte condițiuni neschimbate s'a descompus albu-

mina într'o atmosferă de nitrogen, admiţând oxigen şi invertind procesul cu nitrogen.

Această observaţie fundamentală poate avea mare influenţă în concepţia noastră despre procesul cancerului, deoarece oxigenul este indispensabil oamenilor şi animalelor. In unele cazuri, din cauza desvoltării cancerului în sânge, oxigenul nu este suficient pentru producerea albuminei şi înmulţirea celulelor.

In celelalte porţiuni ale ţesuturilor canceroase, sângele şi oxigenul devin insuficiente, producând în felul acesta distrugerea albuminei din celule, împiedecând creşterea.

Astfel de consideraţiuni explică în parte faptul bine stabilit al creşterii, înmulţirei şi morţei celulelor canceroase.

DIGESTIA ŞI CANCERUL

Profesorul Voegtlin povesteşte despre studiile referitoare la relaţiile posibile între acţiunea distrugătoare a ţesuturilor canceroase asupra ţesuturilor normale şi chimia digestiei. Este ştiut că din arderea incompletă a zahărului, prima sursă de energie a corpului omenesc, ţesuturile canceroase produc o cantitate excesivă de acid lactic. Intrebarea era dacă acidul lactic se acumulează în tumorile dureroase, sau în ţesuturile normale.

Dacă ar fi aşa, — a spus prof. Voegtlin, acest acid lactic poate cauza un efect toxic local şi poate aduce distrugerea celulelor, fiindcă informaţiunile de azi, indică în anumite condiţiuni fiziologice, că aciditatea celulelor şi ţesuturilor este redusă la o proporţie restrânsă, compatibilă cu viaţa.

Ca să se rezolve această problemă, s'a introdus într'un ţesut canceros sau normal al unor vieţuitoare, un electrod format dintr'un tub de sticlă, sigilat la un capăt şi umplut cu o soluţie cuvenită. Electrodul a fost apoi legat de un electrometru. S'a dovedit astfel că ţesătura bolnavă are cea mai mare aciditate, ţesătura invadată mai puţină, iar cea normală cantitatea obicinuită.

Rezultatul arată deci că acidul se acumulează destul în tumori şi ţesuturile înconjurătoare, producând un efect toxic local asupra cancerului şi asupra celulelor normale.

Isprăvile banditţilor chinezi

CARTIERUL general al misiunilor catolice din China, cu sediul în cetatea Vaticanului comunică amănunte înspăimântătoare referitoare la activitatea banditţilor chinezi.

Numai în provincia Hu-Pe au fost asasinate în doi ani 164.651 de persoane. 946.000 de persoane au dispărut fără urmă, dintre care 78.000 au fost întemniţate spre a fi restituite cu preţuri mari de răscumpărare. La fel ca Atila, blestemul lui Dumnezeu, banditţii au semănat pretutindeni distrugerea, incendiind 300.000 de case în doi ani.

Pe baza acestui bilanţ, japonezii pretind dreptul de a restabili ordinea în China.

Diamantul albastru

O substituire originală, petrecută într'un mare hotel parisian, este descoperită pe un detectiv abil. Iar povestea nu e inventată, e absolut originală.

UN călător îmbrăcat elegant, intră în hall-ul hotelului „Splendid" din Paris, şi ceru o cameră. Pe când vorbia cu directorul hotelului, se apropie de el un comisionar, îi dădu o scrisoare şi dispăru îndată. Surprins, călătorul deschise scrisoarea şi o citi. Pe faţa lui se zugrăvi o turburare adâncă. După o scurtă şovăială, arătă directorului scrisoarea:

„Conte, era de prisos să daţi întâlnire bijutierului pentru mâine, deoarece diamantul albastru vă va fi furat în noaptea asta, orice măsuri aţi lua".

Şi fiindcă hotelierul se uită întrebător la călător, acesta îi explică:

— Sunt contele Orkoff şi posed un diamant albastru de o frumuseţe şi de o valoare atât de mare, încât mulţi l-au asemuit cu minunatul diamant de la Luvru. Fiind ruinat de revoluţia din Rusia, m'am hotărît să-l vând. Pentru asta, m'am adresat celor mai importanţi bijutieri din Europa. Bijutierul Goldman oferindu-mi cel mai bun preţ, m'am hotărît să i-l vând lui. Drept urmare, i-am dat întâlnire aci, pentru mâine dimineaţă. Vă puteţi deci închipui turburarea mea la citirea acestei scrisori.

— N'aveţi nicio teamă, îl asigură directorul. Hotelul nostru are un detectiv. Aşteptaţi vă rog un moment.

Şi luând receptorul, telefonă. Peste puţin, detectivul apăru. Se numia Marc Hardel. Părea energic şi inteligent. Hotelierul îl puse în curent cu cele întâmplate.

— Chestia e serioasă, zise Marc Hardel. Trebue să lucrăm cu prudenţă.

Apoi sună. Doi servitori alergară.

— Nimic suspect? îi întrebă detectivul.

— Nimic, răpunseră ei.

Marc Hardel explică:

— Sunt agenţii mei. Datorită deghizării lor, pot să supravegheze pe călători şi nimic nu scapă vigilenţei lor.

După aceea, detectivul cercetă camera care fusese dată contelui.

Aceasta se afla la etajul al patrulea, aşa că nimeni nu s'ar fi putut căţăra până acolo. Fereastra n'avea balcon şi era prevăzută cu un oblon sdravăn de fier. Dacă totuş cineva ar fi isbutit s'o deschidă, ar fi pus în funcţiune o sonerie electrică, pe care Marc Hardel o instalase acolo. Detectivul cercetă toate mobilele camerei, ca să se asigure că nimeni nu era ascuns acolo. Rugase pe hotelier să nu închirieze nimănui camerele de alături, de deasupra şi dedesubt. Ascunsese pe un agent sub patul contelui. Se uită dacă diamantul se găsia în cutia lui şi spre mai mare siguranţă, îl ascunse în fundul garderobului, în care închise pe celălalt agent.

Contele, a cărui nelinişte era mare, nu vru să-şi scoată hainele şi se trânti îmbrăcat pe pat. Marc Hardel eşi din cameră, încuie bine uşa, luă cu el cheia şi se duse să se ascundă în camera din faţa celei ocupate de conte. Aci aşezase o baterie electrică, dela care porniau trei fire: primul se sfârşia la garderobul în care se ascunsese unul din agenţi cu diamantul, al doilea la celălalt agent care era sub patul contelui şi al treilea la contele însuş. La cea mai mică alarmă, poliţiştii i-ar fi dat de veste. Erau toţi înarmaţi cu revolvere. E de pri-

sos să adăogăm că toate aceste pregătiri se făceau cu mare discreție, astfel încât nimeni din hotel nu aflä nimic.

Așadar, stând la pândă în camera lui, detectivul se gândia:

— Dacă după toate aceste măsuri hoțul nostru ar isbuti să-și însușească diamantul, atunci ar da dovadă de mare îndrăsneală și iscusință.

Intre acestea înoptase. O tăcere adâncă domnia la hotel. Deodată lui Marc Hardel i se păru că a auzit un sgomot în camera contelui. Ascultă cu atenție, dar nu mai auzi nimic.

— Mi s'o fi părut, își zise el.

N'apucă să sfârșească, când răsună un sbârnâit de sonerie.

— A! văd că nu m'am înșelat. Dar cine oare o fi isbutit să intre? Poate că e contele; i-o fi frică să nu i se întâmple ceva.

Detectivul eși cu mare băgare de seamă din scunzătoarea lui, scoase cheia din buzunar și deschise fără sgomot ușa dela camera contelui. Atunci lumina din cameră se stinse. Detectivul vru să-și scoată revolverul, dar o mână îl lovi peste față. Această mână ținea o batistă îmbibată cu cloroform. Marc Hardel mușcă mâna care se retrase îndată, dar batista cu cloroformul rămase și nu întârzie să-și facă efectul. Detectivul se clătină, se împletici ca un om beat și căzu jos fără cunoștință.

Când se trezi, era ziua. Se întinse, își frecă ochii încercând să-și aducă aminte de ceva. Exact în aceeași clipă se trezi și contele Orkof.

— Ce s'a întâmplat? făcu el un glas înspăimântat. A! da, acum îmi aduc aminte.... Mi se pare că, pe când dormiam, am auzit un sgomot. Atunci m'am sculat, dar n'am apucat să fac un pas, când o namilă neagră îmi trânti o batistă pe față. Cu mare greutate am isbutit să mă târăsc până la pat.... și să sun... Pe urmă... pe urmă nu mai știu nimic.

Marc Hardel se aplecă și trezi pe agentul care era sub pat.

— Nu știu întocmai ce s'a întâmplat, zise acesta. O mână, ținând o batistă, m'a lovit peste față, și am căzut în nesimțire.

Contele Orkoff sări din pat și se repezi spre garderob, strigând :

— Dar diamantul meu?...

Deschise garderobul. Celălalt agent dormia înăuntru. Il trezirä.

După ce se desmetici, zise :

— Contele s'a sculat pe la unu după miezul nopții și s'a apropiat de garderob; dar deodată îl auzii prăbușindu-se. Deschisei ușa garderobului ca să-i viu în ajutor. Atunci însă o batistă îmi astupă nasul și-am adormit îndată. Nu știu cum s'a întâmplat asta... N'am văzut absolut nimic...

— Unde-i diamantul meu? suspină contele.

Căută în garde[illegible]și cutia diamantulu[illegible] tremurând din t[illegible] mă scoase u[illegible] diamantul s[illegible]

— E acelaș? [illegible] tivul.

— Desigur, examinați-l!

— Din nefericire nu sunt bijutier.

In clipa aceea, hotelierul intră în cameră și zise contelui că bijutierul Goldmann îl caută.

— Spuneți-i să poftească, făcu cu vioiciune Marc Hardel.

Bijutierul veni și i se dădu diamantul spre examinare. Il privi cu băgare de seamă prin lupa lui și la urmă zise :

— Da, acesta e.

— Sunteți sigur? stărui detectivul.

— Absolut sigur, domnule. Această piatră e atât de cunoscută, încât un bun bijutier nu se poate înșela.

— Slavă Domnului! exclamă bucuros contele, după care adresându-se polițiștilor le zise:

— Datorită vouă, iubiții mei prieteni, hoțul n'a isbutit să pună mâna, cu toată îndrăsneala și iscusința lui, pe neprețuita bijuterie.

Atunci observă că Marc Hardel dispăruse. Părea grăbit, și pentru asta rugase pe bijutier să sfârșească repede: să dea banii contelui și să oprească diamantul. Bijutierul numără contelui 500.000 de franci.

Intre acestea, detectivul se întoarse. Contele vru să-l recompenseze.

— Nu vreau bani, declară el. Dă-mi numai mâna d-tale.

Contele îl privi cu surprindere, dar Marc Hardel îi apucă mâna dreaptă pe care o ținea în buzunar, și i-o strânse cu putere. Contele scoase un strigăt de durere. Detectivul îi ridică mâna și văzu pe ea o mușcătură adâncă.

— Iată hoțul nostru! strigă Marc Hardel, și-i puse îndată cătușele.

— Ce înseamnă asta? întrebă înspăimântat hotelierul.

— Vă voiu explica numaidecât.

Detectivul conduse pe hotelier la o cameră dela etajul de jos. Acolo dormia un om, cloroformizat și el. Il treziră. Hotelierul află că acesta era adevăratul conte Orkoff, posesorul diamantului albastru. Venise la Paris ca să-și vândă bijuteria, dar temându-se de hoți, se înscrisese la hotel sub un nume fals. Nu știa însă că un hoț îl urmăria pretutindeni. Acesta aflându-i intenția de a vinde diamantul albastru bijutierului Goldmann, trase la acelaș hotel, dându-se drept adevăratul conte Orkoff. Un complice i-a adus faimoasa scrisoare cu care a isbutit să inducă în eroare toată lumea și să-i atragă în cursă pe polițiștii hotelului. Diamantul lui nu era decât o imitație de cristal colorat. Urmarea e ușor de ghicit. Hoțul a adormit mai întâi pe agentul de sub patul lui, cu ajutorul batistei pe care o mânuia cu o îndemânare desăvârșită. Pe urmă se apropie de garderob și adormi și pe al doilea agent. Atunci sună ca să-l atragă în cameră pe Marc Hardel, și isbuti să-l adoarmă și pe el. După asta, își scoase hainele și rămase îmbrăcat numai cu un tricou negru pe care-l purta pe dedesubt. Insfârșit, coborî cu băgare de seamă până la camera contelui Orkoff, pătrunse înăuntru cu ajutorul unei chei universale, adormi pe conte și-i fură adevăratul diamant albastru, pe care-l înlocui cu cel fals. Intorcându-se în camera lui, pu[illegible]e neprețuitul diamant în cutia [illegible] garderob, își îmbrăcă hai[illegible] și se întinse pe pat, aștep[illegible] să se facă ziuă...

Trad. de *Const. Galitza*

Aginica

RADOICO mândria sârbilor, fusese prins împreună cu cei doisprezece tovarăşi ai săi, de oamenii din Zara. Aga îi închisese în turnul cetăţii. Patru din ei muriseră de supărare, iar trupurile lor fusese asvârlite în mare. Dar Radoico era tot sănătos şi sprinten. Ştia că Aga fiind bătrân, iar el în pragul tinereţii, chiar dacă ar trebui să aştepte până la sfârşitul vieţii călăului său, tot se va răsbuna.

Uneori, tânărul, sprijinindu-şi coatele de fereastra zăbrelită şi bărbia în mâni, privia cerul şi marea. La poalele turnului se întindea piaţa cetăţii.

In fiecare dimineaţă, frumoasa Ivana, fata călăului său, o străbătea, ducându-se la bae, însoţită de femeile ei. Privia întotdeauna spre fereastra turnului. La început melancolia privirilor ei îl învăluiau ca într'o plasă de păreri de rău; acum, de câte ori se vedeau îşi zâmbiau.

Radoico scoţând mâna prin gratiile ferestrei, smulgea trandafirii crescuţi pe zidul turnului, aruncându-i trecătoarei.

In toate zilele, la ceasuri diferite, Aginica ieşia şi ea din palat. Se măritase cu bătrânul cu barbă tremurândă, pentru a se odihni pe divanurile minunate de mătase şi pentru a se găti cu giuvaerurile greoaie ale Asiei, care îi încovoiau gâtul sub greutatea lor. Ura gingăşia Ivanei, fiindcă ei viaţa nu-i veştejise visele şi fiindcă pentru a fi fericită, nu va avea nevoe să se vândă.

Aginica aflase că sârbul din turn asvârlia flori la picioarele Ivanei. Deaceea trecea ea în fiecare zi pe sub fereastra prizonierului. Işi ridica privirile pătrunzătoare, care repezite din arcul sprâncenelor, păreau nişte săgeţi.

Dar când o vedea Radoico, dispărea în umbră. Visa zile întregi la soarta tovarăşilor săi. Văzuse trupurile lor rostogolindu-se în mare. Poate valurile le dusese spre pământul natal, poate le asvârlise la ţărm.

Şi îndrăsneala tinereţii sugeră eroului o hotărîre.

— Dacă m'aş preface că sunt mort?

...Mă vor asvârli în mare ca pe ceilalţi. Dar voi ieşi la suprafaţă, înotând spre ţărm...

Ceasuri întregi, planul îl învălui ca fumul unei narghilele, îl aspiră închizându-l în sufletul său.

Intr'o dimineaţă, gardianul care-i aducea apa proaspătă, scoase un strigăt de disperare.

— A murit Radoico!

Vestea se răspândi pretutindeni smulgând prizonierilor lacrămi de disperare. Pătrunse în locuinţa bătrânului Aga, care se odihnia pe un divan, la umbra arcadelor. La picioarele sale se aflau soţia şi fiica sa.

Bătrânul îşi încruntă sprâncenele, fiindcă cu moartea sârbului, pierdea zălogul. Porunci să i se arate cadavrul.

Doi soldaţi aduseră pe Radoico ţeapăn şi rece, întinzându-l pe un covor.

La vederea cadavrului, Aga se sprijini în coate, pleoapele greoaie se ridicară privindu-l cu nepăsare. După aceea privirea se stinse în resemnarea orientală.

Bătrânul se răsturnă pe perne şi cu un gest din care reeşia plictiseala de a-şi fi întrerupt odihna, porunci să se îndepărteze cadavrul Sârbului.

— Opriţi!

Porunca înmărmureşte pe purtătorii înspăimântaţi.

Aginica se ridică; obrazu-i ameninţător se apropie de al bătrânului ei soţ.

— Stăpâne! Nu vezi că trăeşte?... Vrea să ne scape... Işi bate joc de tine... Chinuiţi-l... şi adevărul va ţâşni de pe buzele lui. Puneţi-i cărbuni aprinşi pe piept şi va învia.

Cu degetul întins arătă jarul ascuns, sub cenuşa de sub ceştile de cafea.

Unul din soldaţi apucă cu cleştele de argint, cel mai mare şi mai încins dintre cărbuni. Tovarăşul său descheie cămaşa cadavrului. Carnea arămie a pieptului sfârâe sub cărbune. Radoico nu mişcă.

Aginica se apropie de el, pentru a se bucura de isbândă. Nereuşita o întărâtă. Pune mâna pe fruntea Sârbului, care arde ca marmura încălzită de razele soarelui,.

— Trăeşte! strigă ea. Nu a cerut îndurare fiindcă este apărat de vre-un talisman. Toţi sârbii sunt vânduţi diavolului. Aduceţi un şearpe din ruine.

O viperă pe care soarele dimineţii o desmorţise, fu aşezată pe pieptul descoperit al presupusului cadavru.

Dar vipera se înfăşură ca un inel, punându-şi capul deasupra cozii, mulţumită că a găsit un loc uscat unde să se cuibărească.

Aginica porunceşte să i se înfigă cue sub unghii.

Soldaţii, după porunca primită, îi impun cele zece dureri ale supliciului. Din degetele chinuite ale lui Radoico nu iese nici o picătură de sânge.

Atunci, ca o ultimă încercare, Aginica porunceşte Ivanei.

— Ridică-ţi vălul de pe ochi Ivana. Dansează „kolo" în jurul Sârbului. Vom vedea dacă nu va învia pentru a te privi.

Tânăra fată se supuse. Impreună cu ea se ridicară fecioarele din Zara, care-i formau suita.

In fundul curţii, guzle, care ziua întreagă gemeau sub degetele muzicanţilor ca susurul unei fântâni, înălţară glasul, sunând ritmul.

Ivana se îndreptă dansând spre Sârbul care zăcea pe covor. Grupurile se încrucişează, se unesc, păşesc spre dreapta, spre stânga, aleargă în zig-zag, unindu-şi mânile de ale tinerilor, cari sar cu agilitate, încrucişindu-şi dispreţuitori braţele pe piept, sau lăsându-le să cadă dealungul şoldurilor, ca nişte coliere rupte.

Tinerii s'au aşezat în cerc. In jurul Sârbului dansează numai Ivana.

Ridică mânile deasupra capului, suspină, se învârteşte pe loc, ondulându-şi corpul.

Ţechinii şi colierul de aur ce-i înfăşoară gâtul, sună ca nişte clopoţei la fiecare mişcare a dansului.

Poartă cercei din Orient, voal din Veneţia, şi fusta încărcată de broderii de paiete. Pare un idol bizantin, una din fecioarele care strălucesc din aurul icoanelor.

Şi deodată, pe când Ivana priveşte cu ochii măriţi pe Sârbul întins la picioarele ei, vede genele ridicându-se, privirea filtrându-se printre pleoape şi buzele zâmbindu-i.

Ridică braţele pentru a-l ascunde privirilor, se apropie de el învârtindu-se în mişcări de aripi frânte; îi atinge corpul cu fusta şi peste obrazul extaziat lasă să-i cadă ca din nebăgare de seamă batista de mătase.

Pe urmă se învârteşte pe loc, se învârteşte atât de repede, încât culorile care-i împodobesc fusta, par un curcubeu înodat de mijlocul ei.

Repede, din ce în ce mai repede până când ameţeala o sileşte să se oprească.

Atunci înaintează spre tatăl ei.

Ingenunchiază pe un colţ al divanului, îi ia mâna, o sărută şi şopteşte:

— Tată, renunţă la răsbunare, încredinţează-mi acest cadavru ca să-l îngrop.

— De ce să fie îngropat? interveni Aginica. Marea îl va primi ca şi pe ceilalţi, ca să îngraşe peştii cu hoitul lui.

Şi Radoico fu asvârlit în mare.

Dar spre seară, când umbra se lăsase asupra cetăţii, acoperind întregul peisaj, un tânăr sosi înnot la ţărm.

Se aşeză pe o stâncă. Işi scoase liniştit cuele de sub unghii, punându-le în brâu. Cercetă dacă luna nu-l va trăda şi se îndreptă spre palat. Pătrunse în curte şi surprinzând pe Agă dormind pe patul său, îi reteză capul cu o lovitură de iatagan.

Pe urmă apucând de păr pe Aginica, care aţipise la picioarele divanului, o târî cu toată împotrivirea şi ţipetele ei, până la mare, unde punându-i un genunchiu în piept, îi înfipse sub fiecare unghie vopsită, câte un cui.

— Ţine, spuse el, să şti şi tu ce este suferinţa.

O părăsi acolo, sbătându-se şi urlând, la marginea mării şi grăbi spre odaia răcoroasă unde se odhinea Ivana.

Ea era obosită de dans şi de lacrimile vărsate în ascuns. Trezindu-se, crezu că vede o fantomă, dar mânile sârbului o cuprinseră şi gura lui o readuse la viaţă.

— Oh! suflet al sufletului meu! Ai văzut că nu eram mort! Vroiam să te am pe tine şi să-mi scap tovarăşii închişi. Cheile? Dă-mi-le! Nu şti unde sunt?...

Ivana îi întinse zâmbind cheile turnului împreună cu cele ale tezaurului regal, spunându-i:

— Liberează-ţi soldaţii şi împarte-le bogăţiile.

Radoico păstră pentru sine fecioara orientală. O duse în Serbia şi o făcu femeia lui, în faţa icoanelor din biserica slavă.

MUZICĂ PICTATĂ ŞI ORNAMENTE SONORE

— O invenţie senzaţională în domeniul muzicei mecanice —

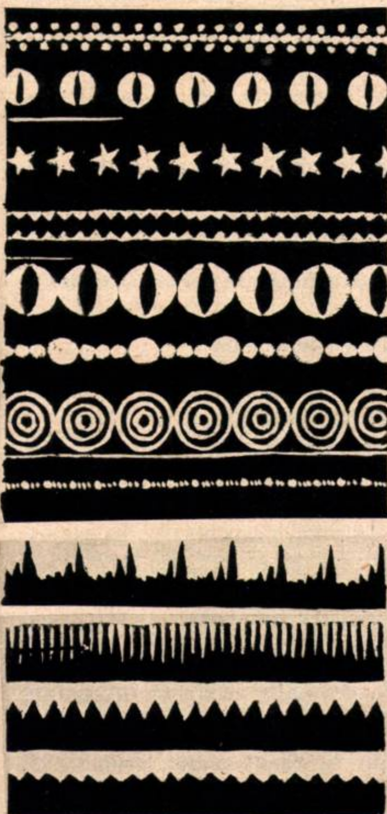
După ce am asistat la creaţiunea celebrelor desene animate în cinematograf, iată că ştiinţa ne rezervă în viitor muzica pictată şi ornamente sonore, ale căror explicaţii le dăm mai jos.

UN fizician german, Rudolf Pfenninger, a reuşit de curând să realizeze muzică artificială din... nimic.

Technicianul nostru „fabrică” muzică, fără să aibă nevoie pentru aceasta de altceva, decât de cerneală şi hârtie.

El desenează — mai bine zis pictează — cu pensula şi tuş negru pe o bandă îngustă de hârtie, tot felul de linii şi figuri bizare, pe care apoi le fotografiază. Pelicula developată este introdusă într'un aparat de reproducere pentru filme sonore şi în haut-parleurul aparatului răsună tonurile cele mai variate.

In urma unor studii şi încercări îndelungate, Pfenninger a ajuns astfel să „picteze” melodii întregi, cu sonorităţi bogate: acorduri dulci de vioară, sau violoncel, armonii grave de orgă, într'un cuvânt, a reuşit să reproducă timbrul oricărui instrument muzical existent şi — după cum vom vedea mai jos — chiar... neexistent.

Diferite note muzicale pictate.

Mai mult încă: nu numai muzica instrumentală a fost realizată pe această cale, ci chiar şi glasuri omeneşti, glasuri cari n'au cântat şi n'au existat niciodată.

Dacă o placă de gramofon *conservă* vocea lui Carusso, care astăzi nu mai există, după cum pe ecranul cinematografic o vedetă trăeşte şi după moartea sa, nu e mai puţin adevărat însă că şi într'un caz şi într'altul, artistul a cărui voce sau imagine s'a fixat în film sau în discul patefonului, *au existat odată*, au avut cu alte cuvinte o existenţă reală.

Ei bine, cântăreţii şi instrumentiştii lui Pfenninger n'au trăit niciodată. Ei sunt simple plăsmuiri, născute din pensula acestui straniu creator.

Fizicianul Rudolf Pfenninger lucrând la un sul de muzică pictată.

Dar cum a ajuns fizicianul german la o născocire atât de ciudată? Foarte simplu. Bizareria există numai în aparenţă şi numai pentru profani. In realitate, ideia acestei invenţiuni apare ca o sugestie naturală pentru oricine cunoaşte mai deaproape principiul de funcţionare al filmului sonor.

Se ştie că cinematograful sonor foloseşte — în afară de filmul propriu zis de imagini — acelaş ca şi în vechiul film mut — un film special *pentru partea sonoră*, în care sunetele sunt imprimate pe o bandă de celuloid sub forma unei succesiuni de semne bizare, — linii şi figuri, în forme şi mărimi variate, alternativ albe şi negre.

Un soi de caleidoscop, care înfăţişează de fapt o fotografie, o imagine, a sunetelor, realizată printr'un procedeu optico-electric, cu ajutorul microfonului în faţa căruia vorbeşte sau cântă interpretul de cinema.

In aparatul de proecţie, filmul acustic, desfăşurat odată cu cel de imagini, dă naştere la o serie de curenţi electrici, cari reproduc aceleaşi sunete într'un puternic haut-parleur; aşezat în spatele ecranului.

Şi atunci, se naşte în mod firesc întrebarea :

Dacă în înregistrarea sonoră pe o bandă, fiecare sunet corespunde unui anumit simbol grafic, de ce oare nu ne-am putea dispensa de intermediul muzicei şi al microfonului, desemnând direct aceste simboluri şi conservându-le, evident, toate caracteristicele lor ? Am obţine astfel, prin sinteză, un cântăreţ desăvârşit, un instrument muzical impecabil, o orchestră ideală etc !... E desigur una din cele mai îndrăzneţe încercări ale technicei: aceea de a imita şi perfecţiona natura, tocmai în ceeace are ea mai viu, mai complex şi mai impalpabil: glasul omenesc.

Pentru a traduce în practică acest principiu, Pfenninger s'a folosit de un oscilograf, aparat bine cunoscut în laboratoriile de fizică, şi care serveşte la înregistrarea grafică a oscilaţiilor electrice. Graţie acestui instrument foarte sensibil, el a reuşit să stabilească o corespondenţă precisă între un sunet şi simbolul grafic corespunzător, realizând astfel un soi de vocabular, sau mai bine zis un cifru, extrem de preţios.

Inventatorul german a desenat asemenea „ornamente sonore”, le-a pictat în negru şi fotografiindu-le, a trecut această copie fotografiată într'un aparat reproducător de cinematograf, transformând astfel desenele fixate pe hârtie în sunete redate în difuzor.

Ani de zile Pfenninger a colecţionat cele mai variate „ornamente sonore”, alcătuindu-şi astfel o bogată arhivă de tonuri, armonii şi melodii. A studiat amănunţit fiecare sunet, fiecare sgomot, fiecare timbru în parte.

Concomitent cu Pfenninger, technicianul berlinez O. Fischinger a realizat în acelaş domeniu o experienţă analoagă şi tot atât de interesantă.

Voind să încerce se sunete produce într'un aparat reproductor cinematografic, un şir de desenuri regulate, înscrise pe un film, Fischinger a constatat că există o corelaţie bine definită şi ciudată între figurile geometrice, de o parte şi armoniile sonore, de altă parte. Astfel liniile ondulate turtite dau sunete slabe, care par venite din depărtare, cele trase în unghiu drept corespund sunetelor de o intensitate normală, iar ondulaţiile abrupte traduc sunete extrem de puternice.

Timbrul caracteristic al diferitelor instrumente se obţin cu o fidelitate surprinzătoare, tot cu ajutorul figurilor geometrice.

Ambii inventatori germani au reuşit să realizeze, prin procedeele lor, o serie de filme care, odată puse la punct, vor introduce în evoluţia cinematografului, o etapă tot atât de importantă ca şi invenţiunea filmului sonor în arta ecranului.

ING. I. ŞERBAN

Sborul ARMISTITIULUI

de G. MINIER, fost Lt. pilot în escadr. 35

ARMATA I-A
Statul Mejor
Aeronautica

ORDIN DE MISIUNE

Se ordonă locotenentului Minier de a se duce pe calea aerului, pe un avion Brequet, *la* Morville *pentru a lăsa acolo pe Căpitanul Geyer, parlamentarul armatei germane.*

— Se va întoarce pe calea aerului, la locul de plecare, — după ce misiunea va fi terminată.

la 9 Noembrie 1918 Cartierul general al Armatei
Comandantul Armatei I *General Rebeney*

In Noembrie 1918 aparţineam escadrilei Corpului 20 Armată şi ne aflam pe terenul de aviaţie dela Tergnier.

In ziua de 8 Noembrie şeful meu de ascadră, căpitanul Bignon, chemându-mă, îmi dă ordin să-mi dezarmez avionul. „Rămâneţi însă la dispoziţia Marelui Cartier General, îmi spune el; s'ar putea să fie nevoe să transportaţi dincolo de linii, fie scrisori, fie parlamentari.

Vă pun în vedere deci, ca avionul să fie gata a decola în orice moment şi Dv., să nu părăsiţi câmpul sub nici-un motiv...

...? Am alergat înspre hangar, unde se adăpostia bătrânul meu *Bréquet* şi dădui ordin mecanicului, care rămase complect uluit, să ridice mitralierele şi să agaţe la extremitatea aripilor flamuri albe.

După aceea rămăsei în aşteptare.

In fine, în noaptea de 10 spre 11 Noembrie, soneria telefonului sbârnâi, turburând liniştea ce domnia în jurul nostru.

Auzirăm o exclamaţie: „Ah! bravo!" şi imediat Căpitanul ne strigă: „S'a sfârşit copii! Armistiţiul s'a semnat". Apoi adăogă: „Un parlamentar german, venit dela Marele Cartier".

— Veţi pleca cu el imediat ce va sosi.

...Zorile răsar turbure şi melancolice, hangarele se deschid... avionul meu fu repede tras din adăpostul lui şi aşezat în poziţie de decolare. Noutatea se răspândi cu iuţeală pe aerodrom şi dela toate escadrilele echipajul, care nu avea nici o misiune de executat, se înghesuiau să vadă parlamentarul inamic!

Acesta sosi la 7 şi jumătate, într'un automobil al Cartierului, însoţit de-un Căpitan de jandarmi.

Căpitanii: Hely d'Oissel şi Bignon îl întâmpinară la coborâre din automobil. Prezentările odată făcute ne îndreptarăm spre avion, al cărui motor era la *„relenti"*. Pasagerul meu, care vorbia perfect franceza, se numia Căpitanul *von Geyer* şi acest nume îmi reaminti pe un ofiţer francez, care fusese unul din aviatorii de primul rang.

Când l-am făcut atent că în locul de pasager pe care îl ocupă va fi curent puternic, îmi răspunde că a sburat adeseori şi că îi va fi bine astfel. Inainte de-a se urca în carlingă, el mulţumi în câteva cuvinte, comandantului de sector şi şefului de escadrilă, apoi se instală în locul observatorului. In acea dimineaţă, plafonul era puţin ridicat şi cu greutate isbutii să mă ridic aproape la 800 de metri, pentru a mă conforma indicaţiilor primite.

In apropierea liniilor am întâlnit nori groşi şi ploaie, trebuind să mă cobor cu mare grijă, pânăla 300 metri. Nici o lovitură, de tun, nici o lovitură de puşcă nu salutară trecerea noastră ca până acum; eram eu protejat de marele fanioane agăţate la aripi, sau inamicul prea ocupat cu retragerea nu mai avea grijă de-a trage asupra acestui avion, care sbura atât de jos?

Zării îndată *Morville*, punctul de aterisaj care-mi fusese destinat.

Interveni atunci un incident, care compromise întrucâtva misiunea mea!

In timp ce eu mă străduiam să descopăr câmpul de aterisaj pe orizontul prea limitat sub mine, am zărit deodată un avion care sbura în direcţia mea şi pe care pasagerul meu mi-l semnală, bătându-mă pe umăr. Gândind că este vorba de-un avion german, venit înaintea noastră pentru a ne indica sensul aterizării am lăsat harta, urmând avionul în chestiune. Acesta în loc să se apropie, fugea înaintea noastră şi în câteva minute mă făcu să ies din cadrul hărţii.

Târziu se apropie de noi — observând atunci că era un avion francez. Ce făcea el în acest loc? Nici astăzi nu ştiu! Văzând însă că nu este ghidul pe care îl credeam, am intenţionat să găsesc drumul după busolă, în acelaş timp mă aflam deasupra unui oraş important, semănat cu coşuri de uzine şi sgură.

Nimic din drumul urmat până acum nu lăsa să se vadă greşala şi numai, după ce-am băgat de seamă aceasta, m'am hotărât să aterisez, făcând câteva tururi, pentru a găsi un loc bun. Am isbutit în fine să mă aşez în marginea unui cartier.

Evoluţiile mele, la joasă înălţime, alarmară o mare parte din populaţie, care recunoscuse cocardele tricolore, şi imediat ce avionul s'a oprit, am fost înconjurat de o lume imensă de femei, copii şi mineri. Primii cari s'au apropiat recunoscuseră înapoia mea pe ofiţerul german şi rămaseră fixaţi la câţiva metri de avion neîndrăsnind a mai înainta.

După scaunul meu întrebai: „Unde suntem aici?..."

In loc de răspuns oamenii se uitau unii la alţii şi strigă: „Acesta este un francez!" Atunci fu ceva de neînchipuit. Bucuria acestei mulţimi explodă, pălăriile şi caschetele erau aruncate în aer şi toţi strigau „Trăiască Franţa".

Femei se apropiau plângând şi cu mare greutate am putut obţine informaţiile dorite. Inapoia mea pasagerul şedea impasibil, dar era foarte palid.

După discuţii greoaie am găsit un om, care cunoştea suficient regiunea şi care îmi arătă direcţia aproximativă spre *Morville*.

Căpitanul von Geyer, îmi dete o hartă a Franţei şi Belgiei şi apoi îmi reluai sborul. Nu făcusem decât câteva minute când, motorul începu să-şi piardă regimul şi să arunce enorme flacări roşii. Nu mai puteam continua fără să risc un accident. Cu inima îndurerată mă văzui constrâns să aterizez, disperat de-a nu sfârşi cu bine misiunea mea, şi hotărât de-a încredinţa pasagerul meu unei maşini care să-l conducă la destinaţie. Şi acest al doilea aterisaj — ancorat de noroc — se sfârşi cu bine.

Reparai în grabă „pana" şi după o nouă decolare, am luat direcţia normală, aterisând cu pasagerul meu pe terenul dela Morville — unde un ofiţer de stat major îl aştepta, într'o puternică maşină.

Misiunea mea fiind îndeplinită bucuria îmi era mare, fără să mă gândesc, că încă nu sfârşisem cu necazurile.

In timp ce pasagerul meu cobora, ofiţerul de stat major mă invită, într'o perfectă franceză, pentru a mă reconforta puţin — înainte de întoarcere.

Am refuzat, cu multă curtoazie invitaţia sa, spunându-i că aveam ordine să mă întorc fără întârziere. Atunci Căpitanul Geyer îmi mulţumi că l-am adus şi mă rugă să transmit gratitudinea sa Comandantului sectorului şi şefului de escadrilă, care îl primise la Tergnier.

Am aşteptat până ce automobilul pasagerului meu părăsi terenul, pentruca apoi să decolez, dar motorul meu care mergea în „ralenti" se opri deodată!

Mai mult de două ore m'am chinuit să-l pun în mişcare. Cei câţiva mecanici germani, neavând obiceiul să-şi părăsească motoarele, a trebuit să mă ocup singur de el.

Am urcat în carlingă un tânăr mecanic alsacian, care vorbia foarte bine franceza, arătându-i manevra ce trebue făcută pentru pornire.

Dar vai! ajutorul meu trase prea tare de maneta gazelor ceeace făcu să sufăr o isbitură sdravănă la mâna dreaptă.

Am renunţat atunci la intenţia mea, de-a mai pleca şi am rugat să mi se bage avionul în hangar şi să-mi cureţe bujiile. Printr'un intermediar — am cerut ofiţerului Comandant al Cantonamentului să anunţe, prin telegrafia fără fir, imposibilitatea plecărei mele, pentru ca marele Cartier General să ştie de soarta mea.

Toată noaptea am stat culcat pe-un pat de campanie, în hangar. Mi-a fost imposibil să închid ochii — iar orele mi le-am petrecut cetind câteva volume pe care mi le împrumutase fata primarului din Morville — în timp ce santinela germană, măsura dela un cap la celălalt hangarul...

Dimineaţa mi s'a servit cafeaua cu lapte — iar puţin mai târziu isbutii să pornesc motorul.

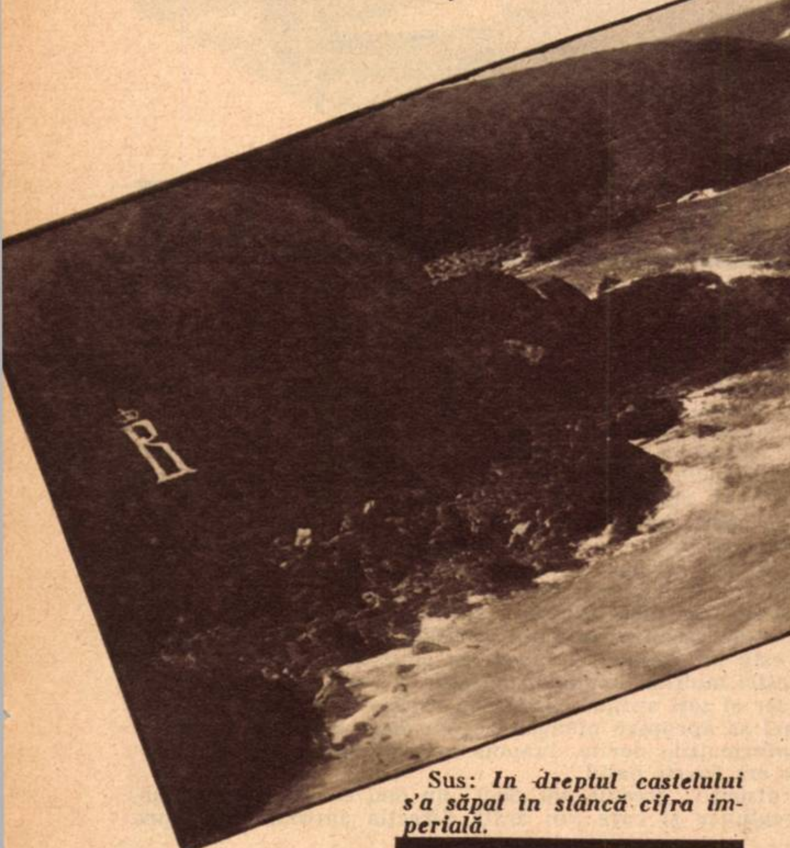
Voiajul întoarcerii a fost fără istoric... puţin timp după aceasta am aterizat pe terenul dela Tergnier, unde mă aşteptau camarazii meu, cari toată noaptea se întrebaseră ce s'a întâmplat cu mine.

Traducere de Lt. OPREA PETRE
L. M. C.

M. S. CIRIL I

ȚARUL TUTUROR RUȘILOR

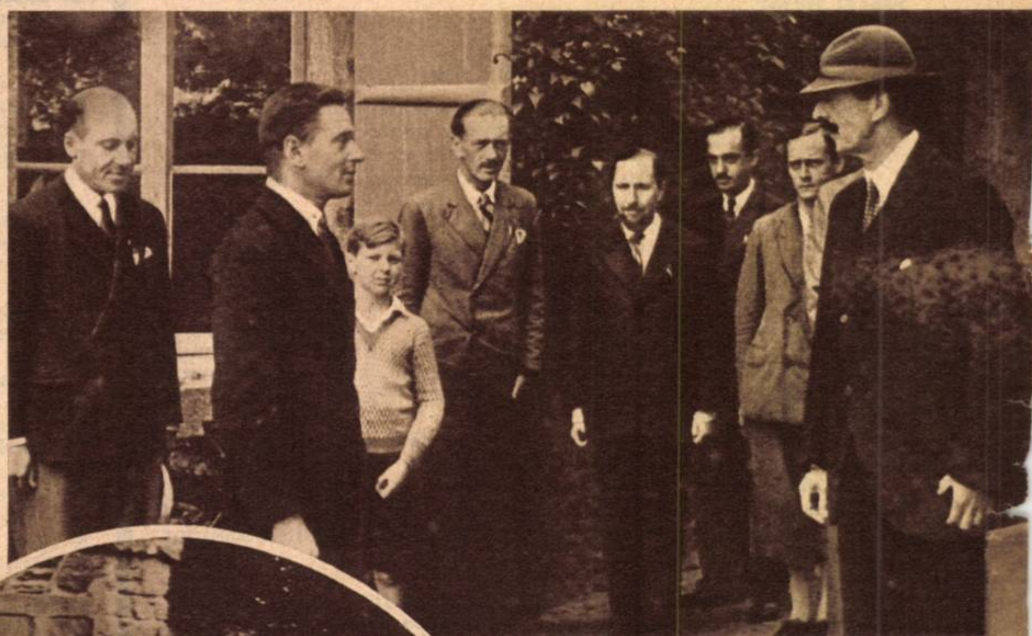
Sus: *In dreptul castelului s'a săpat în stâncă cifra imperială.*

„Țarul„ tuturor rușilor Cyril I este stabilit de multă vreme într'un castel de pe coasta bretonă, unde din veniturile sale de mic moșier, întreține o „curte" redusă la împrejurările de azi. In articolul ce urmează vom arăta cititorilor noștri care este felul de viață al nobililor exilați.

Actualii conducători ai Rusiei Sovietice au făcut recent cunoscut mulțimilor, cel de al doilea plan cincinal, conform căruia intenționează să desvolte Uniunea Republicelor Sovietice ale Rusiei într'o formă fără precedent. Până și cei mai sceptici observatori ai evenimentelor din această parte a lumei trebue să recunoască de bine de rău, că bolșevismul așa cum se găsește acum, tinde să se mențină. Există totuș un grup considerabil de oameni, cari cred în iminenta prăbușire a Sovietelor, și cari nu se mulțumesc numai cu convingerea că țarismul va fi reintronat, dar s'au pus să organizeze totul pentru a putea lua cârmuirea la momentul oportun.

Exilații și emigranții politici se ceartă însă întotdeauna între ei și asta e o poveste de secole. In loc să-și unească forțele pentru a dobândi masivitate politică, ei își risipesc energia în abuzuri și ostilități meschine. Emigranții ruși împrăștiați pe întreaga suprafață a globului, sunt împărțiți în două tabere. Una este „partidul feudal monarchist" iar cealaltă formează partidul celor cari recunosc pe Marele Duce Cyril, vărul primar al nefericitului țar Nicolae al II-lea, ca țar legitim al tuturor rușilor. Marele Duce Cyril s'a declarat printr'un manifest în Septembrie 1924, stăpânul tuturor rușilor sub numele de Cyril I. Spre deosebire de „monarchiștii feudali", ideile sale de guvernare sunt progresive; dacă va ajunge vreodată la putere, el intenționează să mențină multe din instituțiile bolșevicilor, fapt pentru care a fost poreclit „Țarul Sovietic" Marele Duce Nicolae Nicolaevici, moștenitorul legitim al Coroanei Ruse și capul partidului „monarchist feudal", n'a fost înlocuit după moartea sa. Partizanii lui, se mențin totuș la ideea reintronării monarchiei absolute. Deși nu s'au decis încă asupra persoanei viitorului monarch, principiul e bine stabilit: când republica sovietică se va prăbuși, Rusia va trebui să redevină o monarhie absolută și feudală.

Misterioasa dispariție a Generalului Kutiepow, — capul partidului „feudal monarchist", — a fost pusă în socoteala organizației emigrante rivale. Intreaga afacere a rămas însă

Sus: *„Țarul" primește la St. Briac o delegație de emigranți ruși.* St.: *Cyril Wladimirovici și soția sa pornind într'o excursie cu automobilul.*

Stânga: *Marele duce Cyril Wladimirovici „țarul tuturor rușilor", fotografiat în biroul său, la castelul din St. Briac.*

Stânga: *Atât „ţarina" cât şi fiica cea mai mică, Marea ducesă Kyra, sunt pictoriţe talentate.*

Stânga: *Ţarul, ţarina, marea ducesă Kyra şi marele duce Wladimir, fotografiaţi în curtea castelului.* **Jos:** *Un mare număr de emigranţi ruşi trăesc într'o tabără pe plaja dela St. Briac. Când un membru din familia ţarului intră în colonie, se arborează drapelul imperial rus.*

învăluită într'un mister de nepătruns, aşa cum se întâmplă cu toate maşinaţiile emigranţilor ruşi. Exilaţii ţinând de partidul „feudal" trăiesc mai mult în statele balcanice, în România şi Bulgaria iar şeful lor ,,vizibil" este actualmente generalul Sakharov, reprezentantul ideii de autocraţie ţaristă.

Partidul generalului Sakharof n'are însă nici un candidat la tronul rusesc. Cealaltă fracţiune a emigranţilor ruşi, fracţiunea liberal-progresivă înaintea căreia se ridică perspective mai puţin îndepărtate, are nu un simplu candidat ci un ţar oficial şi o ţarină oficială, un prinţ moştenitor oficial şi o mare ducesă oficială. Majestatea Sa ţarul Cyril I şi familia sa, au o curte extrem de simplă şi de modernă, într'o casă modestă şi veche de ţară la St. Briac, pe Coasta Bretaniei.

In manifestul său din 1924, Marele Duce Cyril se proclama pe sine ţar, iar pe fiul său, principe de Coroană. Emigranţii şi organizaţiile lor îi spun „Majestate". Dar ce diferenţă între felul său de a trăi şi cel al foştilor ţari! La curtea din Petrograd domnia împreună cu fastul, cea mai rigidă şi mai strictă etichetă; la curtea ţarului din St. Briac, nu există nici una şi nici alta, Majestatea sa e un simplu moşier, ce-şi primeşte afabil prietenii în vila sa — dar după paravanul acestei atitudini cotidiene, se ascund cele mai palpitante chestiuni de politică mondială şi cea mai mare ambiţie personală din care un om îşi poate face un scop în zilele noastre.

Cyril Wladimirovici era înainte de răsboi ofiţer în marina rusă. El a luat parte activă la răsboiul ruso-japonez şi a fost unul din supravieţuitorii catastrofei dela fortul Petropawlowsk (Port Artur) care a fost aruncat în aer.

Cyril Wladimirovici a jucat un mare rol în fastuoasa viaţă socială dela curtea Ţarului Nicolae al II-lea, înainte de răsboiul mondial. El s'a căsătorit cu Principesa Victoria de Saxa Coburg Gotha, al cărei prim soţ a fost Marele Duce de Hessa-Darmstadt. După prăbuşirea imperiului rus, marele duce Cyril şi fan retras la Coburg, unde s'a născut copilul lor cel ma ...rul fiu, Vladimir Cirilovici — proclamat acum principe moştenitor (ţarevici) al Rusiei. Curând după aceasta însă, marile impozite ale Germaniei republicane au determinat pe emigranţii ruşi să părăsească ţinutul, trecând în altul, unde viaţa era mai ieftină, pentru prinţii exilaţi... Astfel s'au stabilit la St. Briac, o localitate situată pe coasta nordică a Bretaniei.

Viaţa lor diferă mult de a ţarilor din fericitele vremuri dinainte de răsboiu. Au o moşie mică, ce înconjură un vechiu castel, care pe dinafară a rămas aşa cum era. Ţarina, care a făcut câteva modificări doar în interior dă dovadă de preocupări estetice şi e o pictoriţă de real talent. Copila sa cea mai mică, ducesa Kyra, i-a moştenit gusturile şi înclinările. Fiica cea mai mare este căsătorită cu Prinţul Charles de Leiningen şi trăeşte în castelul acestuia, la Amorbach în Germania.

Plimbări cu barca pe mare, înotul, automobilismul, grădinăritul, câinii... acestea sunt distracţiile majestăţei sale imperiale şi ale familiei sale. Duc viaţa simplă, rurală, a atâtor mii de moşieri modeşti.

E. V.

PUTEM MODIFICA UNIVERSUL DUPĂ NEVOILE NOASTRE?

de René Thevenin

IN articolele precedente am văzut câteva din calamitățile pe care omul și le-a cauzat prin nesocotințe, printr'o conștientă și condamnabilă neglijare a viitorului. Dar această creatură a căpătat abia în ultimul secol posibilitățile de a se ruina pe o scară cu adevărat întinsă. O va face?

Faraonii Egiptului au vlăguit lumea înconjurătoare în măsura în care au știut cum s'o facă. Mai târziu, împărații romani lucrând mai metodic și mai radical, au despuiat civilizațiile care le cădeau sub mână, de tot aurul lor și de toate bogățiile lor mobile. Dar puterea lor de destrucție, era limitată în mare măsură de ignoranța lor.

Nici un cuceritor nu s'a gândit să ia climatul unei țări și să-l ducă cu sine în țara sa, pentrucă nu știa cum ar putea realiza un asemenea furt.

Acum însă, aceasta s'ar putea face foarte ușor cu o cheltuială egală poate aceleia pe care a necesitat-o tăierea Canalului de Panama.

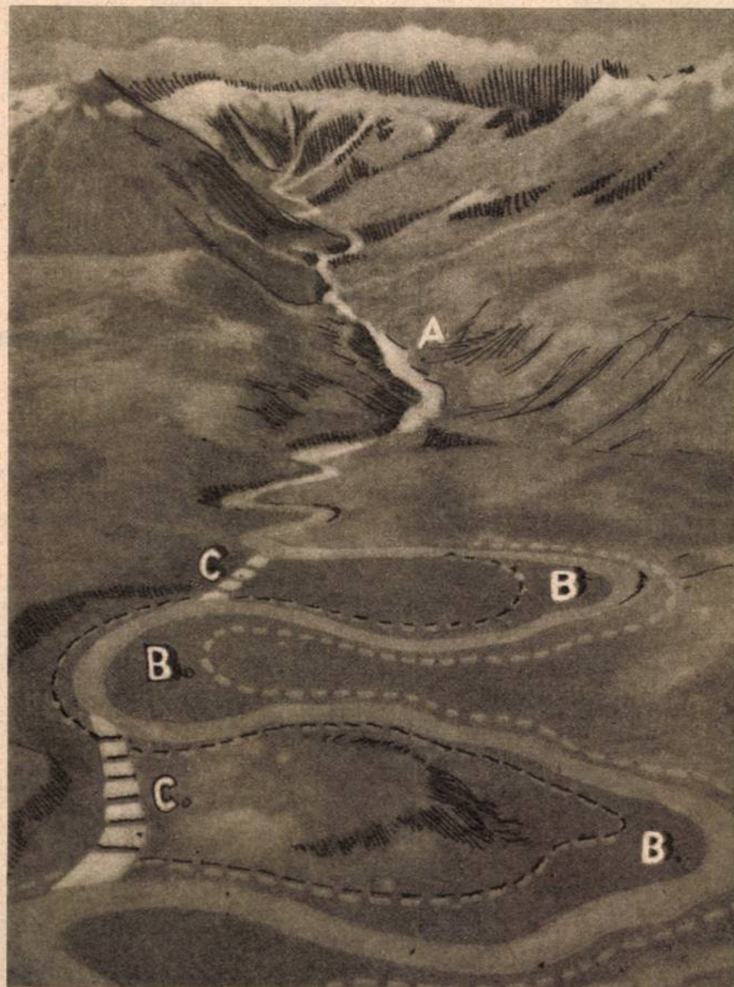
A fost o vreme când regiunile polare aveau o climă aproape tropicală, iar Desertul Saharei înflorea ca o grădină și n'ar trebui să ne mirăm dacă s'ar descoperi într'o zi, că această regiune a fost „Grădina Edenului", unde și-au început evoluția primii oameni. Dacă unui împărat mondial, — sau cum e mai probabil că s'ar intitula „un dictator", — i-ar veni ideea de a transforma Sahara într'o vale bine alimentată cu apă, capabilă să adăpostească zeci de mii de oameni, ar putea-o face modificând cursul câtorva din marile curente ce circulă în Oceanul Atlantic.

Puternicul dar secetosul Egipt era format doar dintr'o panglică îngustă de pământ fertil, dealungul Nilului, și înconjurat de deserturi cu totul inaccesibile vieții. Dacă unul din marii faraoni ar fi avut puterea și cunoștințele noastre, cu siguranță că ar fi încercat că devieze curentele oceanului în beneficiul Egiptului dar spre paguba altor părți ale globului. Această încercare nu se va face desigur niciodată, întrucât se știe prea bine ce ar deveni atunci Statele Unite, Portugalia, țările nordice și Insulele Britanice, dar nu încape îndoială că știința va face experiențe tot atât de gigantice și de sguduitoare.

Din punct de vedere omenesc legile naturii nu sunt întotdeauna perfecte. Omul ignorează însă faptul că această planetă nu-i decât o neînsemnată fărâmă în Univers și că dacă aceste legi ar fi făcute de o inteligență care ar avea în vedere întreg Cosmosul, e foarte puțin probabil că ele ar fi favorabile creaturilor ce locuesc pe pământ.

Cu descoperirile mijloacelor moderne de cercetare științifică, omul a intrat în camera secretă a resorturilor ce manevrează legile naturii. Neastâmpăratele-i degete ating unul după altul arcurile ce declanșază forțe gigantice și misterioase. Dacă în cursul acestor dibueli, nu va extermina la un moment dat întreaga rasă, le va încerca desigur pe toate. Și pentru ce nu?

La urma urmelor, atâta vreme cât sântem pe pământ, avem dreptul să dorim cât mai mult confort și cât mai multă fericire. Și cum am fost dotați cu un creer capabil a judeca și a înțelege, trebue să-l utilizăm în încercarea de a pricepe mecanismul ambianței fizice, pentru a ne-o face cât mai favorabilă.

Canale care ar putea înlătura inundațiile

Să ne întoarcem spre exemplu la chestiunea de care ne-am ocupat în ultimul capitol —puterea de distrugere a apei. E cert că această calamitate care mai determină și astăzi dezastre de proporții incalculabile, ar putea fi adesea evitate dacă nu întotdeauna — prin câteva precauțiuni, care în majoritatea cazurilor, ar reclama intreprinderi mai puțin gigantice decât cele create de industria omului în scopuri mai puțin importante. In afară de reîmpăduriri care refac treptat regiunile unde se produc aceste dezastre, e clar că s'ar putea corecta în multe locuri aranjamentele naturei, care nu e ostilă omului ci urmează pur și simplu legea celei mai mici rezistențe.

Una din schemele noastre ilustrează o admirabilă metodă, prin care s'ar salva nenumărate vieți și așezări omenești. E foarte ușor de înțeles că torentul închis într'o vale îngustă și având o albie tare înclinată, va curge din ce în ce mai repede și va spori cu apele ce i se vor adăoga, pe măsură ce înaintează. Acest torent e mult sau mai puțin încetinit de șerpuirile pe care râul începe să le descrie când ajunge la șes. Această încetinire a cursului face inevitabilă o revărsare a apei în epoca ploilor și a desghețurilor. Dar dacă suprimăm aceste șerpuiri prin tăierea unuia sau mai multor canale drepte, râul va curge pe noua cale și astfel, se va fi înlăturat principala cauză a inundațiilor.

Acest mod de înlăturare a înnecurilor s'a dovedit atât de eficace în practică, încât nu mai avem nevoie să stăruim asupra lui. L'am menționat numai pentru a arăta cum poate modifica omul natura printr'unul din cele mai simple și mai cunoscute mijloace, făcându-și-o utilă sau cel puțin inofensivă acolo unde fusese pentru el o mare primejdie timp de secole.

Dar mai înainte de a părăsi problema apei și a inundațiilor, vom considera chestiuni mai complicate și de un interes mai universal. Privind chestiunea dintr'un punct de vedere uman, suntem nevoiți să observăm că apa, o substanță de primă necesitate în viața noastră, e prost distribuită pe întreaga suprafață a globului.

Dacă am putea condensa într'o singură massă lichidă toți vaporii de apă, ce se află în suspensie în atmosferă, deasupra continentelor, schimbându-se incontinuu între această atmosferă și pământ, am obținea un cub de apă fantastic de mare cu laturea de 31 de mile, ce apare chiar într'una din ilustrațiile noastre, unde proporțiile lui sunt comparate cu muntele Everest, cel mai înalt de pe glob.

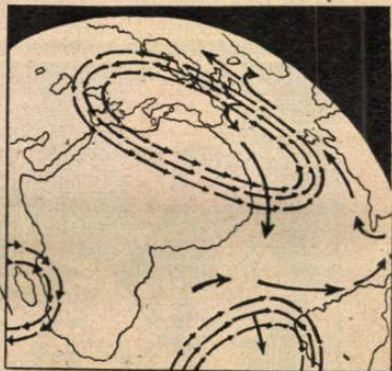
Această apă, distribuită în mod egal pe întreaga suprafață a teritoriilor ce se ridică deasupra nivelului mării, ar ajunge să întrețiе o abundentă vegetație în fiecare colț al globului. Această situație, se știe e acum cu totul îndepărtată de realitate: după cum am văzut în capitolul precedent, unele regiuni primesc anual o cantitate prea mare de apă, în vreme ce altele sunt aproape complet lipsite de acest element. Mai înainte de a examina modul în care această stare de lucruri ar putea fi remediată, trebue să cunoaștem cauza acestor diferențieri și împrejurări atmosferice ce fac climatele sau prea umede sau prea uscate.

Să privim spre exemplu, emisferul nordic pe o hartă a lumei. Vedem acolo, indicată prin săgeți, o mare mișcare atmosferică, circulară, urmând aceeaș direcție ca și minutarele unui ceasornic — adică, dela Vest la Est în partea de Nord și întorcându-se dela Est spre Vest în partea de Sud. Și acum, natural e că vrem să știm cum se creiază această mișcare.

Soarele este primul factor determinant. După cum știți, încălzindu-se aerul devine mai ușor și presiunea pe care o execită se micșorează. Dar cum această diminuare a presiunei este inegală și nu se menține întotdeauna la acelaș punct, se formează o contra-mișcare în zonele mai reci, unde aerul e mai dens, căutând să restabilească un echilibru în masele mai puțin dense.

La Ecuator soarele supra-încălzește aerul. Massele de aer rece dela Nord au atunci tendința de a năvăli spre Ecuator. Dacă pământul nu s'ar învârti, vânturile ar sufla incontinuu dela Nord spre Sud în Emisfera Nordică și dela Sud spre Nord în Emisfera Sudică.

Se știe însă că ascultând de o simplă lege mecanică, toate corpurile în mișcare pe suprafața globului sunt împinse înspre vest, datorită rotației pă-

Curentele oceanice desemnate aci prin liniile groase și principalele curente de aer reprezentate prin săgeți

pământului. Aceasta explică faptul că avem vânturi regulate venind dinspre Nord-Est în Emisfera Nordică și dinspre Sud-Est în Emisfera sudică.

Acestea sunt vânturile atât de necesare navigatorilor.

Cum trec pe suprafața oceanului, aceste vânturi târăsc cu ele apele ale căror molecule se agață, pentru a spune astfel, de moleculele atmosferice. Acesta e unul din modurile în care iau naștere curentele oceanice. Vom considera aci numai curentul regiunei de care ne ocupăm acum, curentul ecuatorial al emisferei nordice.

Apa acestui curent se supra încălzește din aceeaș cauză, care ridică și temperatura aerului la aceeaș latitudine. Fiind împinsă spre coasta Americei, e prinsă aci într'un fel de trapă formată de Golful Mexic, și din această cauză s'a dat numele de Gulf Stream (Fluviul Golfului) unei părți din acest curent de apă. El se întoarce în juru-i într'un fel de vârtej și se încălzește din ce în ce mai mult, până când temperatura-i ajunge aproape de 95 grade Fahrenheit, care este aproximativ cea a unei băi de căldură obicinuită.

Apoi, când massa de apă se aglomerează în golf, își găsește o ieșire între Florida și Cuba și se aruncă în oceanul Atlantic, formând un adevărat fluviu cald, ce curge pe o massă de apă cu 20 grade Fahrenheit mai rece decât a curentului cald, în punctul de pornire al traseului său. Cum fluviul acesta cald curge din diferite motive spre Nord-Est, el duce cu sine căldura spre Europa și are puterea de a ridica temperatura Coastei de Vest a acestui continent, cu mult deasupra climatului din partea de Est a Americei situată la aceeaș latitudine.

Datorită acestei vaste circulații de apă caldă pe suprafața Oceanului, găsim că în timpul iernei, când Labradorul și Terra-Nova sunt acoperite de gheturi și zăpezi, temperatura Bretaniei, (Franța) rămâne atât de blândă încât smochinii, dafinii și alte plante proprii țărilor calde, cresc acolo în aer liber, fără teamă de îngheț, deși provincia se află la aceeaș depărtare de pol ca și Labradorul.

Vom vedea curând că o modificare teoretic posibilă a acestui sistem de curente de apă, ar răsturna cu totul legile meteorologice ale globului. In clipa de față însă, nu considerăm, ceeace ar fi, ci pur și simplu, ceeace este.

Căldura adusă de Gulf Stream nu dă numai beneficii. Am văzut cum soarele încălzind Oceanul, formează vapori de apă Aceștia sunt ridicați într'o mare cantitate de soarele ce bate asupra Gulf Streamului. Ei sunt târâți de curentul de aer și se condensează pe măsură ce dau de temperaturi mai reci, în mișcarea lor către Nord-Est. Foarte curând, vaporii se preschimbă în cețuri, care se îngroașe pe măsură ce curentul înaintează spre latitudini nordice — și primejduesc grozav navigația în Marea Nordică și cea Britanică.

Când cețurile vin în contact cu pământul se prefac în picături de apă ceeace face ca Sudul Angliei, Partea de Vest a Franței, Norvegia și alte țări expuse direct vânturilor din Atlantic — să fie turburate de ploi excesive. La Brest, lângă intrarea vestică în Canalul Mânecii, plouă trei sute de zile pe an.

N'ar fi cu neputință ca într'o zi să se producă la tropice ploi pe cale artificială.

Nourii și cețurile își continuă circuitul, târâți fiind de curentul de aer. O mare parte din apa lor rămâne pe coastele de Vest ale Europei. Cu cât merg mai departe cu atât au mai puțină apă și vine un moment când se epuizează cu desăvârșire. Aceasta face ca dealungul parcursului de întoarcere a aerului spre Ecuator, să nu găsim decât deserturi: Arabia, Egiptul Sahara, etc.

Desertul se definește printr'o regiune unde nu plouă niciodată.

Astfel se face că găsim prea multă apă într'o regiune și aproape deloc într'o alta. Fenomenul descris mai sus are loc și în alte părți ale globului, dar exemplul dat e suficient, intrucât legile ce produc împrejurările descrise, sunt aceleași în toate prățile.

Și acum, se ridică o chestiune extrem de interesantă: Poate omul în stadiul actual al științei, să modifice aceste condițiuni și să exercite asupra naturei o forță atât de mare, încât să-i schimbe fenomenele? Se poate da un răspuns afirmativ la această întrebare fără a cădea în exagerații sau utopii.

Devierea Gulf Streamului cu enorma sa massă de căldură,— ce se ridică la fantasticul total de 39.500.000.000.000.000.000 calorii pe zi — a fost adesea privită ca o posibilitate. Dar această succesiune de cifre înseamnă mult în ochi noștri. Să încercăm a fi mai expliciți și presupunând că am putea transporta această căldură fără a pierde nimic din ea în zona polară, în timpul celor șase luni de noapte perpetuă, am da acestei regiuni tocmai căldura pe care o primește dela soare în cursul celorlalte șase luni fără noapte.

Cel puțin o parte din acest curent cald ar putea fi deviat din drumul său, fără ca pentru aceasta să fie nevoie de lucrări de o proporție mai mare decât cele necesitate de săparea caanlului de Suez sau Panama. In ce măsură s'ar schimba prin aceasta climatul Europei Vestice nu se știe. Modificările ar putea fi profunde. Portugalia, Franța și Anglia ar avea probabil în locul iernilor călduțe și umede, geruri uscate luminate poate de soare, dar care ar face imposibilă activitatea omenească. Norvegia ar deveni probabil un întins ținut înghețat iar Scoția, o Groenlandă.

Dar dacă aceste modificări ar face un mare rău Europei, ele n'ar fi pe de altă parte de mare folos nici Americei. Turburându-se întreaga circulație oceanică, vârtejurile de apă și mai încălzite în căldarea lor, decât acum, ar face Mexicul și Florida cu totul nelocuibile, inundând parțial regiunea din urmă. Aceasta n'ar fi de nici un folos coastei estice a Statelor Unite, unde curentul rece al Lobradorului, ce vine din Groenlanda, ar domni în tot cursul iernei, dacă americanii n'ar construi un stăvilar dela Cuba la Washington, o lucrare cu neputință de realizat. Pe de altă parte, centrul de căldură astfel realizat ar determina mișcări ciclonice și mai violente decât cele ce devastează periodic Indiile Apusene.

Avantagiile acestei întreprinderi le va avea numai Africa. Apele Gulf Streamului, ne mai găsind obicinuita ieșire, și-ar croi o trecere spre Sud. Lanțul Indiilor Apusene le-ar opune o barieră și ar fi silite probabil s'o ia spre partea de sud a Marocului. Cețurile pe care aceste ape le poartă cu ele, s'ar condensa la atingerea cu piscurile munților africani, Atlas, și ar cădea în ploaie asupra deșertului Sahara, care ar avea atunci o bogăție de vegetație egală cu cea a Braziliei.

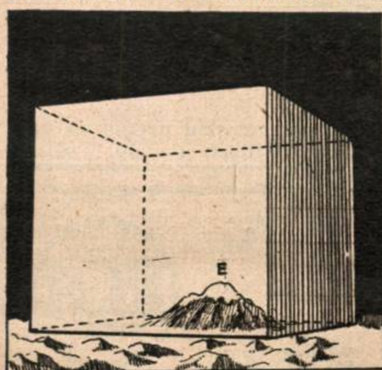
Râuri mari s'ar ivi atunci pe suprafața Africei, transformând faimosul deșert într'o imensă oază fertilă și atunci, centrul vieței civilizate s'ar schimba. El ar trece din Statele Unite și Europa spre țara Maurilor și a Tauregilor.

Pentru marea massă a omenirii, beneficiile unei astfel de lucrări ar fi absolut negative. E o chestiune ce ar intra în discuție doar într'un viitor îndepărtat, atunci când într'o zi s'ar constata că solul ținuturilor pe care le locuim actualmente s'a epuizat complet, prin exploatări industriale și agronomice din ce în ce mai intensive.

Până atunci, am putea transforma deserturile pomenite cu ajutorul altor metode. Apă sub formă de vapori există în atmosfera celor mai secetoase regiuni, și e atât de rarefiată încât nu se poate condensa dela sine, dar se află în cantități suficiente pentru a da loc fenomenului condensării, dacă acesta ar putea fi determinat pe cale artificială.

Se știe că apa de ploaie are o putere de fertilizare cu mult superioară apei din pământ, date fiind elementele amoniacale pe care le conține. Când omul va fi în stare să producă ploaia după nevoie, fața lumei va lua cu totul alt aspect, deserturile dispărând cu totul de pe glob. Totul ne dă dreptul să afirmăm că aceasta va fi într'o zi o realitate.

Vom considera în capitolul următor alte câteva posibilități pe care putem spera să le vedem aplicate într'o zi la sporirea confortului nostru. E. A.

Cantitatea de apă ce se află în suspensie în aer

TABLOUL

In povestirea ce urmează, vom vedea cât de ingenioşi sunt excrocii americani şi cât de naivi par pe lângă ei, marii potentaţi ai aurului, de peste ocean.

— „Ideea ta, să ne învârtim aşa hai-hui prin Europa — murmură O'Neil, privind prin geamul umed al cafenelei, în strada udă de ploaie. „Acum stăm aci şi aşteptăm, dracu ştie ce!"

Flannagan ridică ochii din ediţia europeană a lui „New-York-Herald".

— „Well, ai idee de Rembrandt?"

O'Neil dădu din cap.

— „Nu... dar ce crimă a comis?"

— „Niciuna", râse Flannagan, „Rembrandt a fost un mare artist".

— „Oh, boy! Nu mă băga în lucruri pe care nu le cunosc. Am fost odată la Manhattan Opera House, unde a cântat un individ de ăsta. Am adormit acolo".

— „Nu, n'a fost cântăreţ, Rembrandt a fost un pictor. Rembrandt, Rubens, Raphael..."

O'Neil privi cu admiraţie pe savantul lui prieten.

— „Dammned!"

— „Un Raphael costă un milion de dolari şi chiar mai mult".

— „Unde locueşte individul, aş vrea să fac o afacere cu el?"

— „A murit de mult... Well!... Mr. Bloomfield, Shenandoa, Virginia a sosit în Europa!"

— „Bloomfield, fabricantul de bumbac? Oh, this is a man!"

— „Yes, vrea să cumpere un Rembrandt şi nu poate găsi nici unul! Şi-a aranjat o galerie; numai maeştri vechi".

O'Neil ridică din umeri.

— „Când un american nu mai ştie ce să facă cu banii, îşi cumpără pânze vechi, măzgălite... Eu aş şti ce să fac cu ei".

Flannagan îşi frecă gânditor bărbia.

— „Peste trei săptămâni plecăm cu „Bremen" la New-York. Mr. Bloomfield pleacă deasemenea cu „Bremen"... astfel anunţă gazetele! Aşadar, my boy, deschide-ţi ochii: facem o afacere".

Şi Flannagan a cărui ultimă lovitură — o contrabandă de diamante — era încă în amintirea tuturor, porni la lucru.

Cotrobăi prin toate anticăriile şi magazinele de vechituri, compară şi studie pânze uitate de decenii şi acoperite cu straturi groase de praf, până 'ntr'o zi sosi acasă cu două lădiţe plate, cu cari se închise în camera lui. Timp de câteva zile nu-l mai văzu nimeni. O'Neil găsi pe noptiera sa o scurtă istorie a artelor, secolelor XVI şi XVII „Rembrandt in ten minutes — a book of reference for Americans" şi o scrisoare dela Flannagans, în care acesta îi ordona să studieze cu cea mai mare urgenţă volumul.

Intr'una din zilele următoare, în timp ce O'Neil foileta disperat istoria artei, din care abia înţelegea câte ceva, Flannagan intră cu o figură mulţumită, rezemă o ladă plată de perete, se aşeză pe masă şi începu:

— „Ei bine, O'Neil, să auzim!"

— „Yes! Rembrandt van Ryn, născut la 15 Iunie 1606, mort la 8 Octombrie..."

— „Thank you, ştiu şi eu afacerea asta. Ascultă-mă băiatule. „Bremen" porneşte poimâine în larg. Tu vei călători ca O'Neil, rentier. Ai fost în Europa să vizitezi muzeele şi ai cumpărat ceva. Un studiu foarte simplu din secolul al XVII-lea, în genul Hondekoeter sau Frans Snyders..."

— „Şi unde-i tabloul?"

— „Aici, în cutia asta. O vei păzi ca pe lumina ochilor. Va rămânea în cabina ta, nu în depozitul de bagaje. Iar pe mine nu mă cunoşti, m'ai înţeles?"

— „Ce reprezintă tabloul?"

Flannagan făcu o figură de nepătruns.

— „Ceva găini sau poate animale... Foarte, foarte întunecate. Aşadar, la revedere! Eu plec astă seară, iar tu, mâine dimineaţă".

* * *

O'Neil şedea pe punte cu figura lui simpatică, prietenoasă. Citia istoria artelor, care-l plictisia la fel ca şi orice altă muncă cinstită. Din toate părţile i se aruncau priviri admirative, căci toată lumea îl credea un fin cunoscător al artelor, mai ales prin faptul că imediat după prima cină s'a şi discutat la bord, că a cumpărat la Viena, un tablou foarte scump. O'Neil devenise subit un savant de prima categorie. Flannagan avusese grije de toate.

Acesta se'ntinse leneş în chaise-longue-ul lui, care întâmplător se afla plasat chiar alături de acel al lui Mr. Bloomfield şi în scurtă vreme se încinse o discuţie. Dela Europa trecură la bumbac, dela bumbac la cursele de cai, dela curse la bursă, şi dela bursă la tablouri.

— Well, am şi eu o mică colecţie, spuse Flannagan.

— „Multe tablouri, Sir?"

— „Nu, nu sunt pentru cantitate... caut numai calitatea. Am vrut să cumpăr ceva în Europa, dar n'am găsit nimic".

— „Şi eu am căutat. Voiam un Rembrandt".

— „O, Rembrandt!"

Faţa lui Flannagan se lumină. Yankeul se aplecă spre vecinul lui şi-i şopti cu ton misterios:

— „Ştiţi că avem un Rembrandt la bord?"

Bloomfield sări ca electrizat: — „Al cui e?"

— „Al gentleman-ului de colo, care nu-şi mai scoate nasul din istoria artelor. Am auzit vorbindu-se de afacerea asta la Lepke în Berlin, şi la firma Harris şi Son, London".

O jumătate de oră mai târziu chaise-longue-ul lui Mr. Bloomfield era întins alături de cel al lui O'Neil şi cei doi domni se întreţineau ca nişte vechi prieteni.

— „...şi ce spuneaţi c'aţi cumpărat, Sir?"

— „Nimic important. Ceva din şcoala Hondekoeter sau Frans Snyders".

— „Aşa, aşa... aveţi o colecţie mare?"

O'Neil îşi păstră aerul modest: — „Foarte redusă... Nici nu prea înţeleg mult din tablouri".

Bloomfield, viclean, îi şopti lui O'Neil:

— „Sir, se ştie că sunteţi unul din cei mai fini cunoscători... se spune chiar că aduceţi din Europa un Rembrandt veritabil".

— „Aş, copilării, aşa ceva ar fi prea scump pentru mine".

— „Foarte bine, dar văd că citiţi tot ce s'a scris despre Rembrandt".

— „Pur interes artistic.. Studiul meu preferat".

— „Păcat, am crezut.. aye... never mind... Good bye!"

Sir Mr. Bloomfield, dezamăgit îl căută din nou pe Flannagan.

Flannagan făcu un gest care spunea mai multe decât ar fi vrut.

— „Un vulpoi şmecher. Se spune că are pe toţi marii artişti... Incercaţi, poate că vă va arăta tabloul, şi atunci vă veţi putea convinge".

— „Allright... mă duc imediat la el. Trebue să văd tabloul".

Mr. Bloomfield insistă mult şi însfârşit O'Neil se lăsă convins să-i arate pânza. Cu multă prudenţă deschise lada, şi Bloomfield văzu o pânză neînrămată, foarte întunecată, reprezentând un grup de animale. Nici o urmă de Rembrandt. O'Neil, admirând pânza, părea că uitase de vizitatorul său.

Bloomfield care examina cu atenţiune tabloul, rămase deodată îngrozit... Privi lung pânza, îşi trecu mâna dealungul marginilor pătratului de lemn care o ţinea, aruncă o privire înfricoşată asupra lui O'Neil, simţi că sângele i se urca la creer, murmură câteva cuvinte de mulţumire şi părăsi repede cabina.

— „Sir — strigă el căzând în chaise-longue — Sir, omul nostru vrea să treacă un Rembrandt prin contrabandă".

Flannagan ridică ochii.

— „De ce contrabandă e vorba?"

— „Rembrandtul d-lui O'Neil".

— „Mii de draci!"

— „Scandalos, nu?"

— „Aţi văzut Rembrandtul?"

— „Nu, Rembrandt-ul nu l-am văzut, dar ştiu precis că vrea să treacă unul prin contrabandă. Sir, vă'ntreb pe dv. : să în-

știinţez autorităţile vamale? In calitate de cetăţean american, cred că asta e prima mea datorie".

Celălalt nu răspunse nimic. In aceiaş seară încă, Mr. Bloomfield trimise o radiogramă detailată autorităţilor vamale din New-York şi Flannagan, care-l urmărise până la cabina de radio, îşi frecă mulţumit mâinile.

— „Urmaţi-vă, vă rog", strigă funcţionarul vamal şi aruncă lui O'Neil o privire aspră. „Cutia o luaţi cu dv."

— „Well — spuse Flannagan, care împreună cu Mr. Bloomfield privia cum O'Neil dispăru în biroul vamal, purtând cutia cu el. „Aţi avut dreptate. Un asemenea contrabandist trebue făcut nevătămător. Unde veţi locui?"

— „La Hotel Astor. Vă rog să mă vizitaţi, căci plec abia poimâine".

O'Neil asista încurcat la deschiderea lăzii sale. Văzu cum tabloul fu scos cu mii de atenţiuni, şi examinat din toate părţile. O mulţime de oameni era în jurul lui. Se chemase chiar şi un expert în materie, căci era sigur că se dăduse de urma unei afaceri extraordinare. Radiograma lui Bloomfield îşi făcuse datoria.

— „Aşadar, aţi vrut să introduceţi tabloul prin contrabandă?"

— „Ertaţi-mă, vă rog, dar acest tablou era foarte eftin".

— „Bun, bun, nimic de zis, ăsta nu face doi bani, dar celălalt?..."

— „N'am nici un alt tablou!" O'Neil făcu o mutră tâmpită. Controlorul vamal zâmbi, scoase cu mişcări repezi ţintele din rama de lemn, ridică „studiul" şi găsiră dedesubt tabloul unei femei: un Rembrandt incontestabil, strălucitor de frumuseţe şi cu vopselele încă perfect menţinute.

— „Şi acesta, Sir?"

O'Neil rămase şi el... tablou. Spaima lui nu era trucată. Era atât de originală, încât conţinea cea mai puternică recunoaştere a vinei. Expertul, după ce examină de formă tabloul, se întoarse spre controlorul vamal şi-i spuse:

— „Un Rembrandt absolut original, domnule. Iată aci este semnătura lui: Rembrandt van Ryn".

Amenda atinse o sumă ameţitoare şi O'Neil, care nu mai avea decât câţiva dolari în buzunar, căpătă o adeverinţă de confiscare a unui tablou de Rembrandt şi putu să plece liniştit. Flannagan îl aştepta într'un hotel din apropiere.

— „Ei, cum a mers?"

— „M'ai băgat într'o afacere îndrăcită. In ladă era un Rembrandt original".

— „Ai adeverinţa de confiscare?"

— „Da, uite-o!"

— „Admirabil. Mă aştepţi aci. La revedere!"

Şi Flannagan se duse la hotel Astor. Bloomfield îl întâmpină radios.

— „Ce mai e nou, Sir?"

— „Mi se pare că Rembrandtul vă aparţine dv." râse Flannagan.

— „Nu mai spune!"

— „Am vorbit cu acest d. O'Neil. Trebue să-şi vândă tabloul, căci n'are cu ce plăti amenda... Aţi calculat foarte bine".

— „Aşadar, era chiar un Rembrandt veritabil?"

— „Absolut! Iată aci adeverinţa de confiscare, prin care se atestă că s'a oprit la vamă, până la plata amendei, un tablou veritabil de Rembrandt, a cărui valoare a fost evaluată la 150.000 dollari. Pânza reprezintă un bust nud de femee. Probabil soţia lui Rembrandt, Saskia. Pentru încercarea de contrabandă, s'a aplicat o amendă..."

Faţa lui Bloomfield strălucia:

— „Trebue să vorbesc imediat cu acest O'Neil!"

— „Veniţi cu mine! Nenorocitul se află într'un hotel. Intâmplarea l-a distrus cu totul!"

O'Neil nu făcu nici un fel de dificultăţi şi în scurtă vreme se înţeleseră. Bloomfield, emoţionat îi strânse mâna.

— „Sir, aci aveţi un cec pentru 150.000 dolari. Imi daţi în schimb adeverinţa de confiscare, plătesc amenda şi tabloul îmi aparţine. Good bye!"

— „Ei, O'Neil, ce zici? A fost destul de rentabilă cursa noastră în Europa?" spuse Flannagan când rămaseră singuri. O'Neil îşi privia cu admiraţie prietenul.

— „Ia spune, de unde ai dibuit Rembrand-tul?"

— „A, o copie infectă, pe care am mai retuşat-o eu, am sgâriat-o ici şi colo, i-am aplicat semnătura şi care n'a costat în total mai mult de 300 dolari".

— „Dar dacă descoperă falsul?"

— „Exclus. Adeverinţa de confiscare reprezintă pentru Bloomfield mai mult decât expertiza celui mai bun cunoscător al Americei... Această adeverinţă îi confirmă proprietatea asupra unui Rembrandt veritabil, ba pe deasupra un Rembrandt care trebuia să fie introdus prin contrabandă şi asupra căruia s'a aplicat o amendă, achitată în regulă. Crezi tu oare că organele guvernului vor declara un Rembrandt fals, drept unul veritabil? Ar însemna o excrocherie oficială".

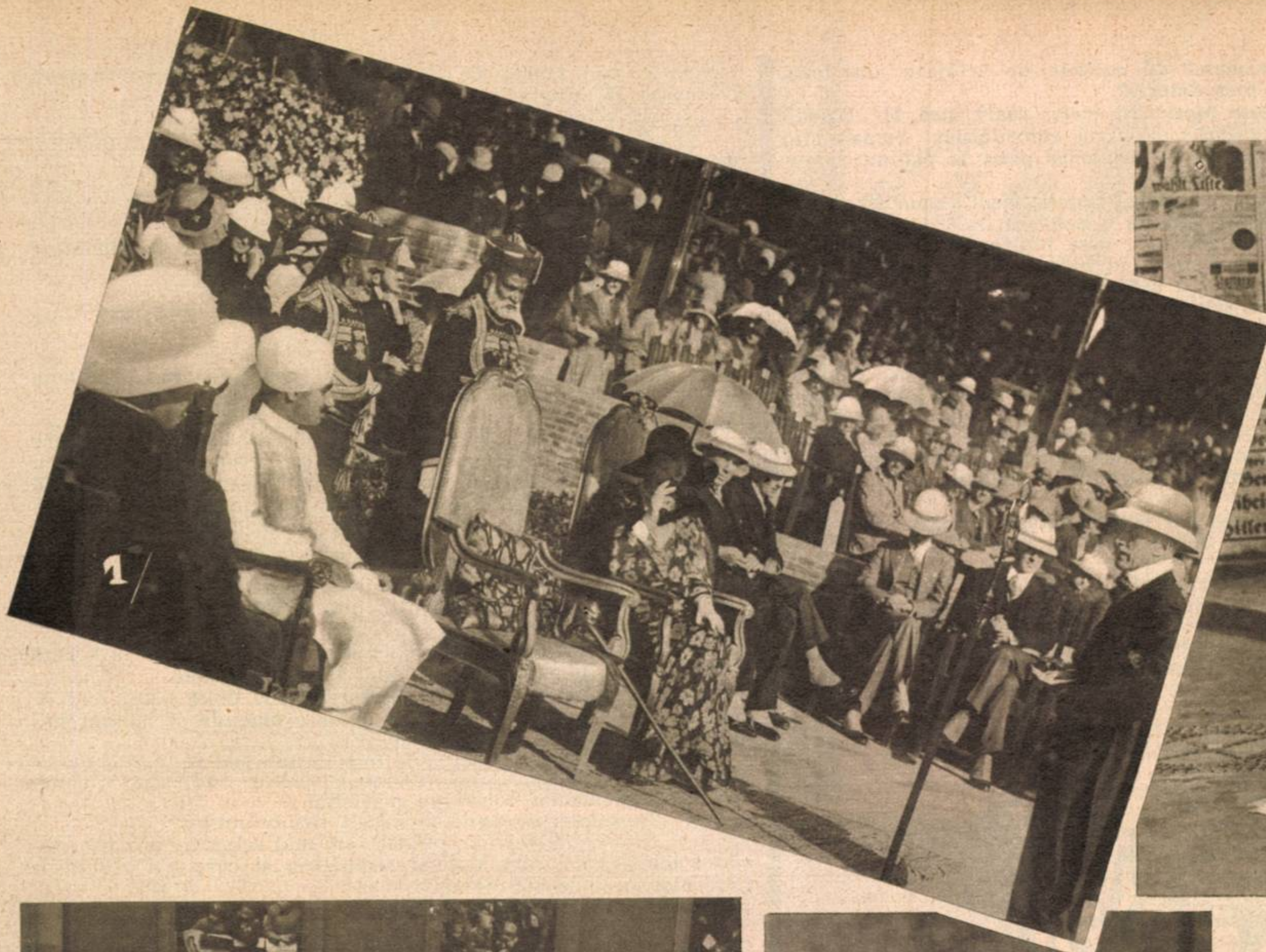
— „Şi pe mine m'ai băgat în toate spaimele morţii. Trebuiai să-mi spui şi mie că sub primul tablou se mai afla un al doilea".

— „Nu băiatule, atunci nu ţi-ai fi jucat rolul atât de bine. Niciodată nu poţi simula spaima adevărată... Mie îmi place să inscenez totul în mod real. Ah, dar bine că mi-am adus aminte... Ce-i cu primul tablou, care îl acoperia pe cel de Rembrandt?"

— „Pe acela mi l-au dat. Expertul a spus că e o porcărie".

— „Vezi tu? Aşa e lumea. Intâmplător este un Hondekoeter veritabil pe care l-am găsit la un negustor de vechituri. Tabloul acesta va fi baza viitoarei noastre galerii... Da, da, aşa-i viaţa: ce e bun trece nebăgat în seamă, iar falşurile circulă la cote mari... De, lumea vrea să fie păcălită... Şi-acum, O'Neil, haidem să încasăm cecul..."

In româneşte de V. G.

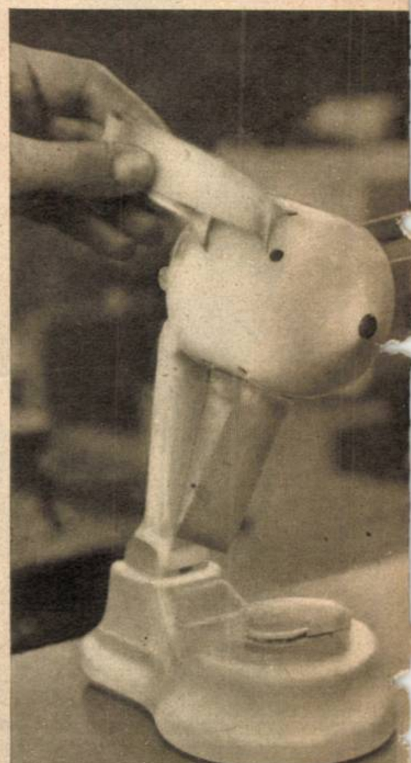
Actuali

latorul pe care-l prezentăm în grafia noastră. Aripile acestui lator sunt făcute din rips în l metal, randamentul este acelaş, accidentele sunt evitate. 7) Pre tele Germaniei, mareşalul Hi burg, părăsind localul de vot, în pul recentelor alegeri. 8) După i dierea Reichstagului, guvernul man intenţionează să transform sală de şedinţă pentru parlamen biserica garnizoanei din Potsdam

1) Vice regele Indiilor britanice, lordul Irwin a inaugurat de curând stadionul Irwin, pe care maharadjahul de Bhanogar l-a dăruit oraşului Delhi. **2)** Alegerile pentru Reichstagul german s'au terminat. In fotografia noastră vedem un măturător, strângând de pe o stradă a Berlinului, manifestele electorale. 3) Copiii principelui Rupprecht al Bavariei, se joacă la o fântână, ca orice alţi copii de simpli burghezi. Şi nu se poate spune că nu-şi culeg şi ei micile bucurii din această joacă. 4) Carnavalul din Colonia, care fusese suspendat timp de câţiva ani, se organizează din nou şi prima lui manifestare a avut loc la 27 Februarie. In fotografia noastră, bicicliştii cari au deschis cortegiul. 5) Primarul Chicago-ului, Cermak, — care a fost rănit în atentatul încercat împotriva preşedintelui Statelor Unite ale Americei, — a sucombat în urma rănilor primite. 6) La expoziţia de primăvară din Leipzig s'a expus venti-

...lăți

„marele grajd", o veche sală de exerciții a gardei imperiale. In fotografia noastră sala „marelui „grajd" care este mai agreată de președintele Hindenburg. Acesta se opune la instalarea parlamentului în Biserica garnizoanei, pe motivul că acolo se află mormântul lui Frederic cel Mare.

foto-
enti-
c de
iar
edin-
nden-
tim-
ncen-
ger-
e în
t, fie
n, fie

6

7

Wählt Liste 5 Kampffront Schwarz Weiß Ro[t]

Marlene PREFERĂ VESTIMIN

Marlene Dietrich, actriţa înzestrată cu atât farmec femenin, preferă totuş în viaţa particulară, cât şi în unele roluri pe care le interpretează, vestmintele bărbăteşti.

Marlene Dietrich — pentru cititorii „Realităţii Ilustrate" — după ce a uimit Hollywoodul şi mai apoi întreaga lume apărând cu o elegantă nepăsare în fotografii şi peste tot, îmbrăcată bărbăteşte.

Marlene a dat o mică lovitură când a făcut primul său film american, „*Marocco*", în care a apărut ca diseuză într'o cafenea, purtând frac şi joben. „Ce continental!" au exclamat atunci americanii, dar surpriza a fost repede uitată. A venit apoi ultimu-i film „Viciul Blond" în care Marlene poartă iar fracul — de data asta însă alb şi garnisit cu strasuri. Din momentul de faţă actriţa a ajuns să utilizeze îmbrăcămintea bărbătească chiar pe străzile Los-Angeles-ului. Cum are norocul de a poseda o limuzină şi un şofeur, ea e cruţată de inconvenientele cu care ar întâmpina mulţimea pe stradă, o femee purtând un costum atât de neobicinuit. Dar şi aşa cum apare. face destulă senzaţie.

VA REFORMA EA LUMEA FEMININĂ?

Vor avea marile luptătoare ale feminităţii mondiale o Jeanee d'Arc în persoana Marlenei Dietrich? Vor suferi oare creeatorii de mode ai Parisului o înfrângere de pe urma frumoasei Marlene, în această luptă la care a pornit singură şi care va deveni poate un eveniment memorabil în istoria lumii? Va fi acest ultimatum al actriţei „un strigăt de alarmă" ce-şi va găsi răsunet pe întreaga suprafaţă a globului şi va fi ţinuta ei un drapel de libertate pentru femeile care-şi risipesc timpul şi banii pentru a se afla în pas cu moda?

Acestea sunt câteva din întrebările pe care oamenii de gândire ai Hollywoodului şi le-au pus în ultimile câteva săptămâni, de când Marlene Dietrich a eclipsat legenda Gretei Garbo, apărând în magazine, cafenele şi chiar la premiere, în haine bărbăteşti — ajustate astfel încât să-i evidenţieze, provocătoarele-i linii — dar în orice caz, haine bărbăteşti.

Marlene are o garderobă de zece costume-tailleur, cu pantaloni — pentru stradă, sport şi chiar o haină de seară.

CE NE SURPRINDE IN ATITUDINEA MARLENEI

Ceeace pare mai ciudat în această mişcare de reformă pe tărâmul vesmintelor este, că ea a pornit dela o vedetă cinematografică, faimoasă pentru frumuseţea, feminitatea ei şi pentru frumoasele-i picioare, pe care le ascunde acum în pantalonii largi ai modei masculine. Dacă am fi văzut ideea la vre-o excentrică bătrână şi urâtă, la vre-una din reformatoarele feministe ce reclamă sus şi tare drepturi egale cu ale bărbaţilor, sau la vre-o femee-atlet, bogată în muşchi dar lipsită de sex-appeal. faptul nu ne-ar fi mirat atât.

Dar ca această atitudine să fie luată de frumoasa şi languroasa Dietrich — mama de modă veche, care ar trebuit să-şi aducă fetiţa lângă ea, pentru a începe să se simtă fericită, soţia căreia-i place atât de mult să pregătească domnului Sieber substanţialele mese germane, de această Dietrich care cu o etolă de pene poate lua aspectul celei mai seducătoare *Lorelei* din câte a înregistrat până acum banda de celuloid — ei bine, e prea mult.

„Publicul îşi găseşte întotdeauna subiect de comentarii pasionate", — spune Marlene Dietrich. „La început mi-am descoperit picioarele şi faptul acesta a avut darul de a creea senzaţia în marile masse ale lumei. Acum, când mi le acoper, fenomenul se repetă... Sunt sinceră în preferinţa mea pentru hainele bărbăteşti —, nu le port pentru a fi senzaţională... Cred că aceste vestminte mă prind mai bine, şi pe urmă îmi dau un sentiment de perfectă libertate şi confort. Hainele feminine îţi răpesc enorm de multă vreme şi te pun pe interminabile cumpărături. Îmbrăcămintea bărbătească se diferenţiază extrem de puţin dela un an la altul, aşa că o pot purta atât cât îmi place... spre dar că vor mai încerca şi alte femei acest gen şi că-şi vor da seama de confortul de care mă bucur eu în el, de marele avantagiu pe care il oferă, emancipându-le de convenţionalul şi restricţiile hainei feminine".

Cele de mai sus sunt câteva spicuiri dintr'un prim interview, acordat de

O furtună de svonuri s'a stârnit în jurul acestor pantaloni ai vedetei.

Dietrich

TELE BĂRBĂTEŞTI

Marlene „Blue Boy"

Când Marlene a apărut la premiera filmului „Semnul Crucii" — într'un costum bărbătesc negru, cu o pălărie de feutru bărbătească, trasă pe un ochiu, pardesiu lung şi mănuşi tot bărbăteşti — însoţită fiind de Maurice Chevalier, Hollywoodul şi-a oprit respiraţia timp de câteva secunde.

Când perechea se urcă în maşină, o mică discuţie se iscă pentru a se decide dacă Marlene avea să ocupe locul din stânga, — locul bărbatului. Fără a ceda nimic din drepturile pe care i le da îmbrăcămintea sa, Marlene intră în foyer şi poză graţioasă fotografiilor.

NOUA DIETRICH DE APROAPE

Dar a doua zi la studio, în cabina sa, unde se pregătia pentru turnarea unui nou film *„Song of Songs"* o primă încercare fără mentorul ei Josef von Sternberg, vedeta m'a primit cu o afabilitate uimitor de feminină. Ochii mari, de o formă minunată erau accentuaţi de genele lungi, încărcate de rimel şi umbriţi cu creionul. Buzele mobile erau fardate cu grijă. Unghiile lungi, bine cizelate şi lăcuite, evidenţiau albeaţa catifelată a mâinilor. Părul blond, ondulat cu artă, şerpuia în jurul capului dispărând parţial sub un basc tras pe o sprânceană.

Până aci, totul extrem de feminin — şi apoi, prin contrast am observat umerii unghiulari ai costumului bărbătesc, pantofii cu vârfurile pătrate şi tocurile plate, cămaşa bărbătească şi un papillon strengăresc.

St. jos: *Marlene Dietrich dând un autograf la Hollywood.*

Stg.: *In fracul alb din „Viciul Blond".*

— „Aveţi idee de svonurile ce circulă cu privire la felul dvs. de a vă îmbrăca?" am atacat eu discuţia, aşteptând olimpica încruntare şi faimoasa-i ridicare din sprânceană.

— „Nu aud svonurile, aşa că mi-e uşor să le ignorez. Ies foarte puţin în lume — şi mă învârtesc într'un cerc extrem de restrâns. Prietenii mei sunt obicinuiţi cu îmbrăcămintea mea. In ultimii trei ani am fost în total la patru serate. Da, ştiu că au apărut câteva articole în ziare. Dar publicul se agaţă întotdeauna de câte ceva. La început, mi-am descoperit picioarele şi gestul a avut un ecou formidabil. Acum le acopăr, consecinţele sunt aceleaşi.

REGISORUL ŞI SOŢUL O APROBĂ

— „S'a scris că aţi avut câteva neînţelegeri cu Domnul von Sternberg, regisorul dvs., pe tema acestei predilecţii pe care o manifestaţi pentru pantaloni.

— „Stupidităţi. Domnul von Sternberg adoră noile mele costume. Mă găseşte cu mult mai feminină decât în rochii. *Von* ştie că sunt sinceră în preferinţa mea şi că nu le port pentru a fi senzaţională.

— „Dar d. Sieber — cu ce ochi vede el două perechi de pantaloni în familie?”

— „E şi el de părerea lui Sternberg. Suntem doar luaţi de nouă ani şi ştie că am preferat întotdeauna această îmbrăcăminte. In Europa, acest gen n'are nimic extraordinar, există acolo un mare număr de croitori specializaţi în astfel de costume pentru femei.

— „Dar sunteţi prototipul feminităţii—ţesăturile moi, somptuoase, dantelele, blănurile şi penele nu prezintă nici o tentaţie pentru dvs.?

— „Nu, niciodată nu mi-au plăcut aceste lucruri. Le port doar pentru ecran — dar chiar neglijeurile de care mă servesc la mine acasă, sunt lucrate în stil tailleur.

— „Intrebuinţaţi... — dacă pot atinge un capitol atât de intim — dessou-uri spumoase, ştiţi, garnisite cu dantele şi broderii...?”

— „La costumele mele nu pot purta decât o cămaşe bărbătească şi restul accesorilor. Iată unul din marile avantajii pe care le oferă acest fel de îmbrăcăminte — un sentiment de perfectă libertate şi confort. In nici o rochie nu m'am simţit atât de bine”.

— „Există în viaţa dv. momente sau locuri unde să aveţi nevoie de îmbrăcăminte femeiască ?”

— „Nicăieri în afară de ecran”.

— „Nu simţiţi câteodată dorinţa de a intriga, de a vă încadra când şi când cu efecte de frivol?”

— Cred că intrig mai mult în costumele mele”. La aceste cuvinte, vedeta luă un ultim instantaneu de pe masă. „Nu arăt niciodată aşa în haine femeieşti” zise ea privind cu plăcere fotografia. „Aci e o alta, ziarele caută să mă convingă că aceasta aş fi eu, dar sunt sigură că nu pot arăta astfel”, continuă ea râzând, în vreme ce-mi întindea o caricatură apărută într'un cotidian.

— „Hainele femeieşti îţi răpesc prea multă vreme — te silesc să cumperi la infinit. Pe urmă, sunt de asortat pălăriile, încălţămintea, genţile, mănuşile, şalurile, mantourile şi o nesfârşită serie de alte accesorii”. Ridică din umerii-i delicaţi dar unghiulari. „N'aş putea găsi vreodată nici timp şi nici interes pentru toate astea.

O CONSECINŢA A PIJAMALEI

Nu m'am gândit atunci când am început să port pantalonii bărbăteşti, că aveam să determin un curent. Multe alte femei au purtat până acum pantaloni de flanelă şi înaintea acestora, pijamale, aşa că vestmintele mele de acum nu sunt decât o concluzie logică a acestora. Nu cred că haina bărbătească poate avantaja orice femee. Pentru a te putea decide la acest port, trebue să ai un tip feminin, să fii înaltă şi de preferinţă cu umerii laţi şi şoldurile înguste”.

Dacă d-na Sieber s'a gândit sau nu că lansa o modă, nu ştim: cert rămâne doar faptul că a lansat-o. Cele mai mari case de confecţiuni pregătesc acum doamnelor costume bărbăteşti, pentru sezonul de primăvară. Aceste costume se servesc cu o pereche de pantaloni şi o pereche de foi strâmte, sistem tailleur, şi uneori cu pardesiuri tot bărbăteşti. La aceste completuri, se poartă cămăşi bărbăteşti şi pull-overe.

Chiar şi garderoba Marlenei cuprinde câte o pereche de foi pentru fiecare costum.

— „Am început să port aceste costume bărbăteşti în public, vara trecută” spune Marlene. „Era o chestie de pură convenienţă. Locuiam pe plajă şi le utilizam întreaga zi. Adesea, seara după cină, soţul meu şi von Sternberg vroiau să se plimbe puţin pe bulevarde şi să intre în vreun teatru sau la cinema. Simţindu-mă obosită, refuzam să-i însoţesc invocând că eram silită să mă schimb, să mă îmbrac într'o rochie care avea să-mi răpească senzaţia de comod. Ei au insistat atunci să merg aşa cum mă găsiam, şi astfel am început.

„Publicul s'a cam scandalizat, dar el găseşte întotdeauna ceva de criticat. Sunt sigură însă că dacă vor mai încerca şi alte femei acest gen de îmbrăcăminte, vor fi atât de încântate de lipsa-i de restricţii şi de admirabila libertate pe care le-o oferă, încât nu se vor mai întoarce niciodată la fuste”.

JAMES GRAY

B R I D G E

Problema No 6

B

C D

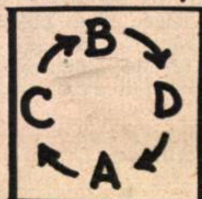
A

Sans-atout
A joacă şi face
5 levate

Se joacă cu
cărţile pe masă

LECŢIA 5-A

Să zicem că cel care a împărţit cartea este A, partenerul său (aşezat în faţă) este B, jucătorul din stânga lui A este C, cel din dreapta lui A este D, după cum arată schema de jos :

Săgeţile descriu direcţia în care se împart cărţile şi ordinea de pronunţare a jucătorilor.

Să presupunem că A a dat cartea şi are în mână: asul cu dama şi alte trei pici; o cupă oarecare; asul în patru de treflă şi valetul în trei de caro. A va zice: „o pică” ceeace înseamnă că se obligă a face 7 levate atout fiind pică (aceasta pentrucă primele 6 levate constituiesc baza dela care în colo se numără levatele). Să zicem că C are în mână: asul în riga şi alte trei cupe; o pică oarecare; asul în patru de caro şi valetul în trei de treflă.

C va zice: „două cupe”. De ce? Pentrucă pica fiind mai mare ca valoare (9) decât cupa (8) pentru a concura pe A, C trebuie să mărească licitaţia. Dacă B are în mână: riga de pică şi riga de caro de pildă, va ajuta pe partenerul său zicând: „două pici”. Cum în restul cărţilor se găsesc: dama de cupă, dama de treflă şi dama de caro, adică la D, acesta va ajuta pe C zicând „trei cupe”. Rămâne să vedem ce fac A şi C.

Concursul muzical „Realitatea Ilustrată”-„Columbia” s'a terminat!

EXTRAORDINARUL concurs muzical „Realitatea Ilustrată”-Columbia”, care a interesat în cel mai înalt grad pe cititorii noştri din toată ţara, s'a încheiat la 5 Martie a. c., cu un deosebit succes.

Dintre cele 24 de bucăţi muzicale imprimate pe plăci „Columbia” şi cântate de diseurul Vasile Christian, prezentate în concurs, juriul a ales drept cea mai bună, mai melodioasă, mai originală lucrare, *„Marcitta”*, excelentul tango al domnului *Eugen Seno*, care de altfel a fost indicat şi de majoritatea cititorilor cari au votat.

Duminică 5 Martie s'a făcut repartizarea premiilor, care au fost câştigate de următorii :

Ardeleanu Dimitrie, strada Griviţei 116, Arad.
Andreescu I. Ionel, Feteşti-Ialomiţa.
Buicliu Alexandrina, Loco strada Lt. Parclescu No. 1.
Cândea Niculae, Ciuleni-Cluj.
Constantin Radu, strada Nic. Tone 25, Loco.
Ciacânaş Victor sub.-lt., Floreşti-Soroca.
Cristescu-Stolojan Livya, Baziaş.
Dura Costică, Loco, strada Lacului 14.
David Doddy, strada Vasile Lascăr 27, Loco.
Dumitrescu Valeriu, strada Ghenadie Petrescu 152, Loco.
Dumitru-Mincu St. Marian, Slatina, strada Carol al II-lea 72.
Divitari Constantin, Tecuci, strada Racoviţă 4.
Ettinger Micu, R. Sărat, strada Pr. Ferdinand 11.
Giurgescu Margueritte, Loco, strada Mussolini, 31.
Giurgescu Tantzy, Loco, strada Mussolini, 31.
Hanetz Petru, Orăştie, strada Gh. Bariţiu No. 8.
Hurmuzache Dimitrie, Iaşi, strada Sft. Atanase, 1.
Ionaşcu I. Elenuţa, Piatra Neamţ.
Marc Mihai Ruxandra, Com. Hangu, Jud. Neamţ.
Mihail Gr. Viorica, Craiova, strada Julles Michelet, 9.
Manoilă Ecaterina, Arad, strada Dorobanţilor, 11.
Mereanu Emilia, Filipeşti-Târg.
Nanu Ion, Bacău, strada Domnească, 48.
Neculescu I. Petre, Loco, Calea Şerban Vodă, 143.
Obrodov Lozov, Sânnicolaul-Mare.
Popescu C. Victoria, Gara Turnu Roşu, Jud. Sibiu.
Pipirigeanu Ion Marica, Com. Hangu-Neamţ.
Popescu Ana, Caransebeş, strada Horia, 13.
Pescaru D. Radu, Iaşi, strada Sărăriei, 59.
Romulus Gavrilă, Petreşti, judeţul Alba.
Stănescu Ionel, Bucureşti, strada Mincu I, No. 22.
Schane Petru, Sânnicolaul Mare.
Schahcman Bebe-Ionel Clement, Bd. Maria, 38, Loco.
Săndulescu Jeana, Loco, strada Laborator, 89.
Tausch Carol, Loco, strada Sirenelor, 19.
Ticăloiu D. Gr., Botoşani, strada Lahovari, 16.
Terfaloagă Gheorghe, Ialomiţa, Judeţul Severin.
Vodă I. Gheorghe, strada Mare, 62, Braşov.
Vasilescu Nicolae, Loco, strada Şerban Vodă, 149.
Velican Maria, Cluj, B-dul Hajdeu, 48.
Zisu Petrea, Com. Urecheşti-Jud. R. Sărat.
Zissu P. Lenuţa, Com. Urecheşti-Jud. R. Sărat.
Zaharia Florica, Iaşi, strada Speranţei, 18.
Stănescu Nicu, Bucureşti, Şos. Herăstrău No. 7, cărora li s'au expediat prin poştă premiile.

SCRUMUL de ȚIGARĂ

— Din lumea gangsterilor americani —

Sibella e o trădătoare? Cine poate şti? Allan însă, precaut, îşi ia toate măsurile de siguranţă, până ce mâna nemiloasă a răsbunării îl atinge şi pe el.

Plimbându-se cu pas domol pe puntea vaporului *„Calvados"*, Allan, „the great Allan", atinse deodată umărul Sibellei şi-i spuse, înflăcărându-se:

— Seba, iată-ne ajunşi la Havre... Adică în Franţa, în Europa... Din clipa în care voi pune piciorul pe pământ francez, m'am şi făcut sfânt. Căci am chibzuit mult până să mă urnesc din Dayton, în timpul celor trei nopţi de sechestrare... Craickon şi oamenii lui trebue să fi urlat peste tot locul că fugisem... Am fugit? Da şi nu. La drept vorbind, era prea cald acolo şi nu mai mă'nţelegeam cu „tinerii". Craickon şi copiii lui râvniau puterea. El o are acum, dar odraslele lui au fost trimise la plimbare... Ce s'a ales de ei? Trei morţi: un înnecat şi doi împuşcaţi... Atunci, te întreb: cine-i mai câştigat, Craickon sau eu? Am fugit? Nu. Mă săturasem şi mi-am zis că e mai cuminte să viu să mănânc în Franţa dolarii ce-i depusesem la banca din Geneva...

— Ai dreptate, Allan, — zise Sibella.

Era o fată „standard", croită par'că pentru music-hall sau cinematograf: părul castaniu-închis, ce fusese blond la plecarea din New-York, sprâncenele unite printr'o linie dreaptă, pronunţate; bustul plin, sub bluza de crep alb, rochia scurtă, picioarele bine făcute şi vocea răguşită de pe urma băuturilor falşificate. Avea o căutătură rece, în ciuda înfăţişării ei de păpuşă gingaşă, sglobie şi, cu două luni în urmă, în timp ce unul din fiii lui Craickon era asasinat în trăsură, alături de ea, strigase neturburată:

— Ei, Allan!... vezi să nu-ţi mânjeşti pantalonul... Doar ştii că dansăm astăseară!...

El era o brută, cu capul pătrat, de boxeur, nasul lat, buzele groase şi un râs nesilit; era un organizator, un cunoscător dibaciu al oamenilor, fiindcă-i avusese în palmă pe toţi patronii barurilor clandestine din Chicago, vreme de treisprezece luni. Il fericiseră câteva focuri de revolver, care nu l-au nimerit şi toţi veniseră umiliţi la el, asemenea ţânţarilor sub lampa cu gaz. Aceasta până în ziua când Craickon, un australian naturalizat de curând, intrase în horă împreună cu cei trei băeţi ai lui, — şi începuse să-i amărască viaţa.

Allan, căruia oamenii lui nu-i mai ziceau „marele Allan" decât în batjocură, când treceau în tabăra duşmană, trebuise să plece din Chicago şi să se resemneze la Dayton, un oraş mai mic.

— Seba, vreau să-ţi povestesc ceva nostim, căci de-acum, am sfârşit cu Statele-Unite pentru totdeauna. In curând ne vom căsători în Franţa şi nu vom mai părăsi Europa... Ţi-aduci aminte, când Jackie ne-a petrecut la vapor? Ştii ce mi-a spus?

Intr'o clipită Sibella înţelese că pielea ei era în joc. Se sili să zâmbească şi întrebă:

— Nu, zău, Allan... nu ştiu... Şi mult aş vrea să aflu ce ţi-a îndrugat ticălosul acela!

— Mi-a spus că acum doi sau trei ani, ai fost logodită cu Simeon...

— Simeon Craickon?

— Da, chiar cu el.

Amândoi pufniră în râs, în acelaş timp.

— Seba, şi mai mi-a dat să înţeleg că acum, aflându-te pe lângă mine, nu prea ai avea gânduri curate...

— Cum?

— Prostii... Am să ţi le spun când ne vom stabili la Nisa... Apropos, tot mai preferi Nisa în locul Parisului?

— Negreşit. Dar... ce ţi-a spus Craickon?

— Lasă, Seba, lasă... Mofturile astea nu mai au importanţă acum... Eşti lângă mine şi mă simt mulţumit, ştiind că vom trăi bine împreună...

Sibella, părea că nu se mai sinchiseşte de chestiunea aceasta şi privi oraşul ce se ridica drept în faţă. Un băiat de serviciu le luase bagajele de mână. Nu mai aveau decât să coboare, să treacă prin vamă şi apoi să se urce în rapidul de Paris.

Dar, la capătul punţii, fură opriţi de doi bărbaţi tineri, cari examinau paşapoartele.

— Nu puteţi coborî... — li se adresă unul din ei, un tânăr mustăcios.

— Nu cumva paşaportul meu nu-i în regulă? întrebă Allan.

— Din contră!... e în cea mai perfectă regulă, dar după cele comunicate la radio...

— Care radio?

Atunci Sibella luă locul amantului şi începu să facă gălăgie. Ea-i împroşcă pe cei doi poliţişti cu o ploaie furioasă de blesteme şi insulte, până când aceştia o luară de braţ, împingându-l şi pe gangster înaintea lor, înapoi pe punte.

— Aceste două persoane nu pot să debarce, zise acelaş tânăr. Vor fi trimişi înapoi, la New-York, cu cea mai apropiată cursă...

Sibella continua să ţipe, să plângă şi să-i ameninţe pe blestemaţii de Francezi, cari îi pu-

neau piedici la căsătoria ei, supusă tuturor regulelor. Cât despre Allan, acesta era par'că năucit. El ceru numai îngăduirea să i se aducă wisky în cabina sa.

Cu paharul în mână, gangsterul se adâncise în gânduri pe când Sibella, în patul ei, își frângea mâinile, plângând, în prada unei crize de nervi.

— Seba, — mormăi în sfârșit Allan, — nu văd decât o singură salvare. La noapte, am să fug de pe vapor. Dacă reușesc să pun piciorul pe pământ, îmi va fi lesne să ies din încurcătură...

— Și eu?... întrebă femeia.

Era atâta desnădejde în glasul și privirea ei, încât Allan se înduioșă și, sculându-se din fotoliu, veni să-i mângâie părul. Apoi se așeză pe marginea patului.

— Tu, — zise el — n'ai decât să te înapoiezi la New-York. Pe urmă vei reveni în Europa prin Cuba și Spania și ne vom întâlni la Geneva... E bine așa?

— La New-York mă vor ucide...

— Vei face astfel ca să nu te ucidă și să vii după mine. Nu ne mai ducem la Nisa, ci în Italia sau Austria, de cum te vei înapoia...

Până la masă, își petrecură vremea cu întocmirea planului de fugă, care era simplu, deoarece gangsterul nu protestase și, la urma urmei, nu era supraveghiat în mod deosebit.

La unsprezece, seara o îmbrățișă pe Sibella, eși din cabină, se strecură cu multă băgare de seamă de-alungul coridorului și se îndreptă spre partea dinapoi a vasului, într'un colț mai dosnic ce-l ochise de cu ziua. De acolo, agățându-se de una din funiile încolăcite în jurul stâlpilor de pe țărm, avea de gând să-și dea drumul jos, fără ca cel puțin să-și ude vârful picioarelor. Dar, în momentul când ajungea la țintă, trei inși răsăriră din umbră, iar un ofițer de bord îi spuse liniștit:

— Sunteți bun să vă înapoiați în cabină, d-le Allan?

Americanul făcu stânga'mprejur, fără să crâcnească. Intrând în cabină, Sibella îi sări de gât:

— Credeam că'nnebunesc, singură, Allan... Aproape mă bucur că te-ai întors. Să fugim împreună!...

Allan, cu dosul mânei, o îmbrânci în fotoliu.

— Lasă-mă 'n pace! se răsti el.

Apoi se trânti într'alt fotoliu și căzu pe gânduri... Curând după aceea, Sibella adormi în pat, cu brațele încrucișate și gura pe jumătate deschisă.

Privirea încruntată, trăda sbuciumul adânc ce-l frământa pe gangster... Numai Sibella și Jackie știau despre plecarea lui bruscă spre Franța... Și ofițerul vorbise de un radio.... Nu cumva Jackie își trădase șeful? Afară numai dacă n'o fi Sibella... Denunțul prin radio pornise de pe vapor? Sibella avusese multe prilejuri ca să i-o facă... Și evadarea neizbutită de adineauri? Pe la orele șapte, amanta lui se dusese, pentru câteva minute, pe punte, să ia aer... Dar povestea logodnei cu Simeon Craickon? Și avertismentul lui Jackie la plecare?...

Printre pleoapele aproape închise, Allan aruncă o privire piezișă spre Sibella, care dormia ca un înger. Ce dovedia asta? O văzuse dormind, tot atât de nevinovată, după întâmplări cu mult mai necurate!... Asta nu 'nsemna de fel că ea îl trădase.

In cursul celor opt zile următoare, el reînoi în patru rânduri încercarea de-a evada, fie singur sau împreună cu Sibella. Dar zadarnic... O îngrijorare nouă îl muncia acum. Telegrafiase în Anglia, în Germania, în Spania, spre a ști dacă i se îngădue să debarce. Presa țărilor europene se ocupa numai de această afacere și Portugalia însă 'ngădui unuia din cei treizeci și patru de dușmani ai populației din Chicago să-i calce teritoriul!...

La început, Allan se simți descurajat. Nu înțelegea lipsa de atenție a statelor europene, care nu-i trimiteau nici reporteri, nici fotografi, nici operatori de cinema și se împotriviau debarcării lui. Indărătnicia aceasta îl puse pe gânduri. Simția că se ridică în fața lui, asemenea unei stavile, legi, obiceiuri, mentalități, prejudecăți stranii... Și mâini dușmănoase îl împingeau înapoi, spre Statele-Unite, unde el nădăjduia să nu se mai întoarcă niciodată...

Acolo, la Chicago sau la Dayton, nu cunoscuse decât fapta reală, violentă, unde cel mai tare era stăpân. Dar aci, în fața caselor din Havre, lucrurile se schimbau: nu era vorba de nici o primejdie, ci un zid enorm, de nepătruns, i se ridica nemilos, în față....

Când *„Calvados"* porni în cursa de înapoiere spre New-York, Allan se sprijini în coate pe balustrada din jurul punții, fără să se sinchisească de curiozitatea ce-o stârnia printre călători. Se gândia mereu, privind în neștire apa ce alerga vijelioasă, la întrecere cu vaporul... Și, oridecâteori Sibella venia lângă el, era posomorât. Dar deodată, la vreo două zile după plecarea din Havre, el își recăpătă liniștea și curajul de altă dată. Intr'un rând, sprijinindu-se de umărul Sibellei, îi repeța voios:

— Orice am spune, Sibella, viața e frumoasă!... Știi că ne vom întoarce prin Cuba?

— Dar nu te gândești Allan, că la New-York au să ne ucidă, înainte de-a ne fi pus la adăpost?!... Dacă Jackie a trecut de partea lui Craickon, suntem pierduți!....

— Fii pe pace, Seba; tocmai eu nu le voi cădea în ghiară!...

Când statuia Libertății se profilă la orizont, Allan își recăpătă înfățișarea posomorită de mai înainte. Mestеca, nervos, țigarea între dinți și când sgârie-norii începură să se mărească pe cer, el mormăi :

— Știu că la New-York nu sunt nici trei metri pătrați pe unde aș putea să trec neobservat... Seba, chiar pământul e neîncăpător pentru mine !

— Pentru mine de asemenea... oftă Sibella.

In cincisprezece zile nu mai rămăsese nimic din frumusețea ei artificială. Nu voise să recurgă la îngrijirile coaforului de pe bord: se pieptăna pe apucate, se pudra puțin și abia de trei-patru ori pe zi făcea uz de roșul pentru buze. Obrajii i se scofâlciseră. Totuș ea nu trăda nici o descurajare, ci mai curând o umbră de tortură sufletească.

— Poate că vipera de Craickon nu va îndrăzni să facă nimic la New-York... — șopti ea, ca în vis, afară numai dacă nu se va înțelege cu „băeții". Cel mai bun lucru de făcut, ar fi să ne închidem în camera de la Dayton și să ne pregătim pentru o altă plecare; cât despre mine, știu că n'am să mă liniștesc decât acolo...

Pentru întâia oară de la fuga lor din America, ea îi sugera un plan. Vorbise fără să se uite la Allan, cu privirea ațintită în depărtare, spre New-York... Gangsterul aruncă țigarea și se întoarse la ea. Se opri de a-i pune câteva întrebări ce îi stăteau pe inimă, după evadările lui neizbutite dela Havre și se mulțumi să-i spună:

— Te-ai schimbat mult, Seba...

Ea încetă să mai admire panorama orașului și-și privi drept în față prietenul:

— Nu, Allan, nu m'am schimbat. Și nici n'aș putea să mă schimb...

— Ce vrei să spui cu asta?

— Am să-ți explic la Dayton...

Iși recăpătase zâmbetu-i liniștit, iar Allan încercuindu-i umerii în brațe, o strânse drăgăstos la piept și nu-i mai dădu drumul decât atunci când se apropiară de coastă...

Dansul începu chiar înainte ca ei să fi pus piciorul pe pământul american. Allan mergea înainte cu cele două geamantane, dar în momentul când să pășească pe punte, le încredință Sibellei, iar el își urmă drumul, cu zâmbetul pe buze și mâna în buzunarul hainei. De odată se auzi o detunătură, destul de departe apoi, numai decât, alte zeci de împușcături, pe când gloanțele șuerau încoace și încolo, înfigându-se toate în scândurile punții. Allan se trântise la pământ, dela cel dintâi foc de armă, mormăind :

— Ce dracu! N'am să scap niciodată de pe vaporul ăsta blestemat ?...

Sus, pe puntea vasului, pasagerii țipau. Se iscă o învălmășeală cumplită. Cei cari erau pe pod, se întoarseră din drum, alergând. Pe cheiu, răsăriră deodată câțiva polițiști, apoi două motociclete. Se mai auziră câteva detunături, dar din ce în ce mai departe. Incepuse goana după agresori...

Lungit pe pod, Allan nu se sinchisea de cele petrecute. De la primele împușcături, o femee scoase un țipăt de durere și căzuse jos, în spatele lui. In cădere, aceasta isbise călcâiul gangsterului.

— Sibella !... Ești rănită!... urlă Allan.

In exclamația lui era o explozie vădită de bucurie și ușurare. Dar, întorcând capul, văzu în spate corpul unei femei cu gâtul însângerat, iar la capătul podului, pe Sibela cu cele două geamantane în mâni.

— Ești rănit? îi strigă aceasta, la rându-i.

— Vino repede !... îi porunci el cu asprime, ridicându-se.

O așteptă și, luându-i brațul, o târî după el, înfuriat.

Fără îndoială că poliția fusese înștiințată de punerea la cale a acestei curse, deoarece sta la pândă și răspunsese la timp atacului. Dar Allan socoti că e mai cuminte să se lipsească de protecția ei, decât s'o caute.

Toată noaptea următoare se frământă să afle ascunzătoarea oamenilor lui Craickon. Ii simția că sunt pe urma lui și n'avea nici un mijloc de scăpare. Se mira că Jackie nu făcuse nimic ca să protejeze întoarcerea șefului lui. Craickon avea cunoștință de cele întâmplate la Havre și poliția de asemenea. Atunci, de ce n'ar fi știut și Jackie ?

In zorii zilei, însoțit de Sibella, care era prăpădită de oboseală, el intră în prăvălia unui telal, în plin cartier chinezesc.

— Inchide, Wopan, porunci el acestuia. Sau, mai bine, nu!... Lasă prăvălia deschisă. Dar fii cu ochii în patru: între mine și „ceilalți" pielea ta nu prețuește nici un ban, timp de câteva ceasuri.

Socotia să scape teafăr în seara aceia și apoi să fugă la Dayton. Dar rămaseră închiși

trei zile, într'o sală murdară, din fund. Allan nu isbutia să capete legătură cu oamenii săi, la Dayton, prin telefon. Jackie, intrase par'că în pământ.

— A trecut de partea lui Craickon, repeta Sibella, pe care viaţa aceasta de cârtiţă o scotea din sărite.

A treia zi Allan îndrăzni să se arate în centrul oraşului. Era singurul mijloc de-a cântări mai bine situaţia şi a lua măsuri folositoare. Nu zăbovi decât două ceasuri. Când se întoarse, Sibela sburda de bucurie:

—Eram sigură că a fost o lovitură de-a lui Jackie!...

— Ce lovitură ?

— Radio dela Havre şi primirea ce ni s'a făcut la New-York..

— Şi atunci?...

— Atunci, am căpătat legătură cu „Pisica albastră" din Dayton.

— Ai telefonat? Şi eu ţi-am spus să nu te mişti de aci...

Nu era o dojană, ci numai o constatare. Era desul de ciudat din partea lui Allan. Dacă Sibella n'ar fi căutat atât de mult să-l convingă de trădarea lui Jackie, ea şi-ar fi dat seama de schimbarea aceasta.

— Nu-i nici o primejdie... Am vorbit cu Jenny... Ea l-a văzut pe Craickon, umblând împreună cu Jackie...

— Atunci s'o ştergem!... zise Allan fără să se mai îngrijească de amănunte.

— Acum ? Ziua'n amiaza mare ?

— Da, ziua'n amiaza mare !

N'o duse departe. La vre-o cincizeci de metri de prăvălie, el o împinse într'un restaurant chinez şi se urcară la etajul întâi. Acolo, stând la o masă, Allan supraveghia mişcarea din stradă.

— Ce aştepţi? îl întrebă Sibella, care-şi redobândise acum stăpânirea de sine.

— Nimic...

Aşteaptă o jumătate de oră, apoi deodată Allan isbucni într'un hohot de râs. Jos se opri se un automobil, la câţiva paşi de prăvălia lui Wopan. Cinci inşi coborîră din ea; doi se postară la uşă, iar ceilalţi trei, năvăliră înăuntru. După trecere de câteva minute, se iviră din nou şi automobilul porni în goană nebună. Trebue să se fi petrecut ceva în prăvălie, căci numai decât mulţimea se îngrămădi la uşă; doi chinezi pătrunseră înăuntru şi, când eşiră, se auziră strigăte şi învălmăşală...

— L-am prevenit pe Wopan că trebue să se păzească. Deacum, suntem chit cu socoteala. Trădarea iese totdeauna prin nas !

— Wopan... un trădător? Dar ei nu-l executau dacă ne-ar fi trădat !

— Nu-i decât un chinez... şi nimic mai mult, — replică Allan. Vulpoiul acesta le-a dat de veste că sunt aci. „Prietenii" au alergat numai decât şi, negăsindu-mă, s'au răsbunat pe el!...

Rămaseră încă trei zile în cartierul chinez. Allan n'a lăsat niciodată singură pe Sibella. Când eşia, o lua cu sine, chiar şi atunci când trebuia să telefoneze. Deodată, în a şaptea zi de când se aflau la New-York, într'o dimineaţă, el o sgâlţâi:

— Plecăm. Ai cinci minute ca să te'mbraci...

— Ah !... însfârşit !...

Se urcară într'un automobil închis, ce-i aştepta în faţa uşii. Sibella îl recunoscu pe şofer,

un oarecare Yo, om de încredere al lui Allan. Inăuntru se mai aflau doi inşi, cari trântiră nepăsători patru revolvere la picioarele lor.

Maşina, eşi afară din New-York prin bariera dela nord-est şi se opri la Paterson. Abia aci işi găsi Allan *Cadillac-ul* lui şi trecu la volan, pe când Yo pornea cu cealaltă înapoi, la New-York. Cei doi bărbaţi luară loc în spate, iar Sibella se aşeză lângă Allan.

Ea nu mai vorbia, nu mai întreba nimic. Uneori, arunca o căutătură furişe spre Allan, care nu se sinchisia de ea.

— Atenţie !... strigă gangsterul celor doi inşi. Dar aceştia aveau revolverele în mâini gata la orice. Allan stinse farurile şi se avântă vijelios la drum, pe care-l cunoştea destul de bine.

Proprietatea „Eucalipţii" era în partea de apus a oraşului Dayton. Intr'un parc de vreo şase hectare, se afla o clădire masivă, cu un singur etaj. De jur împrejurul casei, terenul era neted ca în palmă. Parcul era împrejmuit cu garduri de fier, înalte de trei metri. Apropiindu-se, gangsterul sună clacsonul şi reaprinse farurile. Una din porţi era larg deschise şi nici o lumină nu se vedea licărind la ferestrele casei, cocoţată pe un dâmb. Trecând pe sub bolta copacilor, automobilul apucă pe o cărare plină de cotituri, ocolind aleea cea mare ce ducea de-a dreptul la scara dela intrare. Allan se opri de trei ori şi, de fiecare dată eşiau din întuneric câte doi-trei inşi înarmaţi, ca să-i recunoască maşina .

— Nimic nou? întrebă Allan.

— Nimic. Numai că Jackie...

— Da... da...

Incă dela plecarea lui din New-York, ştia că Jackie fusese căpus de oamenii lui Craickon, în ajunul sosirei şefului său. De aceia nici nu protestase atunci când Sibella vorbise de trădare şi nu vroia nici acum să-i vorbească de moartea lui Jackie...

Cei doi inşi, cari îi făceau garda personală, îl însoţiră în casă. Salonul şi culoarele scării cari duceau la etajul de sus, erau luminate; pâreţii despuiaţi de orice podoabă, iar uşile căptuşite cu piele, deschise. Urmat de Sibella, care nu mai contenia văitându-se de oboseală, şi de cei doi inşi, Allan străbătu parterul şi etajul de sus. Nu observa nimic suspect, dădu drumul însoţitorilor de până atunci şi închise chiar el singura uşa de intrare, o uşă de stejar, groasă de cinci centimetri, căptuşită cu oţel.

— Insfârşit!... Am scăpat de griji, respiră gangsterul, uşurat.

Se urcară apoi sus, unde se aflau cele două camere blindate, care răspundeau între ele, dar a căror uşă de comunicaţie Allan o ţinea închisă, după plac. Camera lui, o redută de oţel, cu ferestrele mascate de obloane de fier, pereţii îmbrăcaţi în lemn de trandafir, un pat de aramă, o toaletă sărăcăcioasă, iar pe sus, atârnate câteva tablouri.

A doua odaie, ce fusese ocupată de trei femei înainte de Sibela; trei femei cărora li se întâmplase câte un accident mortal, era încărcată de lux.

De obiceiu, Allan se culca totdeauna singur în locuinţa aceasta; se închidea acolo ca într'un mormânt şi dormia dus, fără grijă...

— Vino, Seba... — îi zise el, aruncând cele două revolvere în pat, în aşa fel de parcă le-ar fi avut în mână.

— Ei bine aici... adaose tot el; le va trebui un tun ca să mă atingă !...

Sibella sări în mijlocul patului, ghemuindu-se sub cuvertură. Allan îi dădu ţigări, aprinzându-şi şi el una...

— Pot să-ţi spun acum, Seba, că m'am ferit de tine tot atât ca şi de Jackie...

— Ah! canalia... Dacă-ţi mai cade odată în ghiară.. .

— A murit de-acum, Seba. Craickon i-a făcut de petrecanie la New-York...

— Imi pare bine... Ar fi sfârşit prin a te vinde... Dar când mă voi întâlni cu Jenny, nu va scăpa nici ea, cu una-cu două... Mi-a spus că i-a văzut pe Craickon şi Jackie împreună, a doua şi după întoarcerea noastră la New-York...

— Jackie e mort de patru zile... Dar, apropos... logodna ta cu Siméon ?...

— Iar începi?...

Sibella se sculă în picioare, cu ochii aprinşi şi o umbră de ameninţare fluturându-i pe buze. Tocmai ceeace doria Allan : s'o întărîte şi să provoace, astfe, o criză. Aci, el era stăpânul absolut şi vroia să aibe conştiinţa împăcată, lămurind afacerea asta, odată pentru totdeauna. Privirea-i încruntată şi rânjetu-i sarcastic îi dădeau o înfăţişare de temut. Totuş, nu credea în logodna aceea. După un an, ea-i dăduse prea multe dovezi de dragoste şi devotament, ceeace cântăria mai greu decât toate palavrele lui Jackie...

— Dacă într'adevăr ai fi fost logodită cu Simeon, reluă el întinzându-i braţele ca să se desmorţească şi scuturându-şi scrumul ţigării, pielea ta, Seba, n'ar preţui mai mult ca aceia a lui Simeon şi Wopan... Dar ştiu că eşti o fată de ispravă şi că vom duce o viaţă fericită... când ne vom căsători în Europa. Mâine dimineaţă, la şase, vom pleca spre Miami şi de acolo, la Havana...

Aspiră aerul ce mirosia a ars şi se aplecă peste pat. Cenuşa aprinsă a ţigării pârlise covorul de bumbac... Dar îi trebui toată stăpânirea de sine ca să nu răcnească, fiindcă zărise o mână groasă ce eşia de sub pat, silindu-se să stingă cenuşa...

— ...Şi apoi, ne vom vedea în Europa... La nevoe, vom trece şi prin Maroc...

Pufăia des din ţigare, în timp ce se juca, alene, cu amândouă revolverele. Sub pat era un bărbat ce-l aştepta să adoarmă... Şi atunci, jocul Sibellei îi apăru limpede de tot... Ea fusese logodită într'adevăr cu Simeon Craickon, cel asasinat în trăsura de Allan şi jurase să-i răsbune moartea... Se hotărîse de atunci să-l vândă, jucând un rol dintre cele mai grele, timp de un an, până să-l strecoare pe unul dintr'ai ei în camera aceasta... Bine, bine.... porumbiţo...

— Acum, du-te să te odihneşti, Seba... Şi în curând, vom pluti spre fericirea adevărată... fiindcă aci s'a isprăvit cu mine. Cât despre Craickon, îl vom lăsa cu buza umflată !...

Craickon trebuia să fie sub pat. Laba lui de brută era aceea care încerca să risipească cenuşa de pe covor... Cursa era aranjată de minune: fără scrumul de ţigară Allan s'ar fi închis în cameră şi ar fi adormit fără grijă, pentru vecii vecilor! Dar mirosul acela de lucru pârlit îi venit într'ajutor şi el începea acum să se creadă biruitor.

— Da... — răspunse Sibella, mă duc să mă culc...

— Nu... rămâi aici! Puţin îmi pasă de palavrele lui Jackie: te vei culca cu mine, aci în pat, pentru ultima noastră noapte în America. Stai, am să mai dau o raită pe-afară şi pe urmă încuiăm uşa...

Zicând acestea, făcu un salt şi ajunse tocmai în mijlocul odăii, spre a se feri ca nu cumva Craickon să-l apuce de picioare, când avea să treacă. Fluerând, alunecă cu repeziciune pe lângă camera Sibellei, închizându-i zăvorul de afară.

Sibella, fredona un cântec, cu vocea-i răguşită. Il auzi pe Allan închizând uşa camerei ei, ce răspundea în tindă. Schiţă un zâmbet uşor şi-şi strigă:

— Eşti acolo ?

Un fluerat îi răspunse şi femeia îşi reluă atunci cântecul... Allan, trecând prin tindă, atinse uşa.

— Vii, Allan ?

— Culcă-te liniştită, Seba, — îi răspunse gangsterul.

Se depărtă câteva clipe, apoi se întoarse ca să aşeze la uşă un obiect greu. Pe neaşteptate, o îngrijorare cumplită o cuprinse pe tânăra femee. Allan închisese cele două uşi, pe dinafară. Dacă bănuia ceva, era pierdută.

— Allan, strigă ea.

— Am să-ţi trimit flori de lămâiţă din Italia!... mai răspunse acesta. Şi începu să râdă, cu hohote nesfârşite...

Sibellei, nu-i trebui multă vreme ca să-şi dea seama de soarta ce-o aştepta. In odaia aceia închisă, aerul devenia tot mai rar. Allan se prefăcuse că nu bănueşte nimic. Amanta înţelegea acum ce rost aveau cele două deschizături din tavan ce le observase la început, închipuindu-şi că sunt pentru ventilaţie.

Era o femee plină de curaj. Ea pricepu numai decât că totul era în zadar: sforţările de a scăpa din camera blindată şi rugăminţile. Soarta îi era pecetluită...

— Am pierdut partida... — îşi zise, ca pentru sine.

Atunci, corpul unui bărbat alunecă pe parchet. Craickon, bătrânul, eşia de sub pat.

— Asta n'ai prevăzut-o!... îi zise Sibella, trântindu-se pe marginea patului. Eşti în stare, acum, să ne scapi de aci ?

Craickon clătină din umeri-i largi. Se repezi la uşi, încercându-le broaştele, dar amândouă era încuiate pe din afară. Cele trei ferestre erau atât de mici încât nici n'ar fi lăsat-o pe Sibella să treacă, presupunând că putea să manevreze obloanele de fier...

— Nu mai e nici o scăpare!... Sibella mea... — zise banditul, descurajat.

Trebui să se sprijine de pat, ca să nu cadă. Cu capul greoi, el se trânti peste cuvertură, pe când Sibella se mai lupta cu amorţeala...

— Adio, Seba !... îi striga Allan.

Ea însă nu-l mai auzi...

După două ceasuri, gangsterul pleca din oraş, luându-şi toţi oamenii cu el.

Cele două cadavre, au fost descoperite după douăzeci şi patru de zile, chiar în dimineaţa în care ziarele anunţau că după ce încercase, fără succes să se îmbarce într'un port din Alaska, Allan primise şapte gloanţe în cap şi'n piept, tocmai când ajunsese la graniţa canadiană...

Trad. de G. RADULESCU

Un INSTITUT DE VIITOR

LICEUL DE FETE „REGINA MARIA"

Printre şcoalele secundare din Bucureşti, liceul de fete „Regina Maria" ocupă un loc de frunte în învăţământ. In articolul ce urmează, cititorii vor putea vedea cum a luat fiinţă acest liceu şi greutăţile prin care a trecut, până a ajuns la starea de înflorire în care se găseşte azi.

Purtăm în dorurile noastre imagini de vis, în care eleganţa decorului să fie pătrunsă de acea intimitate dăruită din belşug de arta noastră autohtonă. Am avut prilejul să vizitez cea mai frumoasă şi interesantă şcoală secundară din ţară, liceul de fete: *„Regina Maria"*. Cum îi treci pragul, socoteşti că te afli într'un templu şi în acelaş timp într'un cămin al celei mai înalte culturi. Aici ţelul de frumos a fost împlinit.

Tineretul învaţă cu o râvnă deosebită, căci atmosfera de artă care emană la fiecare pas, înalţă simţirile, inobilându-le statornic. Dar edificiul liceului Regina Maria cu surprinzătoarele inovaţii e încă în lucru.. Peste doi ani va fi un punct de atracţie pentru cei mai renumiţi pedagogi din ţară şi străinătate.

...Aşteptăm în cancelaria liceului, încăpere modestă, veche rămăşiţă a şcolii de altădată. In jur linişte profundă, dar caldă. Pe peretele din faţă, fotografii de capete regale: trei regi scumpi nouă, două regine şi un mic vlăstar, care va purta coroana ţării într'o zi.

Gândeşti la minunatul drum făcut de învăţământ, dela primele decenii de domnie ale regelui Carol, urmărind cu o bucurie stăpânită şiragul de trepte, până la înălţimea ajunsă astăzi.

Ce era externatul secundar de fete No. 1 în 1890, anul înfiinţării sale? Localul se compunea dintr'o cancelarie, o clasă şi o sală..

Tot mobilierul consta din câteva bănci, aduse dela liceul Cantemir.

Domnişoara Henrieta Lupaşcu primă directoare a şcoalei, în prima cerere ce adresează ministerului de instrucţie la 19 Noembrie 1880 arată necesitatea urgentă a trei lămpi, pentru şcoală, fiindcă dela orele trei se întuneca, odăile având puţină lumină şi tot de urgenţă cere să i se cumpere între altele: tabelă mare neagră, atlante, clopoţel, cleşte, lopăţică, tinichea, pentru sobe, putine de apă cu capac şi doniţe pentru eleve. Şcoala aceasta cu 42 de eleve şi o singură clasă, avea la temelia ei o mare virtute: generozitatea pusă în serviciul culturii.

Corpul didactic al şcoalei compus din d-rele Henrieta Lupaşcu, Maria Lupaşcu, (mai târziu d-na Delavrancea), Maria Zaharescu, Maria Sion Souţu, Teodora Ştefănescu, predau cursurile gratuit. Şcoala a fost trecută în bugetul ministerului abia în Aprilie 1881. In 1882 se încuviinţează înfiinţarea unei clase divizionare, şi în acest scop direcţia este rugată să caute de urgenţă, recomandând ministerului persoanele care se însarcinează gratuit cu predarea lecţiilor. In arhiva şcolii s'a dat peste o schiţă de răspuns, cu mărturisirea următoare:

„Caut neincetat persoanele care să predea lecţiuni la clasa divizionară, însă din nenorocire nici una din d-rele cari îmi promisese, nu primesc a preda gratuit, afară de d-ra Vasiliade.

In dreapta paginei, sus: *Un colţ al muzeului de ştiinţe naturale;* mijloc: *elevele lucrând la o teză;* dr.: *Harta în relief a României, în sala de geografie;* jos: *în laboratorul de fizico-chimie.*

Dreapta: *Un colț al cantinei liceului de fete „Regina Maria".*

Câteva din profesoarele dela această școală au oferit ore, dar au rămas materii care nu am cui să le dau. Un domn care a studiat literele, actual profesor la o școală a statului, a oferit serviciile d-sale, nu știu însă dacă îl pot recomanda ministerului".

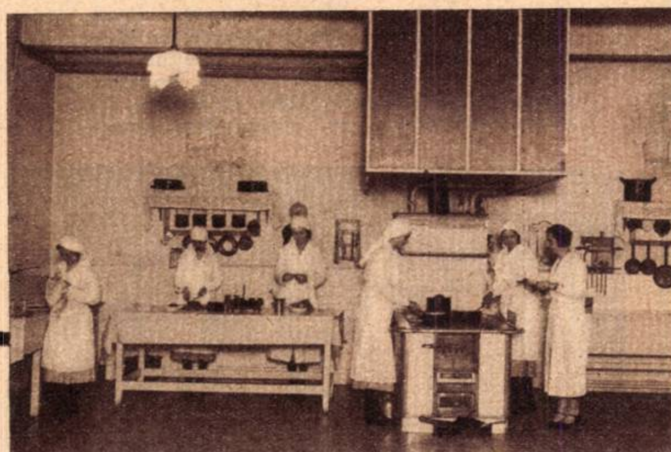
Ingrijorarea nu e de lungă durată, căci peste câteva zile exemplele de generozitate se succed neîntrerupt. Predau gratuit în 1883 d-rele Urlățianu, Cristescu, Paulina Aslan, Ermina Walh, Aurelia Ionescu, Maria Cuțarida.

Dar școala mai are o sumă de nevoi, care trebuesc grabnic împlinite: reparațiile în primul rând.

Dela minister venia deseori avertismentul că fondurile sunt epuizate, fapt care se repetă stăruitor și astăzi. Entuziasmul însă nu este stăvilit și munca pentru împărțirea luminii tot cu aceiași abnegație, și dezinteresare își continua drumul. Școala aceasta își are cu tot dreptul marele ei renume, căci multe din absolventele instituției au devenit personalități însemnate în medicină profesorat, artă.

In 1923 Comitetul școlar cumpără un teren cu prețul de 6 mil. jumătate.

Astfel înființă prima aripă a actualei școli, cheltuindu-se pentru ridicarea ei 7.000.000 lei. Aripa 2-a a costat 1.360.000 din care ministerul a plătit 500.000 lei. Suma de 29.000.000 a fost

Dreapta: *In bucătăria liceului se prepară pentru eleve mâncări substanțiale și gustoase;* jos: *In sala principală a muzeului de științe naturale.*

strânsă de comitet din donații, serbări, bazaruri și s'a putut înfăptui cu ea ceeace vedem astăzi la liceul Regina Maria. Sălile de științe naturale, geografie, bibliotecă, sunt opere de artă. Insistăm asupra sălii de geografie, unică pe tot globul. Harta României este lucrată în relieg, cu globuri electrice, care indică bogățiile solului nostru.

D-ra *Natalia Leonida*, directoarea școlii de conduce prin toate încăperile, dându-ne apoi lămuriri asupra planurilor care se vor realiza într'un viitor cât mai apropiat. Pretutindeni arta noastră națională joacă un rol de frunte. Pereții împodobiți cu opregури și farfurii înflorate, vorbesc nespus de plăcut ochiului. In bucătărie găsim elevele unei clase inferioare la lecția de gospodărie.

Școala are semi-interne și elevele sunt cele care gătesc mâncarea sub conducerea profesoarei. Alături se află sufrageria cu mesuțe rotunde, acoperite cu fețe albe, iar la fiecare sunt căni, podoabe ale artei noastre populare. O încăpere care servește acum provizoriu ca sală de gimnastică, va deveni peste puțin timp sală de recreații. Nu pot fi omise nici dușurile — impunându-se elevelor să se servească de ele, imediat după ora de gimnastică. Nu lipsește nici societatea literară. Copilele sunt încurajate de către d-nele profesoare și o elevă din cl. VII a scris piesa „Eri și azi" care a adus un venit însemnat școlii.

Mila de aproape este larg susținută. Elevele ajută un cartier foarte sărac, Floreasca și darurile lor aduc multă ușurare caselor împovărate de lipsuri.

Ceeace întrece toate laudele și ar trebui să servească ca exemplu, este apropierea educatoarelor de sufletul copilelor. Atmosfera aceasta de familiaritate este presărată de însăș conducătoarea liceului, d-na Natalia Leonida.

M. N.

D. DAMIAN STANOIU

cunoscutul scriitor, ale cărui delicoase romane din viața călugărească au fost atât de gustate de publicul amator de literatură bună, fiecare volum desfăcându-se în două și trei ediții, a predat editurii „Adevărul" primul său roman din viața de oraș, cu titlul sugestiv „Camere mobilate".

S'a pus tub tipar și va apare în a doua jumătate a acestei luni.

NEPRACTIC

— „Ce spui de afacerea asta, domnule Popescu? Vecinul meu de alături, mi-a spart geamul aseară, când cântam la pian".

— „Ce tâmpit! Acum o să audă mai tare"...

MARELE CONCURS DE FRUMUSEŢE

organizat de „Chicago Tribune" şi Realitatea Ilustrată

51 de candidate vor pleca pe socoteala organizatorilor, la Expoziţia din Chicago

In anul acesta, cel mai important eveniment mondial va fi desigur deschiderea expoziţiei internaţionale din Chicago, cea mai mare manifestare de acest gen din câte s'au organizat până azi, o expoziţie care urmăreşte să oglindească întregul progres realizat de omenire într'o sută de ani.

Cel mai mare ziar din lume, „Chicago Tribune", în înţelegere cu organizatorii expoziţiei, au hotărît ca deschiderea expoziţiei, ce va avea loc la 1 Iunie 1933, să fie prezidată de o regină a frumuseţii, şi de curtea ei, formată din cele mai frumoase domnişoare şi doamne de pe glob.

Va fi cel mai grandios concurs de frumuseţe din câte s'au văzut.

In România, spre a asigura reuşita concursului nu se putea încredinţa organizarea lui decât revistei „Realitatea Ilustrată", bine cunoscută peste Ocean, dela concursurile din anii precedenţi.

Concursul „Chicago Tribune—Realitatea Ilustrată" este caracterizat prin perfecţiunea sistemului de selecţiune şi discreţia sa. El se face prin fotografii, suprimându-se astfel prezentarea stânjenitoare a candidatelor, în faţa juriului. Iar spre a evita ca modestia concurentelor să sufere, fotografiile pentru acest concurs nu trebue să fie numai decât trimise de candidate. Ele pot fi trimise de către prieteni, rude sau cunoscuţi.

Sunt admise la concurs toate doamnele văduve sau domnişoarele care au trecut de 21 ani. Fotografiile se vor trimite, însoţite de cuponul pe care-l publicăm mai jos, completat cu datele cerute. Inscrierile se pot face până la 1 Aprilie a. c. Fotografiile trebuesc să aibe formatul carte poştală şi revista noastră va publica din fotografiile primite, pe acele care sunt mai bune.

De fiecare fotografie publicată, noi vom plăti direct persoanei fotografiate câte 100 lei.

Fotografiile vor fi supuse pentru selecţionare unui juriu din Chicago.

Dela concurs sunt excluse doamnele sau domnişoarele care din frumuseţea lor şi-au făcut profesie.

Notăm că nepublicarea unei fotografii în revista noastră, nu înseamnă că respectiva concurentă a fost respinsă dela concurs. Se poate adică întâmpla să fie aleasă o domnişoară sau doamnă a cărei fotografie n'a fost publicată. La publicarea fotografiei se ţine seamă în primul rând de posibilităţile technice de reproducere.

In momentul în care juriul din Chicago — format din artişti renumiţi — va alege vreo candidată, ni se va anunţa aceasta telegrafic şi noi vom publica rezultatul în revistă.

Se vor alege în total 51 de candidate. Acestea vor pleca în condiţiuni excepţionale, la Chicago, aşa încât să fie acolo cu câteva zile înainte de deschiderea expoziţiei. Tot timpul candidatele vor avea o întreţinere princiară, distracţiuni şi toalete. Dintre cele 51 de candidate, expoziţia din Chicago va alege pe regina expoziţiei şi pe cele două doamne de onoare ale ei.

Candidata care va avea norocul să fie aleasă regina Expoziţiei, va primi un premiu de 5.000 dolari (850.000 lei).

iar celor două doamne de onoare li se vor da:

primei un premiu de 3.000 dolari (500.000 lei)
celei de a doua 2.000 dolari (340.000 lei)

Cu cât trimeteţi mai repede fotografiile la revistă, cu atât e mai bine. Cercetaţi printre cunoştiinţele dv., printre rudele sau prietenele pe care le aveţi, dacă aveţi vreuna care să poată concura. Trimeteţi fotografia ei, la „Realitatea Ilustrată", strada C. Mille 7-9-11 pentru că s'ar putea ca astfel s'o fericiţi!

N. B. — Foto Studio Wells din Bucureşti face fotografii gratuite pentru concurente.

Concurentele din Constanţa ne vor trimite fotografii făcute numai la Foto Păsculescu.

BULETIN DE INSCRIERE PENTRU CONCURSUL „REGINA EXPOZIŢIEI DIN CHICAGO"

Alăturat vă trimit o fotografie pentru concursul de alegere a unei regine şi a curţii ei de onoare, la Expoziţia internaţională din Chicago, şi declar că mă voi supune regulamentelor publicate de dv. Deasemeni, vă acord dreptul de-a publica această fotografie, oriunde veţi crede de cuviinţă.

Numele persoanei din fotografie, este . . . .

. . . . Adresa, str. . . . . No. . .

Oraşul . . . . Vârsta . . . Ocupaţia . . . . .

Culoarea părului (blond, brun, sau roşu). Culoarea ochilor

este . . . . Greutatea . . . . Inălţimea . . . .

Trimească de . . . .
(Semnătura persoanei care trimite fotografia).

Humor

PÂNĂ ŞI ÎN AMERICA

— *„Şi acum scumpii mei, daţi-mi voie să vă prezint pe cel mai de seamă invitat al meu de astăzi seară: Mister Perkins; Mr. Perkins mai are încă slujbă".*

ALI BABA

— „Ei, Gicule, ia să vedem ce cunoştinţe de geologie ai. Spune-mi ce ştii despre alabastru?"

— „Alabastru?... A fost ăla care i-a prins pe cei 40 de hoţi"

PRAF...

— *„Nu te supăra dragă Margareto, dar rochie atât de scurtă nu mai poartă nici dracul astăzi".*

Pe vremea cinematografului mut

Dulci şi mângâietoare ajungeau la urechile mele sunetele orchestrei... Transportat, mă'întinsei pe fotoliu şi închisei ochii.

Deodată, o auzii pe d-şoara care stătea lângă mine, murmurând dulce:

— Nu vi se pare că ne-am mai cunoscut undeva? Figura dv. mi-e cunoscută.

Pentru numele lui Dumnezeu, visam oare? Stătui liniştit şi-mi reţinui răsuflarea. Peste puţin, o auzii murmurând din nou:

— Imi plac bărbaţii înalţi şi voinici ca dv. Ce fericirtă aş fi dacă ne-am împrieteni.

Acum nu mai aveam nicio îndoială. Deschisei ochii. Sala era cufundată în semi-obscuritate. Orchestra cânta dulce aria: „Sărutul pe întuneric". Mă aplecai spre d-şoara de lângă mine. Era foarte frumoasă.

— Ce o să faceţi după spectacol? o întrebai, apropiindu-mi buzele de faţa ei. Şi-i dădui o sărutare.

Isbucni un scandal monstru, şi un sfert de oră mai târziu mă trezii în stradă, bătut şi legat. Şi vă întreb: Eram oare obligat să ştiu că d-şoara citia tare titlurile filmului?

Trad. de C. G.

O serie de crime oribile au băgat groaza în populația Londrei. Asasinul e căutat pretutindeni, dar toate sforțările poliției sunt inutile. Individul nu poate fi prins. Un singur om, un gazetar îl descoperă, dar... finalul este atât de senzațional, încât trebue citit

Mâinile ucigașe

OR, într'o seară de Decembrie, pe la ceasurile șase, d-l Whybrow se înapoia acasă. Scăpase din larma asurzitoare a bulevardului, unde se coborâse din tramvay și acum străbătea, agale, ulițele tăcute ale cartierului East End din Londra. Era o noapte rece și cețoasă pe care felinarele din ce în ce mai distanțate, o străpungeau anevoios cu lumina lor bolnăvicioasă. Mergea cu capul plecat, având înfățișarea oarecum îngrijorată, deși nimic întristător nu-l apăsa sufletește. Dimpotrivă, bucuria întoarcerii acasă, după hărțuiala unei zile întregi de slujbă, era sporită de aducerea aminte că buna lui soție îi pregătise o salată de batoc *) și o budincă pentru dejunul din seara aceia; și, încântat, se întreba care din amândouă îi va plăcea mai mult. Dar d. Whybrow n'avea să mănânce în seara aceia și nici într'altă seară... D-l Whybrow avea să moară.

La câțiva pași de dânsul, în urmă, mergea un alt om, un ins ca oricare altul — cel puțin așa părea să fie! — dar omul acesta avea într'ânsul ceva care hotărâse ca d-l Whybrow să nu mai mănânce niciodată salată de batog și budincă. Nu fiindcă d. Whibrow l-ar fi umilit cu ceva, sau îi purta o dușmănie ascunsă. La drept vorbind, acesta nici nu-l cunoștea mai mult decât ca siluetă obișnuită a unui trecător oarecare... Așadar, necunoscutul acesta îl alesese pe d-l Whybrow, tot astfel cum te-ar fi ales pe d-ta sau pe mine dacă am fi fost în câmpul observațiilor lui zilnice. De bucurie, își freca de pe acum mâinile mari și albe. Și totuși, nu era o ființă cu sufletul hain. Mai de grabă era un om blajin și vrednic de-a fi respectat. Dar gândul de a ucide pe cineva, se cuibărise ca un cancer în creeru-i pervertit și se pregătia să omoare înainte de-a intra undeva ca să mănânce. De obiceiu, asasinii, prânzesc sau dejunează întotdeauna după săvârșirea crimei. La urma urmei n'au nici un motiv să se lipsească de o masă care le potolește și foamea și nervii prea încordați. Căci sunt oameni în stare să ucidă și cari ucid, nu unul, ci doi sau trei semeni de-ai lor și apoi se duc liniștiți să-și vadă de treburi... Omul cu mâinile mari și albe avea tot atâta poftă de mâncare, ca și d-l Whybrow, numai că înainte avea altceva de făcut.

*) specie de pește.

D-le Whybrow, d-ta auzi pașii acestui necunoscut și nu-ți întorci capul ca să te uiți înapoi. Oare n'auzi că cineva îți șoptește: *Atenție... Ia seama?* Cum de nu-ți silabisesc pașii aceștia: *a-sa-sin?... a-sa-sin?...* Vai, sgomotul lor înăbușit nu-ți spune nimic!... Și vezi, odată cu fiecare pas, se apropie de d-ta mâinile acelea mari și albe, care se pregătesc să te omoare... Mâinile fioroase! Mâinile care sunt și emblema afecțiunei, a bunătății, a încrederii!... Depărtează-te, deci... d-le Whybrow, depărtează-te de ușa aceea!... Pleacă!... Fugi cu soția d-tale prin grădină!... Sau chiamă pe cineva într'ajutor... Dar, pentru D-zeu, nu deschide ușa aceea!.. Nu, d-le Whybrow, nu deschide...

D. Whybrow deschise ușa..

Asasinatul d-lui Whybrow și al soției sale fu descoperit de către sergentul din postul vecin, care ducându-se la serviciu, în trecere prin Caspar Street, observă ușa deschisă. La cea dintâi aruncătură de ochi, polițistul văzu la lumina felinarului, un corp omenesc zăcând în nesimțire pe pardoseala coridorului. Numaidecât dădu alarma. Agenții nu zăboviră mult până să sosească. Sergentul luă cu sine pe unul din ei, ca să răscolească locuința trimițându-i pe ceilalți să cerceteze străzile învecinate. Dar asasinul nu lăsase urme, nici în casă, nici pe străzi. Vecinii nu văzuse și n'auziră nimic. Unul dintre ei își amintia că-l auzise pe d. Whybrow intrând, ca de obiceiu, dar nimic altceva, până la țignalul de alarmă al sergentului. Nimeni nu fusese văzut intrând sau eșind, iar gâtul victimelor sugrumate, nu purta nici o urmă de amprente digitale... Puținii bani aflători în casă nu fuseseră atinși și nicăeri nu descoperiră vreo urmă de răvășeală sau de luptă. D. Whybrow era prețuit de vecini ca fiind un om liniștit și îndatoritor, îndrăgostit de viața pașnică a căminului său. Astfel că poliția nu reuși să descopere nici pe asasin, nici mobilul crimei...

Intâmplarea aceasta puse în mare fierbere populația cartierelor mărginașe ale Londrei. Două persoane inofensive fuseseră asasinate, dar nu cu scopul de-a fi jefuite și nici din răsbunare; iar asasinul se plimba în libertate, nestingherit de nimeni. Nu lăsase urme și, cum lucrase fără complici, avea toate șansele să rămână nedescoperit...

Era în timpul vacanței Crăciunului, într'una din serile acelea cețoase și umede, când Londra nu mai e decât o lume de fantome. O fetiță, gătită în haine de sărbătoare, se ducea din Logar Passage la St. Wichall's, unde avea loc o șezătoare pentru copii. Dar nevinovata ființă era sortită să n'ajungă niciodată acolo. La drept vorbind, ea nu murise înainte de ora șase și jumătate, dar moartea o pândia încă din clipa când se despărțise de mama ei, în poartă. Un bărbat care măsura necontenit trotuarul, la capătul pasagiului, o văzu eșind. Prin pânza deasă de pâclă, două mâini mari și albe înaintară spre ea. O clipă după aceea, fetița era moartă. La orele șase și jumătate, un fluerat prelung de țignal spinteca tăcerea nopții și cei cari răspunseră la chemarea aceasta găsiră corpul micuței Nellia Vrinoff, strangulată în Minnow Street. Sergentul sosise cel dintâi la fața locului și trimise potere cari să cerceteze prin împrejurimi. Pe când dădea porunci încoace și'ncolo, vorba lui întărâtată lovia asemenea șfichiuirilor usturătoare de biciu :

— Magson, te-am zărit la colțul străzii... Ce-mi făceai acolo?

Magson se codia, apoi arunca vina pe trecătorii suspecți cari trebuiau supraveghiați. Dar sergentul îi retezi vorba:

— La dracu cu toți suspecții voștri!... Trebue să-l găsiți pe asasin!...

Veștile rele se împrăștie cu iuțeala vântului. Curioșii se îngrămădiră numai decât, răsărind din toate părțile. Prin ceață, chipurile lor exprimau groaza și mânia, aflând că monstrul necunoscut își făcuse apariția din nou, de rândul acesta alegându-și ca victimă o copilă. Apoi, automobilele poliției aduseră oameni de întărire, cari împrăștiară mulțimea pe când sergentul, din ce în ce mai furios, auzia murmure din toate părțile:

— „A omorît-o sub nasul lor !”...

Ancheta stabili că patru persoane din cartier, în afară de orice bănuială, trecuseră pe acolo la un interval de câteva secunde înaintea crimei, fără să fi văzut sau auzit ceva. Nimeni nu văzuse fetița, nici moartă, nici vie. Iar poliția, n'avea să descopere nimic, nici de rândul acesta !...

Cartierul era în fierbere. Dacă o asemenea nelegiuire fusese săvârșită pe o stradă locuită de oameni pașnici și nevoiași, puteau să se aștepte la orice. Când localnicii se întâlneau prin piață, prin magazine ori pe stradă, nu pomeniau de altceva decât de întâmplarea aceasta și misterul care-o învăluia. Femeile luară obiceiul să baricadeze ușile și ferestrele de cum se însera. Țineau copiii pe lângă ele, fără să-i piardă o clipă din vedere. Prin puterea vrăjită a mâinilor sale, un singur om turbura rostul unei întregi colectivități...

Intr'o Marți seara la orele nouă și treizeci și două de minute, un polițist intrase de serviciu la Jarning Road și vorbia cu un coleg, anume Petersen, în colțul de unde începea Clemming Street. Polițistul îl văzuse pe Petersen ajungând la postul lui și ar fi putut să jure că strada era pustie în momentul acela. Era deprins, ca de altfel toți polițiștii, să observe necontenit în jurul său, fapt care-l îndreptăția să fie sigur că strada era liniștită. Trecuse prin fața lui, la ora nouă și 33 minute, îl salutase și răspunsese negativ la întrebarea acestuia dacă se întâmplase ceva nou. Raza lui de inspecție nu trecea dincolo de Clemming Street. Făcuse o jumătate de rond și la nouă și treizeci și patru minute auzi vocea răgușită a sergentului:

— „Gregory!... Ești acolo ?... Haide repede!... Alt mort!... Dumnezeule, ăsta e chiar Petersen!.. și gâtuit!... Ajutor !... Ajutor!...”

Era al treilea omor din seria aceasta spăimântătoare de strangulări; și în curând, avea să-i urmeze un al patrulea și al cincilea. Și toate trebuiau să rămână neexplicabile și neexplicate. Cel puțin pentru poliție și opinia publică. Totuș, erau doi inși cari îl cunoșteau pe asasin. Unul, era însuși asasinul, iar celălalt un ziarist tânăr. Acesta nu era mai destoinic decât alți reporteri zeloși, cari roiau în jurul acestei afaceri întunecoase, cu nădejdea că-i va găsi deslegarea într'o bună zi, dar era înzestrat cu o răbdare fără margini și urmărise de aproape toate fazele întâmplării. Reporterii se întâlniau regulat la poliție, unde luau cunoștință de puținele informații ce mai puteau găsi acolo. Polițiștii se purtau curtenitori cu ei. Sergentul discuta cu grupul lor detaliile fiecărei crime, sugerându-le explicații posibile și amintind de crimele trecute, cărora prin

comparaţie, le găsia oarecari asemănări. De asemenea şi inspectorul era destul de vorbăreţ pe tema aceasta, dar când mutau conversaţia pe tărîmul actualităţii, — se făcea nevăzut. Ceeace poliţiştii ştiau, păstrau cu sfinţenie pentru ei înşişi. Aveau nevoe să redobândească stima şi încrederea publică şi de aceea râvniau să-l găsească ei pe asasin. Fireşte, Scotland Yard (Siguranţa) sta de veghe, dar cei dela poliţie sperau să aibă dânşii cinstea de a descoperi adevărul şi, cu toate că colaborarea Presei ar fi putut să le fie de folos în alte împrejurări, de rândul acesta nu voiau să rişte pierderea partidei, dând în vileag prea devreme, ideile şi planurile lor.

Tânărul ziarist ocolia conferinţele acestea asupra filozofiei crimei, preferind să cutreere, singur, străzile oraşului. Dar nu găsi aproape nimic. Nu întâlni decât indignarea şi n'auzi decât păreri, care de care mai nesăbuite, asupra identităţii asasinului, asupra mobilului crimelor şi a misterului dispariţiei lui... De când un poliţist căzuse victima monstrului, învinuirile împotriva forţei publice încetaseră şi inexplicabilul era învăluit acum într'un prestigiu de legendă. Se spiona om pe om, fiecare zicându-şi în sine: „poate că e *el!*" Bănuelile căzură asupra streinilor. Londonezilor nu le venia să creadă că un englez ar fi fost în stare să făptuiască asemenea cruzimi. Căutară vinovatul printre ţigani şi arabi, printre Egipteni şi Asiatici. Orientalii aceştia cunoşteau tot soiul de şiretlicuri şi n'aveau nici religie, nimic care să le înfrâneze pornirile sălbatece. Marinarii umblaţi prin ţinuturile acelea, aduseră cu ei poveşti fantastice despre fakiri cari ştia să se facă invizibili şi se spunea că ei cunoşteau multe medicamente pe care le foloseau în scopuri misterioase. Cine ştie !... De la asemenea oameni te puteai aştepta la orice!... Erau de-o viclenie fără seamăn şi aveau darul de-a se furişa ori unde. Un englez nu se putea măsura cu ei. Nici nu mai încăpea îndoială că asasinul se afla prin rândurile lor — trebuia să fie un vrăjitor! — şi tocmai fiindcă socoteau că este ceva magic în crimele lui, părerea tuturor era că orice străduinţe şi cercetări sunt de prisos. Asasinul era înzestrat cu o putere miraculoasă ceeace-l făcea cu neputinţă de prins. Superstiţia, care cotropeşte atât de lesne judecata plăpândă a oamenilor, încătuşă de-abinelea opinia publică. Asasinul putea să facă orice vroia, căci nu se va isbuti să fie prins. Şi oamenii continau să-şi ducă înainte amarul vieţii, primind cu resemnare lovitura fatalităţii...

La vre-o cinci zile după asasinarea poliţistului, într'un moment când toate sforţările poliţiei publice şi particulare erau îndreptate asupra identificării criminalului şi a prinderii lui, acesta făptui al patrulea şi al cincilea omor.

La ora nouă, în seara aceea, tânărul ziarist făcuse raita obişnuită prin cartier, ca şi în serile trecute şi acum hoinăria de-alungul străzii Richards Lane. Richards Lane e mai mult o uliţă compusă, la început, din câteva prăvălii şi apoi din case de locuit. Tânărul se afla în această din urmă parte, care avea pe-o latură un şir de locuinţe muncitoreşti, iar pe cealaltă un zid în spatele căruia se aşternea drumul de fer. Pe zid se proecta o umbră sinistră. Ziaristul îşi spunea în sine că se săturase, ba chiar îl plictisia întâmplarea cu crimele misterioase, când deodată un ţipăt sfâşietor răsbi prin întuneric. „Ajutor!... Ajutor!...

Uite-l! Dar înainte de-a mai avea timp să se desmeticească, strada se însufleţise ca prin farmec. Ca şi cum populaţia, nevăzută până atunci, aşteptase chemarea aceasta într'ajutor, uşa fiecărei case se deschise brusc şi de pretutindeni alergau umbre speriate. Aproape numai decât se auzi fluerul unui ţignal poliţienesc care indica direcţia şi gloata de umbre începu să urce strada. Ziaristul mergea în urma lor. Din toate străzile învecinate năvăliau puhoaie de oameni, unii sculaţi de la masă, iar alţii surprinşi în cămaşă şi pantofi, înarmaţi cu vătraie şi tot soiul de unelte casnice. Icicolo, de-asupra valului mişcător de capete, răsăriau căştile poliţiştilor. Ca un singur om se îndreptară cu toţii spre o căsuţă, a cărei uşă era păzită de către sergent şi alţi doi poliţişti. Din urmă, se auziau voci strigând :

— „Intraţi înăuntru !... Trebue să-l prindeţi!... Acum n'o să mai scape!... Inconjuraţi casa !..." Pe când acei cari se aflau în faţă răcniau:

— „Inapoi!... Inapoi!"...

Acum furia mulţimii nu mai cunoştea stavilă. *El* era acolo, chiar în casa din faţa lor. Negreşit că de rândul acesta *nu mai putea* să scape. Toate privirile şi gândurile erau îndreptate spre casă, iar uşa, ferestrele şi acoperişul, erau păzite cu străşnicie. Gândurile fiecăruia ţintiau un singur om, dar omul acesta era necunoscut. Şi nimeni nu da atenţie vecinului de-alături, nimeni nu-şi închipuia să caute prin mulţimea de umbre ce năpădise străduţa, monstrul care nu zăbovia nicicodată cu victimele sale. Ei uitau că însuş numărul lor îi înlesnia fuga. Nu vedeau decât uşa, n'auziau decât sfărâmăturile de geamuri şi ordinele poliţiştilor, cari puneau la cale o eventuală vânătoare omenească....

Nu-l găsiră pe asasin. Tot ceeace aflară a fost că se săvârşise un asasinat şi nu mai văzură altceva decât automobilul ce-i adusese pe agenţi, pentruca toată furia mulţimei să se întoarcă acum asupra poliţiei.

Ziaristul isbuti să se strecoare până la uşa casei şi să asculte istorisirea asasinatului făcută de către sergentul care-o păzia. Locuinţa aceasta era a unui fost marinar, care trăia acolo împreună cu soţia şi fiica lui. Tocmai se pregăiau să mănânce, când de bună seamă, un fel de gaz asfixiant îi înăbuşise pe tustrei. Fiica, zăcea întinsă moartă, cu o bucată de pâine în mână. Tatăl, căzuse alături de scaun, lăsând pe şervet lingura-i plină cu orez. Mama, zăcea sub masă, cu o ceaşcă de ciocolată spartă şi vărsată. Dar, după câteva clipe, presupunerea gazului asfixiant căzu dela sine. Gâtul victimelor purta semne de strangulare. Aşa dar, era tot *el* şi poliţia se mulţumi să împărtăşească deacamdată ideile fataliste ale

publicului. Nu mai aveau nimic de sperat...

Era a patra lovitură a lui şi cu aceasta, numărul morţilor ajunsese la şapte. El avea să mai făptuiască un omor, şi chiar în noaptea aceia!, — apoi va trece în posteritate, ca un monstru misterios şi cu neputinţă de prins, trăind mai departe viaţa obişnuită pe care-o dusese întotdeauna, aducându-şi rareori aminte de cele ce făcuse şi nesimţindu-se frământat de ghimpele usturător ale remuşcărilor...

Era un mijloc ca să se pună capăt crimelor sale şi el nu-şi datoră scăparea decât unei hotărîri pripite a ziaristului.

De îndată ce acesta cunoscu faptele în toată amănunţimea lor, ceeace-i răpi câtva timp, se grăbi să le comunice telefonic ziarului său; apoi, când înflăcărarea i se mai potoli, tânărul se simţi sdrobit de oboseală şi buimăcit. Dar mai avea de făcut ceva înainte de a se întoarce acasă, deoarece nu-şi sfârşise articolul de reportaj; deaceea se îndreptă spre o cafenea, cu gândul ca să bea ceva şi să mănânce un sandwich.

Silindu-se să-şi alunge din minte toate amănuntele acestei afaceri plicticoase, tânărul ziarist se apucă să cerceteze cafeneaua în care se afla, admirând gustul patronului, după lanţul ceasornicului, precum şi aerul lui de superioritate; îşi spunea că stăpânul unei cafenele bine conduse, ducea o viaţă mai plăcută decât a unui ziarist şi iată că atunci o idee proaspătă i se înfiripă în minte. Nu se gândia la asasin. Se gândia la sandwichul lui; pentru un sandwich făcut într'o cafenea, era într'adevăr delicios. Pâinea era tăiată în felii subţiri, iar untul şi şunca i se serviseră proaspete. Şunca, mai cu seamă, era la înălţime, ceeace-l făcu să se gândească la inventatorul sandwichului, contele de Sandwich, apoi la prietenul acestuia, George al IV-lea şi, în urmă, la legenda lui George al IV-lea, care ar fi voit să ştie cum intra mărul în coaja lui. Se scula ca să mai ia un sandwich şi în clipa aceia, avu intuiţia adevărului. Dacă era şuncă în sandwichul lui, trebuia neapărat ca cineva s'o fi pus acolo. Dacă şapte persoane fusese asasinate, trebuia ca cineva să le fi asasinat. Nu sunt încă aeroplane şi nici automobile de buzunar. Acest cineva ca să scape, fugise sau rămăsese acolo şi deci...

Işi închipuia de pe acum prima pagină a ziarului său, dacă teoria i se adeveria şi triumful directorului care avea destul curaj ca să dea o lovitură îndrăsneaţă, când fu trezit la realitate de către stăpânul localului, care striga:

— „E ora închiderii, domnilor!".

Se sculă dintr'o mişcare şi eşi afară, în ceaţă slab luminată de rarile felinare şi trecerea automobilelor. Era convins pe deplin că descoperise adevărul, totuş, chiar dacă i se dovedia temeinicia el se îndoia că ziarul îl va lăsa să fie tipărit. Căci avea un neajuns destul de grav: era adevărul, însă un adevăr greu de spus. El dărîma temeliile a tot ceeace credeau cititorii, a tot ceeace ziarele îi făcuse să creadă. Publicul putea să creadă că nişte bieţi orientali, vânzători de covoare, sau fakiri de ocazie, aveau darul de a se face invizibili, dar nu vor crede adevărul ce numai el putea să li-l destăinuiască.

Şi nici nu li s'a cerut să creadă, deoarece adevărul acesta nu s'a scris niciodată. Ziaristul nostru, întremat după gustarea ce-o luase şi aţâţat de descoperirea lui, socoti că putea să mai piardă o jumătate de oră, punându-şi descoperirea la încercare. De aceia, porni în căutarea omului la care se gândia, un om cu părul cărunt şi cu mâinile mari, albe; adică înfăţişarea comună a unui ins oarecare, ce n'ar fi atras luarea-aminte a nimănui. Nu se încumeta să spună ceeace credea despre omul acesta, fără să aibă dovezi. De aceea, fără a mai pune preţ pe sprijinul poliţiei, el porni să-l înfrunte pe acela care ţinea un cartier întreg sub teroare. Dar nu se gândise la riscul pasului ce-l făcea. Era îmboldit numai de dorinţa de-a urmări afacerea aceasta până la capăt.

Mergea cu pas domol pe Fingall Street şi se îndrepta spre Deever Market, unde nădăjduia să-şi întâlnească omul, dar nu mai avu nevoe să meargă până acolo. In colţul uliţei Lotus Street, îl şi zări sau cel puţin, zări un bărbat care-i semăna. Strada era slab luminată şi nu-l distingea bine pe om, dar putea să-i vadă mâinile mari şi albe. Il urmări câtva timp, mergând în aceaş linie cu el şi la locul unde linia ferată traversa strada, văzu insfârşit, că era chiar omul lui. Se apropie şi începu să lege conversaţia cu fraza obişnuită a tuturor oamenilor din cartier :

— Ce se mai aude nou, despre asasin, sergent ?

Omul se opri locului ca să-l fixeze mai bine şi răspunse :

— Eu, unul, m'aş mira dacă l-ar prinde...

— Nu se ştie. Tocmai m'am gândit la asta şi am o ideie...

— Zău ?

—Da. Mi-a venit aşa, fără veste, acum un sfert de oră. Şi cred că toţi am fost orbi... Mă minunez că adevărul n'a sărit până acum în ochii nimănui...

Omul îl cercetă din nou. Privirea şi atitudinea lui exprimau dispreţ pentru tânărul acesta, care avea aerul să ştie prea multe.

— Dacă eşti sigur, de ce nu profiţi de descoperirea d-tale ?

— Tocmai aceasta am să şi fac.

Erau aproape de capătul uliţei, la colţul din Deever Market, când ziaristul se întoarse brusc spre celalt, punându-i mâna pe braţ:

— Da... Mi se pare simplu de tot acum; dar mai e ceva ce nu înţeleg şi pe care trebue de asemenea să-l limpezesc: mobilul crimei. Acum, între noi fi vorba, sergent, spune-mi de ce i-ai omorît pe oamenii aceia nevinovaţi ?

Sergentul se opri şi ziaristul făcu la fel. Cerul care reflecta luminile oraşului, însenina destul strada ca să-i îngădue să desluşească trăsăturile sergentului. Chipul acestuia se întoarse spre el, înviorat de un zâmbet atât de curtenitor, încât ziaristul îşi pierdu tot cumpătul.

— „Ei, bine, ca să-ţi spun adevărul, d-le ziarist, nu ştiu la drept vorbind, nimic. De altminteri, întrebarea aceasta mi-am pus-o eu însumi, dar vezi că am şi eu o idee. Cu toţi suntem de acord să credem că nu ne stă în putinţă să înfrânăm munca creerului nostru, nu-i aşa? Ideile ne vin fără ca noi să le fi cerut. Dar ne simţim cu toţi în stare să ne controlăm voinţa în gesturile noastre de fiecare clipă. Şi dece? Creerul ne vine, Dumnezeu ştie de unde, poate de la oameni morţi cu câteva veacuri înaintea noastră. Chipul nostru, craniul nostru, picioarele noastre, nici nu sunt cu desăvârşire ale noastre. Căci nu noi le-am făcut. Ele ne-au fost dăruite, ca să spun aşa şi, atunci mă întreb dece nu ne-ar veni ideile în corp, cum ne viu în minte? Ce anume ar împiedica ideile să ne vie, pe neaşteptate, în membrele acestea cari nu ne aparţin? Vezi, aşa se face că ideile îmi vin în... în...

El întinse mâinile-i mari, înmănuşate în alb şi le strânse cu repeziciune în jurul gâtului ziaristului care nu le mai revăzu niciodată.

— ... *în mâinile mele...*

Trad. de: **G. RĂDULESCU**

La Timişoara sa' ţinut de curând un congres al presei de provincie. In fotografia noastră, un grup din membrii congresului.

Victor Bănciulescu, cel mai tânăr cowboy

D-na Tantzi Cutava Barozzi la patinoirul „Oteteleşanu".

PROFESIE NOBILĂ

— „Fratele meu a uscat foarte multe lacrimi, până acum!"

— „E duhovnic, probabil".

— „Nu... e fabricant de batiste".

BĂTĂIOS

In bătălia din jurul Shanghaiului, chinezii au pierdut o luptă. Cu această ocazie, o schiţă de obuz luă nasul unui soldat. Generalul chinez îl întâlni peste câteva zile îi-l întrebă supărat:

— „Unde ţi-ai pierdut nasul, camarade?"

— „In acelaş loc unde v'aţi pierdut dv. capul..."

INTERPRETARE

— „Pentru ce închizi ochii când bei ceva?"

— „Doctorul mi-a spus să nu mă uit prea des în pahar".

ALTCEVA

— „Lenuţa are ceva duşmani?"

— „Nu. Dar toate prietenele ei o urăsc".

Pagina JOCURILOR

CONCURSUL NOSTRU PE LUNA MARTIE

PROBLEMA V-a (Cuvinte încrucişate)

ORIZONTAL: 1) Nu e nici leu nici tigru. 8) Fost... 9) Măsură. 10) X.X.X. 13) Artistul de la Spătăreşti. 15) Pasăre răpitoare. 16) Apare anual. 17) Avea poporul lui ales! 19) Sbârcitură. 20) Poartă acelaş nume cu altul. 22) San. 23) Adj. posesiv (fr.). 25) Muza temporară a lui Eminescu. 27) Proaspeţi. 29) Urmează după „pi". 30) Oraş în Franţa. 31) Patria lui Fahrenheit. 33) O colecţie de 36.500 zile. 34) Fabulist grec. 36) De Manciuria. 37) *Ars*... longa! 39) Artilerie de tranşee (presc.). 40) Subaltern. 43) „... augusta per augusta". 44) Civilizat.

VERTICAL: 1) Poet şi om politic francez. 2) Numele grecesc al Furiilor. 3) Paloş. 4) Compunerea prematură a unei opere (fig.) 5) Insulă cu portul Ars. 6) Preoţii Galilor. 7) Ştiinţa manifestaţiilor sufleteşti. 8) Individualitate (filoz.) 10) Pronume (fem.) 12) „Inimă de copil". 14) Unul din comandanţii armatei germane din 1916. 18) Pe viaţă. 21) Plagia. 24) Se găseşte odată în 24 ore. 26) Strigăt franţuzesc. 28) Numeral. 32) Fondatorul dialecticei. 35) Scriitoare franceză. 38) Incheietura braţului. 40) Apucă! 41) Idem. 42) Oraş în Chaldea.

Problema VI-a

Fabricantul mots-croisist...

Un cunoscut fabricant de ciocolată, fervent adept al mots-croisismului, a lansat o nouă ciocolată sub forma unui joc de cuvinte încrucişate. Observând că ciocolata este împărţită întotdeauna în mici careuri, s'a gândit atunci că acestea ar putea servi la introducerea unor cuvinte.

Şi iată cum a apărut prima ciocolată mots-croisită!

Aveţi mai sus schema acelei ciocolată mots-croisistă! vintele introduse.

Dacă aş fi eu fabricantul, as da fiecărui deslegător câte un baton...

Iată semnificaţiile :

ORIZONTAL: 1 în continuare cu 6=numele fabricantului.

VERTICAL: 2) Măsura agrară; 3) Iniţialele genialului poet român născut la Ipăteşti; 4) Un fes fără moţ! 5) In transilvania serveşte la despicatul lemnelor!

Yo. Yo.

Condiţiile de participare

Pot participa la premiile noastre toţi cititorii cari au deslegat jocurile publicate în două numere consecutive.

Rezultatul se publică lunar.

PREMIILE

Premiul I-iu: 300 lei, în numerar.

Premiul II-lea: 200 lei, în numerar.

Premiul III-lea: o sticlă cu apă de Colonia.

Deslegările se trimit timp de 7 zile, după apariţia numărului, al doilea .

Se va menţiona pe plic: „Secţia jocurilor".

CUPON DE JOCURI
No. 320

Numele şi pronumele ....

....

Adresa ....

„REALITATEA ILUSTRATĂ. — *Director* Nic. Constantin.
Redacţia şi Administraţia: Str. Const. Mille 7—9—11, Telefon 359/99
Imprimată la foto-rotogravură în atelierele „Adevěrul" S. A.

Actualităţi

1) Duminică 12 Martie a avut loc sfinţirea drapelului Sfatului Negustoresc şi al Micilor Industriaşi din sectorul Albastru. Ceremonia a fost prezidată de d-nii: D. R. Ioaniţescu, ministrul muncii şi Dem. Dobrescu, primarul general al Municipiului. 2) Manea, dela „Stadiul Român" câştigătorul crossului de deschidere pentru toate categoriile, la sosire. 3) Fotografia noastră reprezintă startul crossului de deschidere pentru toate categoriile, care s'a alergat Duminică 12 Martie. 4) Primul match de foot-ball din primăvara aceasta, disputat între echipele „Şoimii", Sibiu şi „C. F. R." Bucureşti, s'a terminat cu 1—0 pentru „Şoimi". 5) O fază din finala campionatului regional de hockey, jucat Duminică între echipele T. C. R. şi „Telefon-Club", şi care s'a terminat 1—0 pentru prima echipă. 6) La şcoala Silvestru s'a organizat o serbare cercetăşească, la care a asistat şi Marele Voevod Mihai. 7) Liceul Aurel Vlaicu şi-a serbat Duminică 10 ani de existenţă, printr'o festivitate, la care au participat fruntaşii vieţii noastre culturale, în frunte cu d-nii miniştri Gusti şi Mirto şi prof. Bratu, directorul învăţământului secundar.

Foto-Berman

